

yeni demokrasi

Eylül 1990 Yıl: 4 Özel Sayı: 13

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 2000 TL (KDV Dahil)

EMPERYALİZMİN

KÖRFEZ KRİZİNE

PROLETER DEVRİMCİ BAKIŞ

ORTADOĞU'YU SARSAN TARİHSEL BİR SÜREÇ

Ülkemizi de bütün sıcaklığıyla içine alarak hızla bir bölgesel savaşa doğru evrilen, emperyalizmin Ortadoğu hazinelerini güvenceye alma ve bölgeyi siyasal bakımdan düzleme operasyonu, aynı zamanda bölge halklarının büyük dirilişine de tanıklık edecek tarihsel bir süreç başlatmış bulunmaktadır.

Tüm emperyalist güçlerin, bütün dünya devletlerini de peşlerine takarak bir bölgeye bu kadar yoğun müdahalede buldukları, bu derece güç yığıldıkları görülmüş değildir. Görünürde bütün yapılanlar, "Saddam'a dersini vermek ve Kuveyt'i kurtarmak" içindir. Bir an böyle olduğu varsayılsa bile, çok isyan ettirici bir durum.

Şu dünyada işgalden bol ne var? Halen sürüp giden İsrail gibilerinin kendi desteklerindeki işgalleri bir yana, bu ABD kafası estiğinde istediği ülkeye asker çıkartmıyor mu?.. Adeta bu onun "en doğal hakkı"!. Küçük bir devlet, hele de kendi arpalığı durumundaki bir yere el attı mı, onun yalnız o devleti de değil, bütün bölgeyi kuşatma, işgal etme ve ateşe vermesine "meşru zemin" doğmuş demektir!.. Bundan da ilginç olan, böyle bir pervasızlığı dünyaya çok geniş ölçüde kanıksatmış olmasıdır.

Bugün Ortadoğu'da almış olduğu somut pozisyona gelince, ne Kuveyt'le, ne Irak'la sınırlı, ne de yalnız Körfez'deki çıkarlarıyla açıklanabilecek bir durumdur. Körfez işin odağında olmakla birlikte, bütün bölgeyi, "Yeni Dünya" dediği kendi liderliği altındaki emperyalist sistemin daha tam denetimi altına sokmaya gelmiştir. eline dokunan ne kadar diken, hatta ne kadar pürüz varsa ezip dümdüz etme, bölgeyi baştan başa yeniden yapılandırma niyetindedir.

Irak'ı Batı'nın bir petrol hazinesi olan Kuveyt'den çıkarma telaşında, Batı ülkelerindeki ekonomik istikrarın bozulacağı endişeleri de önemli bir etken olurken, kimi yorumcular, uygulanan ambargonun bu açıdan amacına ters sonuçlar verebileceğini, örneğin yükselişi önlenmek istenen petrol fiyatlarının bu uygulamalar sonucu daha çok artabileceğini söylüyor ve kullanılan araçları iki yanı keskin kılıca benzetiyorlar. Belki ABD'nin ekonomik alanda dostları aleyhine güçlenme hesapları gerçekçidir ve kullandığı kılıç kendine fazla dokunmaz. Ama asıl iki taraflı kesecek olan kılıç, siyasal alanda Ortadoğu'ya sallamaya başladığı kılıçtır.

O akıl almaz silahları getirip yığmakla, Körfez'de "Rambo"luk yapmakla, Arap topraklarını "çağrılı" da gelse çiğnemekle, bölgede biriktirdiği öfkenin farkındadır herhalde. Bu yüzden bir savaş yapıp gitmeye niyeti de yok. S.Arabistan'a yığmaya devam ettiği askerleri bir iki yıl tutmak istediğini açık açık söylüyor. Biliyor ki, açacağı savaş kolay bir başarı saaglamayacak, kısa sürede sonuçlanmayacak, ayrıca Irak'ı dize getirirse bile, bölgede mevzi yangınlar devam edecek. Gerici savaş içinden ve savaşın külleri arasından

UMUT YAYINCILIK

Ve Basım Sanayi Limited Şirketi

Adına Sahibi

Feyzullah KOCA

Genel Müdür

M.AH ESER

Genel Yayın Yönetmeni

Hüseyin YILDIRIM

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Tuncer DILAVEROĞLU

Yayın Danışmanı

Haydar UĞUR

Teknik Sekreter

M.AH DOĞAN

Yönetim Yeri: Piyerloti Cad.

Ortaklar İşhanı No: 33/35-37

Çemberlitaş-İstanbul

Tel: 528 09 33 - 516 60 20

BÜROLAR VE TEMSİLCİLER

* ANKARA A. Ekber KAYPAKKAYA

Necatibey Cad. No. 80/12 Maltepe

Tel: 230 63 27

* KARTAL

İrfani YILDIZ

İstasyon Cad. Merdivenli S. Arel Han K. 2, N 6,

Kartal-İstanbul

* DIYARBAKIR

İnönü Cad. Modern Çarşı No: 325 K. 3

* İZMİR

A.Haydar UMUT

Kestelli Cad. 2. Kestelli S. No. 49-202

* İZMİT

Kaya GÜLER

İnönü Cad. Ata Er İşhanı No 184, K 2-28

* BURSA

A.Rıza ALTUN

Atatürk C. Koruyucu İşhanı K 5, No: 248

* KARS

Şah İsmail ATIK

Kazım K.Bekir İşhanı K 2, No: 217

Tel: 169 84

* KAYSERİ

İlhan ARSLAN

Sivas Cad. Stat İşhanı K5, No: 605

Tel: 11 06 01

* SİVAS

Murat KAYMAK

Sularbaşı M. Eski Belediye Sok.

Selçuk İşhanı No: 309

* SAMSUN

Cevdet GÜNDEMİR

* ZONGULDAK

Kenan ÖZFINDIK

* AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

Kohlergasse 16 8900-Augsburg 11/BRD

Tel: (821) 514 026

* AVUSTRALYA

P.O: Box 58 Regentf Park 2143 Sidney

* FRANSA

17. Rue De-L'echoier 75010 Paris

* HOLLANDA

Shijker Sraat 203 6828 DD Amheim

* İSVİÇRE

Herrngaerweg 19 4054 Bassel

* AVUSTURYA

Münzwardingasse 5/9 1060 Wien

ABONE KOŞULLARI

6 aylık 18.000 TL. 30 DM - 15 \$

1 yıllık 36.000 TL. 60 DM - 30 \$

Yurtiçi Hesap No: UMUT YAYINCILIK

Pamukbank İst. Türbe Şubesi

Hesap No: 10/210237

Yurtdışı Hesap No:

Akbank Bahçelievler İst. Şubesi

Döviz Tedviat Hesabı No: 6764-5

Yurtdışı Aboneleri Hesap No:

Konto Nr: 1062520 BLZ:

72050000 STADSPARKASSE AUGSBURG

Dizgi : Rosa Dizgi

Baskı : Yıldızlar Matbaası

EYLÜL 1990

bölge halklarının ulusal-demokratik devrimci hareketleri yükselecek. Bu yönlerden yoğun kaygılar yaşamaya mahkumdur.

Tarih, önümüzdeki 5-10 yıllık dönemi, Ortadoğu halklarının büyük devrimci diriliş ve başkaldırı süreci olarak kaydedebilir. "Yeni Dünya"nın yeni bölge düzenlemelerinin kolayca yapılacağını ve sorunsuz gideceğini düşünenler çok yanılacaklar. Yeryüzü yeni devrimci dalgalara gebe. Bu dalgalar öncelikle emperyalizmin tüm ağırlığını Ortadoğu'ya yığarak, bu bölgeyi devrimci açıdan öne çıkartmaktadır. Boydan boya düzlemek isterken, tersine kabartacaktır. Bu kabarış içinde, bölgenin iki köklü ulusal hareketi (Filistin ve Kürdistan) ile Arap ulusal uyanışının güçlü olduğu yerler ve devrimci hareketin sosyal açıdan da nispeten gelişkin olduğu ülkemiz, en yüksek dalgaları oluşturmaya adaydır.

* * *

Biz başından beri emperyalistler arası geçici ve göreceli barışın, kendileriyle sorunlu küçük devletlere ve dünya halklarına karşı daha amansız savaş demek olduğunu işliyorduk. İşte bütün "barış" havariliği pozlarının bir anda savaş nağralarına dönüştüğü bir bölge. Burası Ortadoğu! "Yeni Dünya"nın buradaki temel direkleri; Ortaçağ düzenini sürdüren şeriatçı petrol şeyhleri, ırkçı-faşist diktatörlükler, uşak rejimler... Ne bunların, ne de "uygar" yüzlü efendilerinin insanlıkla bir ilgileri var. Saddam faşisti de onlardan farklı değil ama, çıkarlarına çomak sokan hareketiyle emperyalist haydutları teyakkuza geçirip, onların nasıl bir dünya ve bölge düzeninden yana olduklarını çok çarpıcı yönleriyle gözler önüne serdiği için, bölge ve dünya halkları ona teşekkür borçludur.

Emperyalizm "Yeni Dünya"sının köhne temellerini berkitmek için bu bölgeyi ateşe vermeye hazırlanmakla, Ortadoğu halklarına bir büyük davetiye çıkartmıştır. Halklar da onun sömürü tulumbarlarını ateşe vermek üzere kendi özgürlük çıkarlarını yakmalıdır. Emperyalist sistemin kölelik zincirleri arasında bugüne dek fazla hasar görmemiş olan Ortadoğu zinciri, bugün dehşetli şakırtılarıyla bölge halklarını sarsıp uyarmakta, en zayıf halkalarından parçalanmaya hak kazanmaktadır. Zayıf halkalardan biri olan ülkemiz ve Kürdistan kesiminde, kölelik koşulları daha da ağırlaşan halkımız, emperyalizm zincirinde Ferhat'ın gürzü gibi, balyoz vuruşlarını indirmeye hazır olmalıdır.

* * *

Emperyalizmin bir "Haçlı Seferi" gibi tüm güçleriyle dört koldan başlattığı büyük Ortadoğu operasyonu, çok sayıda yerel piyona, maşaya sahip.

Ama bunlar içinde iki tanesi var ki, tam anlamıyla emperyalizmin vurucu gücü, mızrak ucu durumundalar. Biri İsrail, öteki Türk devleti. İkisi de asıl rollerini savaş durumunda oynayacaklar. Bir süredir Kuzey'e yönelik bekçi köpekliği rolünün sönmüsünden dolayı batı dünyasında yüz bulamayan uşak Türk gericiliği, şimdi yeni bir jandarmalık görevi yüklenmesi nedeniyle bayram havası içindedir. Aslında bu da yeni değil. ABD, Ortadoğu'da Türk devletini on yıldır aktif jandarmalığa hazırlıyordu.

Faşist Türk devleti bu yağma savaşında öne çıkarak, Musul-Kerkük üzerindeki tarihi emellerini de gerçekleştirme hayalleri içindedir. Ama, emperyalizmin ona böyle bir ödülü uygun görüp görmeyeceği bir yana, şimdi bol bol sırt sıvazlayarak yaptığı büyük ekonomik vaatler de, iş bitince unutulmaya başlanacaktır. Herşeye rağmen, emperyalizme uşaklık ve yaltakçılık, egemen sınıfların varlık koşulu olarak sürüp gidecek.

Bugün ortaya konulan çarpıcı tablolardan, halkımızın ve bölge halklarının algılayıp bilince çıkartması gereken en önemli şey, emperyalizme ölümcül darbeler vurmada yerel gericiliğin de alt edilemeyeceği ve hiçbir özgürlüğün kazanılamayacağı gerçeğidir. Ortadoğu halklarının kaderi birbirine bağlanmıştır. Daha genelde ezilen dünya halkları için sözkonusu olan bu bağ, emperyalizmin topyekün askeri ablukasıyla bölgemizde daha bir kuvvetlenmiştir. Tüm anti-emperyalist güçlerin kenetlenmesine hizmet eden bu durum, emperyalizmin kendisi için bölgede bir çiban başı sayarak ezmeye çalıştığı Irak gericiliğini de, nesnel olarak halkların müttefiki durumuna getirmiştir. Bu, gerici dalaşmada Saddam'a hak verme, onun tarafını tutma değil, okun sivri ucunu emperyalizme yöneltme ve savaş durumunda tümüyle onu hedefleme anlamındadır. Emperyalist haydutlar işi hemen savaşa dökmese bile, bölgede uzun bir süre savaş atmosferini de sürdürecektir. Bu şekilde ağır askeri varlıklarını koruyarak her bakımdan denetimlerini arttırmaya çalışacaklardır. Bu şekilde bölge halklarının soracağı hesabı da ağırlaştırmış oluyorlar.

Bölge halklarıyla dayanışma içinde bizlerin vereceği devrimci savaş, bu hesabın sorulmasında çok önemli bir yer tutacaktır. Faşizm, ülkemizde ve özellikle Kürdistan kesiminde gerici savaş ortamını aşağılık planları için büyük bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışacak, ama aynı koşullar halkımıza da muazzam devrimci fırsatlar sunacaktır. Sorun, kimin kendi fırsatlarını daha iyi kullanacağı sorunudur.

Gösterelim bütün haydutlara; El mi yaman, bey mi yaman?

Emperyalizm; "Dünya Barışı" Safsatasını Ortadoğu'da Savaş Narasına Dönüştürdü

Dünyada "soğuk savaş" denilen emperyalist-sosyal emperyalist bloklar arası hegemonyacı üstünlük dalaşı bir tarafın güçten düşüp dize gelmesi ve dağılmasıyla sona ererken, aslında yeni bir emperyalist saflaşma ve giderek yeniden sertleşecek bir rekabet sürecine girilmesine rağmen, sanki çağımızın temel gerçekleri, emperyalist haydutların niteliği, yaşadığımız dünyanın düzeni ve belli başlı çelişmeleri değişiyormuş gibi bir hava pompalanarak; iki eski düşmanın geliştirdiği dostluk ve işbirliği sayesinde "dünya barışı"nın gelişip kökleşeceği, uluslararası gerginlik ve çatışmaların her yerde azalacağı, bütün sorunların diyalog ve uzlaşma içinde çözüm yolu na gireceği, giderek bölgesel savaşların da maddi koşullarıyla birlikte ortadan kalkacağı propaganda edilmeye başlanmıştı. "Sol" yaftalı reformist burjuva gruplarına kadar her tür gerici de bu temayı işliyor ve "dünya barışı" ile birlikte "evrensel kabul görmeye başlayan demokrasi ve insan hakları" safsatasını yaymaya çalışıyordu. Emperyalizmin çoğu yerde kanlı diktatörlüklere dayanarak dünyanın haracını kesmeye devam etmesi, geri ve bağımlı ülkelerin ulusal servetlerini yağma-talan etmesi, yoksul halkları daha çok yoksullaştırması, özgürlük savaşlarını her yerde boğmaya çalışması, en az klasik sömürgecilik kadar hayasız olan yeni sömürgecilik sistemini sürdürmek için doğrudan kendi güçleriyle ve/veya uşakları eliyle şiddetin her türünü pervasızca uygulamaya devam etmesi, nihayet ihtiyaç duyduğu zaman bir ülkeyi, bir bölgeyi ateşe vermekten ve

hatta yeni dünya savaşları da çıkarmaktan kaçınmayacak olması, bunlar için artık sözü edilmemesi gereken can sıkıcı şeylerdi.

Bizler başından beri bu gerçekleri dile getirip, emperyalizmin "uygarlık" maskesiyle perdelenmeye çalışılan kanlı yüzünü, insanlık düşmanı özünü, hiç bir değişikliğe uğramayan uluslararası gangster niteliğini sergilemeye önem verdik, her fırsatta teşhir ettik. Emperyalist güçler arasında geçici ve göreceli bir barış yapıldığını, iki büyük bloktan birinin dağılmasıyla büyük devletler arasında ve Avrupa üzerinde savaş olasılığının şimdilik azaldığını, fakat işbirliğine dönüşen rekabetin ezilen ulus ve halklar için daha güvenli olmayıp aksine daha tehditkâr bir durum oluşturduğunu, özellikle hareket serbestliği artan ABD emperyalizminin hizaya getirmek istediği bazı küçük devletlerle devrimci halk ve ulus hareketlerine karşı bundan böyle daha pervasız şiddet uygulayacağını, Panama işgalinin bu yönde bir ilk adım olup daha büyük askeri müdahale ve işgal hareketlerine ışık yaktığını, sonuç olarak "dünya barışı" diye lanse edilen emperyalistler arası yumuşama ve işbirliğinin öteden beri sıcak çatışmalara sahne olan bölgelerde savaş atmosferini dağıtmaktan çok yoğunlaştıracağını vurguladık. Gelişmelerin seyri aydan aya bu görüşlerimizi doğruladı. Nihayet emperyalistlerin "evrensel barış" safsatası Ortadoğu'da açık bir savaş narasına dönüştü. Bu durumda bile "dünya barışını koruma" demagojisi elden bırakılmadı ama, adeta bir dünya savaşına hazırlanırcasına bölgeye yığılan

askeri güç, kendi aralarında geçici ve göreceli bir barış yapmış olan emperyalistlerin, çıkarlarını zedeleyen küçük devletlere ve bu vesileyle bölge halklarına karşı eskisinden de fazla şiddet yanlısı olduklarını bariz bir şekilde gözler önüne serdi. Aynı zamanda, ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluşları için silaha sarılmalarının ne kadar vazgeçilmez olduğu, emperyalistler ve uşakları tarafından çözümsüzlüğe mahkum edilmek istenen yakıcı sorunlarının, pervasızca ezilmeye çalışılan haklı mücadelelerinin barışçıl yöntemler ve diplomatik girişimlerle bir sonuca varamayacağı, ters yöndeki bütün vaaz ve telkinlere rağmen bu koşullarda daha iyi anlaşılır oldu.

"Barış-İstikrar" Dedikleri Dikensiz Gül Bahçeleriymi

Batı dünyası her şeyi muazzam çarpıtma durumunda. Emperyalist hükümetler, yayın tekelleri, bunların cafcıflı demagoji ve yalan makinaları, dünyanın gerçeklerini ters yüz ediyor. Görünüşe bakılırsa, şimdi aralarından su sızmayan Batılı-Doğulu büyük devletlerin "uygar" liderleri "dünya barışını geliştiriyor". Buna karşılık Saddam gibi "hırsı boyunu aşan" bazı küçükler "dünya barışını sabote ediyor"!

Bu yaptıkları tam bir illüzyondur. Başarısız olduğu da söylenemez. Dünya kamuoyunun gözleri bu şekilde bağlanarak emperyalist planlara çok geniş destek sağlanabiliyor. Sistemin akıl durduran çelişkileri ka-

nıksanır hale getiriliyor.

Saldırganlık, bütün sömürücü sınıf ve sistemlerin mayasında var. Emperyalizm bu mayanın son hadine kadar kabardığı sistemdir. Yaşadığımız yüzyıl boyunca dünyanın en saldırgan, en yayılmacı güçleri emperyalist büyük devletler olmuş, iki büyük dünya savaşından başka sayısız bölgesel savaşları da bunlar çıkartmışlardır. "Soğuk savaş" süresince yaptıkları askeri müdahale ve işgallerin haddi hesabı yok. Dahası "Soğuk Savaş"ın sona ermesiyle ABD'nin dış askeri harekâtları, kazandığı serbestlik ve geniş inisiyatifte paralel olarak artmıştır; Grenada, Panama, Filipinler, Kolombiya, Liberya...

İki büyük emperyalist blok başı, kendi aralarında, bir tarafın güçten düşmesi ve dize gelmesi sonucunda, "barış, yumuşama ve işbirliği" siyasetini geliştirmişlerse, bu onların "barışsever" olduklarını, "dünya barışını geliştirmek" için çalıştıklarını vs. göstermez. Eğer yaptıkları işbirliğinin adına "dünya barışı" diyorlarsa, biz de diyoruz ki, bu "dünya barışı" onların bir süre için her yerde beraber hareket etmeleri ve ortak çıkarlarına ters düşen herşeyi birlikte veya anlaşmalı olarak ezmelerinin adıdır. En son ve en çarpıcı örneği, Körfez'de öten ABD borusudur. Kuveyt işgalini bahane ederek bölge çapında yaptıkları kuşatma ve işgaldir.

"Ne yapalım, çılgının biri bölge barışını tehdit etti, biz de barışı savunmak için savaşı göze alıyoruz" diyecekler, diyorlar. Her şeyden önce o "bölge barışı" da, "dünya barışı" gibi, bütün gelişmelerin kendi kontrollerinde ve kendi çıkarlarına uygun olması şartıyla savundukları, alabildiğine yanlıcı bir tablodur. Bu "barış"ın içinde, bir numaralı beslemeleri İsrail'in kırk yıllık açık işgali, korsanca hava saldırıları, kitle katliamları, T.C. ve diğerlerinin ayrı ayrı Kürdistan parçalarında özel savaş uygulaması, imha operasyonları, Lübnan'da hiç bitmeyen iç savaş ve daha başka çarpıcı olgular vardır.

Bunlar emperyalizmin "barış ve istikrar"ına hiç de ters düşmez. Bilakis, "istikrar" için bunlar gereklidir. Hatta, işgal altında olduğunu kendi-

lerinin de inkâr edemedikleri Filistin topraklarına Yahudi göçmenlerin yerleştirilmesini destekleyerek İsrail köpeğinin daha beter azgınlaşmasını teşvik etmeleri de, bu "barış ve istikrar"ın bir gereğidir.

ABD ve Müttefikleri Bölgede Aylardır Gerginlik ve Çatışmaları Körüklüyordu

Ortadoğu, emperyalizmin "evrensel barış, demokrasi, insan hakları" safatasını en yüksek sesle yalanlayıp, onun "yeni dünya"sının da ne menem bir şey olduğunu en çarpıcı yönleriyle teşhir edecek bölgelerden biri, hatta başta geleniydi. Rus sosyal-emperyalizmi'nin dünya ölçüsündeki büyük geri çekilişine bağlı olarak Ortadoğu'daki etkinliğinin de azalması, bölgede zaten güçlü olan Amerikan Emperyalizmi'ne diğer batılı emperyalistlerle birlikte daha büyük bir etkinlik ve daha geniş hakimiyet sağlama olanağını veriyordu. ABD'nin burada 80'li yıllar boyunca en çok düşmanlık göttüğü üç devlet, RSE etkisindeki Suriye ve Libya ile görece bağımsız bir konumda İslam devrimini yayma çabasındaki İran'dı. Son olarak, 90'a girerken, Irak'ı da bunlar gibi "radikal" sınıfına katmış ve "hizaya getirilmesi gereken terörist devletler" listesine yazmıştı. Bir de diplomasi alanında kendini gösteren ve "bağımsız devlet" ilanı sembolik de olsa yaygın kabul gören FKÖ vardı tabii.

Ağırlıklı olarak bir Arap bölgesi olan Ortadoğu'da, Filistin ulusal hareketine karşı İsrail saldırganlığını destekleyen, ona güç ve cesaret veren emperyalist politikaların, hem çok iki yüzlü, hem de bir ölçüde ihtiyatlı yürütülmesi gerekiyordu. Amerikancı Arap rejimleri bir sigorta gibi görülse bile, onların sağlam durmaları ve rollerini iyi oynayabilmeleri de bu konuda bir nebze "tarafsız" görünümle "çözüm arayıcı" yaklaşımlar sergilemeye bağlıydı. Dahası "barışçıl bir çözüm" için İsrail'e baskı yapıyormuş imajını vermek en akıllı emperyalist politika olacaktı. Son bir iki yıl içinde ABD, ortaya attığı "barış" planı, FKÖ'yle geliştirdiği sözümona diyalog ve İsrail'e yaptığı göstermelik zorlamayla bu

aldatıcı/oyalayıcı taktiği öne çıkartmıştı. Mısır ve S.Arabistan başta olmak üzere uşak Arap rejimleri de bu doğrultuda kullanılarak, FKÖ, "ılımlı" denilen Amerikancı çizgiye iyice yaklaştırılmaya çalışılıyordu. Her şey onu diplomasiyle bağlamak, kendine mahkum etmek ve daha çok yalvarmak içindi. O kadar ki, hem diyalog kuruluyor, hem de resmi planda muhatap almama tavrı sürdürülüyordu. Resmi kabul gösterilmediğinin en bariz kanıtı Arafat'a BM'de konuşması için Amerikan vizesinin halen verilmemesi ve toplantıların Cenevre'ye alınmasıydı. Bunu yapan ABD, İsrail'in FKÖ'yle diyalog kurması yönünde nasıl zorlayıcı olabilirdi? Ona hiç bir yaptırım uygulamadığı gibi, FKÖ'yü tanımama konusunda emsal de oluşturuyordu. Bu arada Sovyet Yahudileri'nin İsrail'e göçü ve işgal altındaki Filistin topraklarında bunlar için zorla yerleşim alanı açılmaya çalışılması, Filistin halkına karşı terörün boyutlandırılması, yeni katliamlar yapılması, karşılığında büyüyen direnişin yine kanla bastırılmak istenmesi, ABD için sorun olmazken, FKÖ'ye bağlı gruplardan birinin İsrail kıyılarında askeri saldırı girişimi "şiddetle kınanması gereken bir terörizm örneği" sayılıp FKÖ'ye baskı ve şantaj için gerekçe yapılıyordu. BM Güvenlik Konseyi'nin işgal altındaki Filistin topraklarına gözlemci heyet gönderme kararını tek başına veto eden ABD, bir kez daha açıkça İsrail saldırganlığının arkasında olduğunu ortaya koyup FKÖ'yle diyalogunu da keserek zaten çok göstermelik olan "barış" planını kendi elleriyle rafa kaldırıyor. Yeniden ortaya sürmeyi ve tekrar diyalog kurmayı da, FKÖ'nün içindeki radikal grupları tasfiye etmesi şartına bağlayarak, onu ya tümünden teslim alma ya da şiddetle ezme gayesinde olduğunu açıkça ilan ediyordu.

Bu gelişmelerin yaşandığı aylarda dikkat çekici olan bir başka şey, ABD-İngiltere ve diğer Batılı emperyalistlerin diplomatik baskı uyguladıkları bölge devletlerinden Suriye ve İran'ın yavaş yavaş yelkenleri indirmelerine karşın, Batı'yla ihtilafı henüz yeni olan Irak'ın belirgin bir direnç göstermesi ve bu yüzden bölgede "barış ve istikrarın bir numaralı

düşmanı" olarak teşhir edilmeye başlanmış olmasıydı. Kendisi de nükleer silah sahibi olan İsrail, bir süre önce Irak'ın atom reaktörünü bombalamış olup benzeri tehditlerini sürdürüyor, buna karşılık Saddam da, "bir saldırıya kalkışacak olursa İsrail'in yarısını kimyasal silahlarla yok edeceği" yanıtını veriyor. Fakat Batı dünyası İsrail'in tehditkârlığını görmezden gelip yalnız Saddam'a veryansın ediyordu.

Saddam'ın İsrail'le sözlü çatışması, tehdidine daha üst perdeden tehditle yanıt vermesi, bir yönüyle onu yeni pervasızlıklardan caydırmayı amaçlarken, bir diğer yönüyle ve esas olarak da FKÖ başta olmak üzere İsrail karşısında kendilerini güvencesiz hissederek Araplar arasında güvenilir bir güç olarak prestij artırmayı, geniş bir kesimin sempatisini kazanmayı, böylece Arap dünyası liderliğine uzanmayı ve "Birleşik Arap Devletleri"ne doğru yol almayı hedefliyordu. Bu amaçla, Filistin'deki son olaylar üzerine Bağdat'ta toplanan Arap Zirvesi'ni, Mübarek'le kendi arasındaki liderlik yarışının platformu haline getirmiş, Bağdat caddelerinin duvarlarını da kendi liderliğinde birleşmiş büyük bir Arabistan ülküsünün propaganda panolarına çevirmişti. Zirve'de Amerikancı Arap rejimleriyle ciddi bir çatışmadan kaçınıp İsrail saldırganlığı ve ABD'nin detekleyici tutumunu eleştirme konusunda gayet ılımlı bir metin üzerinde uzlaşıyor, ama aynı zamanda kendi hesabına İsrail'e sert uyarılar yapmayı da yine ihmal etmiyordu. İsrail'in yanıtı ise, kırk yıllık tarihinin en fanatik hükümetini kurmak, Ariel Şaron, Moşe Arens, David Lebi gibi ünlü kasapların en önemli bakanlıkları paylaşıkları bir savaş kabinesi oluşturmak oluyordu.

Bu atmosferde büyüyen olasılık, yeni bir Arap-İsrail savaşının patlak vermesiydi. Zira, ABD'nin iplerini gevşettiği İsrail köpeği azıp kudurdukça, onunla baş edebilecek bir güç olarak beliren Irak gericiliği de Arap dünyası içinde sivriliyordu. Onu son on yılda askeri bakımdan güçlendiren de, ekonomik yönden sıkıntıya sokan da, yeni arayışlara sevkedit Arap dünyası içinde liderlik yarışına yönelen ve Suudi-Mısır cephesiyle rekabet halinde "anti-empyralist" bir gö-

rünüme büründürden de, en sonu baskı ve şantaj yoluyla hizaya getirmek isteyip soğuk çatışmadan sıcak çatışmalara geçmeye zorlayan da gene emperyalizmdi. İngiltere'nin "kıyamet topu" yaygarası, ABD'nin "su savaşı" senaryoları, hep baskı ve tehdit yoluyla ekonomik yaptırım kararları, Irak'ı ya teslim alacak ya da daha radikal tavrılara yöneltecekti. Belli ki, Amerikan-İngiliz emperyalist koalisyonu bu durumda 'birinci şık olmazsa ikincisi olsun, bir vesileyle hem onu ezelim, hem de bölgeye yeni baştan çeki düzen verelim' diye düşünüyordu.

Bu ortamda Saddam'ın İsrail hükümetiyle şiddetli söz düellosu dike katleri buraya çekerken, o askeri bir hamle için kendine çok daha iyi bir hedef seçip saldırının zeminini oluşturmaya koyulmuştu. Bir bakıma sağ gösterip sol vurdu. Hem mali-ekonomik sıkıntılarını kökten halledecek hem de Arap dünyası içindeki siyasal etkinliğini güçlendirecek bir hedef olarak, Körfez'de emperyalistlerin petrol hazinelerinden biri durumunda olan Kuveyt'e el attı. Tarihsel olarak Irak'ın bir parçası saydığı bu yapay devletçiği bir gecede iç etti. Bu da, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin elbirliği içinde bölgeye müdahale etmelerine yetti.

Kuveyt'e Saldıran, Saddam! Zemini Oluşturan Kim Peki?

Buradan gelelim Kuveyt olayına. Evet, saldırı Irak kuvvetleridir. Görünürdeki sorumlu Saddam'dır. Peki bu saldırganlığı körükleyen, buna yıllardır zemin hazırlamış olan ve daha büyük sorumluluk taşıyan kendileri değil mi?

İyi bakalım: 8 yıllık İran-İrak savaşı boyunca bütün batılı devletler ve aynı zamanda RSE, Çin, Irak'a destek vermiştir. Yine bugün olduğu gibi saldırgan taraf olarak savaşı başlatan Irak olduğu halde, onu engelleme, ona yaptırım uygulama şöyle dursun, arka çıkmışlardır. Neden. Çünkü saldırdığı ülke yeni yönetimiyle Batı'nın elinden çıkmış, Doğu Bloku'na da yaklaşmamış ve "İslam Devrimi"ni yayma çabasıyla bölgede hepsinin çıkarlarını

tehdit eder olmuştur. Bu savaşı aynı zamanda iyi bir silah pazarı olarak değerlendiren emperyalist güçler, İran'ın savaş içinde yıpratılıp zayıf düşürülmesi perspektifiyle Irak'a destek olurken, onun da tam bir üstünlük sağlamaması ve kısa zamanda sonuca ulaşmaması için gerekli önlemleri almış, savaşı uzatma yönünde bir strateji izlemişlerdir.

Bu savaş sırasında Batı'ya ve Körfez ülkelerine muazzam ölçüde borçlanan, savaş sonrası da büyük krediler almaya devam eden Irak yönetimi, içine düştüğü mali-ekonomik sıkıntıyı, ulaştığı askeri güçle çözümleme eğilimine girmiştir. Onu yeni saldırganlıklara yönelten koşulları emperyalizm oluşturmuşken, "bölgede istikrarı tehdit etmeye başladı" diyerek İsrail-T.C. gibi sadık uşakları aracılığıyla sıkıştırılmaya başlamış, ayrıca "kıyamet topu" vb. kampanyalarla uluslararası tecrite yönelmiş, diplomatik baskı ve şantajla sindirilip hizaya getirmeye çalışmış, nihayet Filistin sorununda İsrail'in tavizsiz sertlik politikasına verdiği yeni destekle Arap-İsrail gerginliğini artırıp Saddam'ın Arap dünyası liderliği için ileri adımlar atmasına da ortam hazırlamıştır. Bu koşullarda birden bire yeni bir Saddam, "Emperyalizme lanetler yağdıran, İsrail'e kafa tutan, Arapların onurunu kurtaran ve Filistin halkına umut veren" bir Saddam imajı güçlenmeye başlamış, buna paralel olarak ABD'nin baskıları da bunaltıcı boyutlara varmıştır. Kuveyt işgalinden kısa bir süre önce Amerikan Senatosu'nun her yıl Irak'a verilmekte olan 1 milyar dolarlık tarım kredisini kesme ve daha başka ekonomik yaptırımlar uygulama önerisi hatırlansın. Bu, zaten ekonomik sıkıntı içinde olan Saddam yönetimini, tam anlamıyla köşeye sıkıştırma hareketi olarak, tahrik edici ve kışkırtıcı bir rol oynamıştır. Dolayısıyla şunu söylememiz hiç yanlış olmaz: Saldıran "çılığın Saddam" sa, çıldırtan ve de saldırtan emperyalizmdir.

Neden Kriz? Niye Körfezde?

Küçük bir ülke olan Kuveyt'in

işgali, dünya ölçüsünde büyük bir kriz yarattı. Bu olay başka bir yerde olsa, bölgesel kriz bile olmazdı belki. Basra Körfezi'ne dokunulunca kıyamet koptu. Dokunan olursa kıyameti koparacağını, 80'li yıllar boyunca sırf buranın güvenliği için oluşturduğu Çevik Kuvvet'le Amerikan Emperyalizmi, zaten ilan etmişti. Ortadoğu denince, petrol, petrol denince Körfez aklına geliyordu çünkü. Körfez, Batılı ortaklarıyla birlikte elinin altındaki en büyük dünya hazinelerinden biri, hatta başta geleniydi.

O zamanlar ABD'nin korkusu, RSE'nin güneye sarkma eğilimindedi. Bir ölçüde İran'ın radikal islam hareketini bölgeye yayma çabası da endişe veriyordu. Ama onu Irak savaşıyla bağlamıştı. Başka da, bölge devletlerinden kimsenin harcı olarak görmüyordu, bu büyük hazineye el uzatmayı. Ama işte İran'a karşı set olsun diye güçlendirdiği, buna karşılık bir İsrail, bir T.C., S.Arabistan, Mısır vb. gibi kendine sadık kılamadığı, son zamanlarda anlaşmazlığa düşüp karşısına aldığı ve bunaltıcı baskı yaptığı Irak, o gözü karalığı gösterdi. Küçük bir haydut olarak Saddam, büyüklerin hazinesine el attı. "Vay alçak" dediler hep bir ağız; "Nasıl yaparsın bunu?". Dört taraftan çevirdiler etrafını, kırk haramiler gibi. İşte bütün olayın özü. İşte budur "Körfez Krizi"!!..

Emperyalist ablukayı "meşru bir savunma" gibi gösterme gayretindeki burjuva yorumcular bile, Batı'nın çıkarlarına değinmeden hiç bir şeyi açıklayamıyorlar. Petrol kaynakları üzerindeki hakimiyet, uşak krallar, emirler ve şeyhler aracılığıyla yapılan büyük vurgun, dünya petrol piyasasının kontrolü, Batı ekonomisinin istikrarı, tüm emperyalistler için hayati önemdedir. 70'li, 80'li yıllarda yaşadıkları ve faturasını özellikle petrol geliri olmayan bağımlı ülkelere kestikleri ekonomik buhranların derindeki nedeni iki büyük petrol şoku olmuştur. Petrol ve Körfez üzerinde Batı'nın her şeyden önce ortak çıkarları mevcuttur. Ama farklı sömürü payları, farklı oranda hakimiyet ve kontrolleri söz konusudur. Buna, ithal petrol gereksinimlerindeki büyük

farkları da eklersek, ortak çıkarları içinde çatışma nedenleri anlaşılır. Geçmişte yaşanan petrol şoklarını, Batı Avrupa ekonomileriyle rekabette kendine avantaj sağlamak için bir ölçüde ABD'nin körüklediği söylenir. Bugün de yaşanan "Körfez Krizi"nde Batı'nın ortak çıkarlarını savunarak ön plana çıkan ABD, kendi hesabına daha özel ve daha büyük bir kazanç sağlama çabasındadır aynı zamanda.

Saddam Rejiminin Niteliği

Saddam'ın Irak'ı, bölgede, emperyalistler için bir çıban başı duruma gelmiş olsa da, ne anti-emperyalist bir devlet, ne de demokratik bir rejimdir. İçerde soykırımcı-işkenceci faşist bir diktatörlük, dışarda da saldırgan bir gericilik olarak kendini yeterince teşhir etmiş olup, bizim bu konuda uzun boylu kanıtlar ortaya sermemize hiç gerek yoktur. Yalnız başına Halepçe bile çok şey anlatır.

İran savaşı boyunca Irak'a mali ve askeri yardım yağdıran emperyalistler, bugün tersine abluka uyguluyorlarsa, bu durum, devletler arası ilişkilerin tek düze olmayıp çok karmaşık yönler içerdiğini, bazen uyuşan çıkarların bazen de çatıştığını gösterir. Her gericilik devlet, T.C. gibi, İsrail gibi, bir emperyalist gurubun istikrarlı uşağı değildir. Ortadoğu'nun Arap saçına benzer siyasi durumu, sık değişen dengeler ve çok merkezli dış ilişkiler, bazı bölge devletlerine görece bağımsız tavırlar geliştirme olanağını vermektedir.

BAAS rejiminin ilk on yılında, aynı isimli partiyle yönetilen Suriye gibi Rus sosyal-emperyalizmi güdümünde olan Irak, Saddam Hüseyin'in devlet başkanı olmasından sonra RSE ve Batı emperyalizmi arasında dış ilişkilerini dengeleyici bir siyaset izlemeye başlamıştı. Humeyni liderliğindeki İran'a açtığı savaşta, yukarıda değindiğimiz nedenlerle Batılı-Doğulu bütün etkili dünya güçleri Irak'ı destekledi. Savaş sonrası ekonomik durumunu düzeltme çabalarında da bir çok devletten kredi alabilen Irak, bölgede giderek etkinliğini artırma ve Arap dünyasına egemen olma arzusuyla hızlı

silahlanmayı sürdürüp bazı Amerikancı yönetimlerle soğuk bir çatışmaya da girince, Batı'nın tavrı değişmeye başladı. Saddam'a karşı siyasi kampanyalar örgütlendi, diplomatik baskılar yapıldı. On yıldır emperyalizm sözcülüğünü kullanmayan Saddam, bu durumda ABD ve bazı mütefiklerini emperyalist politikalar uygulamakla suçladı diye, kimileri de onu "anti-emperyalist" ilan ediverdi. Oysa, aynı Saddam'ın şu "körfez krizi"nden ABD'yle uzlaşarak çıkması ve gelecekte ona olmasa bile Almanya, Japonya, Fransa gibi bir büyük güce uşaklık etmesi hiç şaşırtıcı olmaz. Sınıf karakteri buna elverişlidir.

Tarihsel Haksızlık Bütün Bölge Haritasında Var. Sorumlusu Emperyalizm. Çözüm Yolu İşgal Değil, Halkların İrade ve Eylem Birliğidir.

Tarihte ard arda Romalı, Sasani, Bizans, Selçuklu ve Osmanlı istilasına uğrayıp bin yıllar boyu bu imparatorlukların kanlı sultanı altında yaşayan Arap toplulukları, Osmanlı Devleti'nin dağılma sürecinde ise, paylaşım savaşı galipleri olarak buralara hakim olan emperyalist devletlerin sömürgesi durumuna gelmiş ve mandası olmuşlardır. Geçen yüzyıl keşfedilen petrol zenginliğini kapışmak için bölgeye doluşup önemli yerleri ekonomik nüfuz alanlarına bölüşmüş olan emperyalistlerden savaş sonrası siyasi egemenlik kuran İngiliz, Fransız ve İtalyanlar, yalnız Körfezde değil, Kuzey Afrika'ya kadar tüm bölgede, hepsi aynı dili konuşan ve ayırt edici ulusal özelliklere bir çoğu sahip olmayan bu topluluklara "böl-yönet" politikaları gereği keyfince sınırlar çizmiş ve zamanla "bağımsızlık"larını tanıırken de bu yapay sınırları korumuşlardır.

Bu yüzden bugün hepsi birbirine bitişik tam 22 Arap ülkesi var. Küçük emirliklerin bile aynı devlet olmaları, hele de böylelerinin birer tespih tanesi gibi Körfez'de dizilmeleri çok daha ilginç. Bütün bunların nedeni, iştah kabartan petrol zenginliği,

emperyalizm ve sömürgeciliktir. Doğal olarak, bu devletlerin bir çoğu arasında sessizce sürüp giden toprak anlaşmazlıkları var. Bunlardan biri olarak Irak, İngilizlerin Osmanlı'dan beri Basra Vilayeti'ne bağlı bir kent olan Kuveyt'i haksız şekilde ayırdıklarını söyleyerek kuruluşu sırasında itiraz etmiş ve bilahere ayrı devlet kimliğini tanıdıktan sonra da hak iddiasını sürdürülmüştür.

Aslına bakılırsa, bütün Arap sınırları tartışma götürür. Eski tarihlerde yalnız üç Arap devleti, bugünkü Mısır, Suriye, Irak merkezli çok geniş ülkeler olarak Fatımi, Enevi ve Abbasi imparatorlukları görülmüştür. Dolayısıyla bugünkü Arap devletlerinin büyük çoğunluğu tarihsel bir köke de sahip değildir. Çok gereksiz kurulanlar bir yana, hepsinde belli yapaylıklar vardır. Bunları düzeltmek gerektiğinde bütün Arap haritasının değişmesi gerekir. Hatta bütün Arapların özünde bir ulus oldukları da söylenebilir.

Arap ülkelerinin birleşmeleri kapsamlı bir sorundur. İlerde kaçınılmaz şekilde gerçekleşecektir de. Yalnız aynı dili konuşan, tarihsel-kültürel bağları sıkı olan, ulusal ayırım çizgileri fazla belirgin olmayan toplulukların değil, gönüllülük ve eşitlik temelinde ayrı ulusların da birarada yaşamaları iyidir, tercih edilir. Daha ötesinde bütün sınırların silindiği özgür bir dünya, tüm insanlığın tek bir ulus gibi kardeşçe yaşaması en yüce hedeftir.

Biz emperyalizmin keyfince çizdiği haritaları onaylamıyoruz. Bunlar elbette meşru değildir. Ama yeni haritaların da adaletsiz olmaması ve meşru sayılabilmesi için, halkların özgür iradeleri ve ortak istemlerinden gelen devrimci girişimlerle çizilmeleri gerekir. Saddam gibi tescilli halk düşmanlarının bir ülkeyi fetih savaşıyla iç etmeleri, "halkların isteği, devrim, birlik, tarihsel haksızlığın düzeltilmesi" vb. adına da yapılsa, açıktır ki böyle değil, kendi gerici sınıf ve devlet çıkarlarını büyütme amacıyla giriştikleri yayılcı bir hareketten ibarettir.

Saddam rejiminin Kuveyt'te el koyduğu maddi değerler, emperyalist petrol tröstleri ve işbirlikçi Kuveyt

şeyhlerinin hakkı olmadığı gibi, kendi hakkı da değildir. Bütün sömürücülerin biriktirmiş oldukları servetin ve aynı zamanda doğal zenginlik kaynaklarının gerçek sahipleri, o ülke ve bölge emekçileri ile dünya halklarıdır. Yine, El Sabah sülalesinin Kuveyt halkını temsil etmediği ne kadar doğruysa, Saddam yönetiminin de Irak halkını ve şimdi üzerinde egemenlik kurduğu Kuveyt halkını temsil etmediği bir o kadar gerçektir. Kendine zengin Kuveyt topraklarında "hak" biçen Irak sömürücü sınıflarının temsilcisi Saddam rejimi, Kürtlerin hiç tartışma götürmeyen ulusal haklarına, bağımsızlık veya otonomi taleplerine Bomba-i Kimya'yla cevap veriyorsa, O'nun "Arap ulusal devrimciliği ve anti-emperyalistlik" pozları, şovenist-gerici-yayılcı politikalarının bir versiyonu ve biraz da değişen dünya konjonktürü ile bölgede sarsılan dengelerin gündeme geldiği bir gariptir. Gene de, bölgede emperyalistlerin çıkarını zedelemesi, düzenini altüst etmesi ve karınca yuvasına çomak sokar gibi emperyalizm ile halklar arasındaki çelişkiyi kızıştırmasıyla, öznel açıdan gerici olan eyleminin, irade ve isteği dışında, nesnel bakımdan bir ilerici rolü, yararlı bir yönü olmuştur.

Saddam ve Eylemi Desteklenemez Ama, Okun Sivri Ucu Emperyalizme Çevrilmeli, Öncelikle Emperyalist Müdahale ve İşgale Karşı Çıkılmalı, Savaşta Bütünüyle Emperyalistler Cephesi Hedeflenmelidir.

Yaşanan durum oldukça özgün, karmaşık ve çok boyutludur. Tarihte bir benzeri de görülmemiştir. Irak'ın yaptığı, işgal olması işgaldır. Saddam'ı böyle bir eyleme geçiren güdülerin ilerici olmadığı da bize göre açıktır. Ama işgal ettiği ülkenin yapısı ve hemen ardından topyekün tavır geliştiren emperyalizmle içine girdiği çatışma, onun eylemini ne kadar tasvip etmesek ve ilke olarak karşı çıksak da, nesnel rolünü ve olayın kazandığı

boyutu dikkate alarak bölgede emperyalizmle mücadeleyi öne çıkartmamızı, dahası savaş halinde bütünüyle emperyalizmi hedeflememizi ve onu bütün gericiliğine rağmen nesnel bir müttefik olarak algılamamızı gerektirmektedir. Kuveyt'i işgal ettiği bürü bürü dünya kamuoyu Saddam'ın cellatlığı vb. yolundaki propagandalara doymuştur. Oysa aynı propagandalar, iki yıl önce Halepçe katliamını suskunlukla geçirmiş, ondan önceki 8 yıllık Irak savaşında da Saddam'ın rolünü Hitler'e filan benzetmemiştir. Emperyalizme yaradığı ölçüde bütün barbarlıklara göz yumar, hatta alkış çalan bu insanlık düşmanı odaklar, emperyalizme zarar veren bir gelişme karşısında "insanlık" namına dünyayı ayağa kaldırmayı çok iyi beceriyorlar. O kadar ki, iki yıl önce lafi bile edilmeyen, hatta ülkemizde protestosu sürdürmeye konu edilen Halepçe katliamını şimdi hepsi çarşaf çarşaf yayınıyor. Kimisi "Irak'tan geliyorum, gözlerimle gördüm" manşeti ve fotoğraflarıyla bu olayı sanki bugün olmuş gibi yansıtmaya gayretkeşliğine de girebiliyor. Böyle bir durumda bize düşen, o aşağılık koroya katılırcasına Saddam'ın zalimliği konusundaki teşhiri öne çıkartmak değil, ona ilişkin tutumumuzu kendi bağımsız ve tutarlı çizgimizde korumakla birlikte, asıl onun karşısında birleşen daha büyük haydutları ve uşaklarını teşhir etmektir.

Saddam gericiliğinin Kuyet işgalini de haklı ve meşru görmemekle birlikte, emperyalizmin gizli ve açık işgallerini daha isyan ettirici bir haksızlık olarak görüyoruz. Gerçek şu ki, ABD ve diğer sömürgeci haydutların Körfez'de hak iddia edebilecekleri bir adet kum tanesi bile yoktur. Irak devletinin Kuveyt üzerinde hak iddia etmesinin anlaşılır bir yanı vardır oysa. Nedir? Kendi gibi Arap nüfusuna sahip, kendi coğrafyasının körfeze açılan bir uzantısı ve geçmişte idari olarak biraradaya dayanarak petrol zenginliğinden dolayı aynı ülke ve devlet yapılmış bir toprak parçası. Giriştiği eylem, Arap ulusunun yararını, Irak ve Kuveyt halklarının çıkarını gözetmesede, hak iddiası böyle mesnete sahip. Ya ABD'nin, diğer emperyalistlerin bütün Körfez'i ve hatta bütün

bölgeyi sahiplenmeleri hangi mesnete sahip? Tabi ki "biz meşru Kuveyt yönetiminin hakkını savunuyoruz, S.Arabistan'ı ve diğer tehdit edilenleri koruyoruz" diyecekler. Bütün dünya avanak mı? Bu ülkeler kendilerinin birer eyaleti ve krallar-emirler de bu eyaletlerin valileri durumunda olmasa, eski açık sömürge yapılarından sonra gizli sömürgeciler olarak ellerinin altında tam ve kesin kontrollerinde bulunmasa, eski statülerini geri getirmek veya korumak için dünyanın masrafını ne diye yapsınlar? Üstelik ABD'nin gayreti Kuveyt'in ve Körfez'in eski statüsünden de öte, bölgenin bütünü üzerinde kendi denetim ve payını artırmaya yönelik kapsamlı bir yeniden yapılandırılmayı amaçlıyor.

Zorbalık açısından bakacak olursak, emperyalistlerin hem geçmişte buralara el atmaları, hem yüz yıldır elde tutmaları, hem de şimdi geri almak ve korumak için müdahale etmeleri en büyük zorbalık ve haydutluktur. "Uluslararası hukuk" dedikleri de nedir? Kendi keyiflerine yazıp çizdikleri, istedikleri gibi yorumladıkları, işlerine gelince uygulayıp gelmeyince uygulamadıkları ve yine en çok da kendilerinin çiğnedikleri bir dalavere aracı. Dünyada ulusların egemenlik haklarına en çok tecavüz eden, en sık işgal ve müdahale yapan ABD'nin hak-hukuk laflarını ağzına alması tek kelimeyle iğrençtir. RSE'yi dize getirip kendine mahkum etmesinden beri Birleşmiş Milletler denilen teşkilat ve onun Güvenlik Konseyi de adeta kendi senatosu durumuna gelmiştir. Kendi gibi ekonomik bakımdan güçlü olan Batılı müttefikleriyle birlikte neredeyse bütün dünyayı satın almış durumdadır. BM Genel Sekreteri, güya o "uluslararası hukuk"un temsilcisi olacak adam, Bush'un sözcüsü gibi konuşmakta, Filistin ve diğer işgal sorunlarını gündeme getirenlere "bir hata başka hatayı haklı kalmaz" şeklinde aşağılık cevaplar vermektedir. Peki, o da hataysa, neden İsrail'e de yaptırım kararı almazlar? Alamazlar, çünkü patronları ABD, İsrail gibilerin babasıdır. Onun kudurganlıkları da, haşarı bir çocuğun zararsız yaramazlıkları gibi görülür. Son durum tek kelimeyle ABD'nin bütün dünyada kendi borusunu öttürdüğü bir tablo ortaya

koymuştur? Ortadoğu'da öten ise onun savaş borularıdır. Böyle akıl almaz boyutlara uzanmış bir dünya hükümlerini ve haydutluğu karşısında isyan etmeyi de Saddam'a veryansın eden, en hafif deyimle emperyalizmin dümen suyunda sayılır.

Kuveyt-Körfez ve Arap Dünyasının Gerçeklerini Doğru Kavrayalım. Olaylara Tavır Takınırken Çağımızın Özelliklerini de Gözardı Etmeyelim. ML-MZD'nin Şaşmaz İlkeleri Işığında Yürüyelim.

Kuveyt ve diğer Körfez emirliklerinin hiç sözü edilemeyecek "bağımsızlığı" bir yana, "devlet olarak egemenlik hakları" da savunulamayacak kadar temelsizdir. Çünkü bunlar, diğer Arap ülkelerinden daha farklı olarak, sırf petrol yataklarının yoğun olduğu alanlar dikkate alınarak, ekonomik zenginlik kaynağı yüzölçüm ve nüfusuna oranla muazzam olan küçük parseller halinde ayrıştırılıp "ülke" yapılmıştır. Buraların işbirlikçi emir ve şeyhleri de o zenginliklerin üzerine birer komisyoncu olarak oturulup tam anlamıyla kukla yönetimlere sahip uyduruk devletler oluşturulmuştur. Geniş ülkeler içinde yer almaları halinde daha büyük Arap topluluklarının gene emperyalizme bağımlı tarzda da olsa ulusal kalkınmaları bakımından yararlanabilecekleri o büyük petrol rezervleri, emperyalistlerin çıkarına daha uygun olduğu için böyle küçükük topluluklara emanet edilmiştir. Buraların petrol gelirinde aslan payını emperyalist tekeller alırken, kendilerine düşen pay da işbirlikçilerini dünyanın en zengin aileleri haline getirmeye yetmiş, tabii bu kadar zenginlikten o ülkelerin yurttaşlarına da taminikâr sus payları sağlanmış, çok büyük bölümü aristokratlaşmış kaymak tabaka içinde yer alırken, alt tabakayı da yurttaşlık hakkı verilmeyen fakat nüfusun yarısından fazlasını oluşturan göçmen emekçiler kaplamıştır.

Kısaca bu ülkeler ve yerleşik toplumları emperyalistlerin himmetiyle büyük bir zenginliği tukanmakta,

başka Arap toplumları ise o ulusal zenginlikten yoksun kalmakta ve halkları sefalet içinde yüzmektedir. O kadar zenginleşmeye ve ekonomik kalkınmaya rağmen Körfez emirliklerinin ve S.Arabistan krallığının sosyal-kültürel-siyasal yapısı ise Arap dünyasındaki en geri örnekleri oluşturuyor. Alt yapıda bölgenin en gelişmiş komprador kapitalistleri, üst yapıda en koyu feodalleri gene bunlardır. Tek kelimeyle en rezil devletlerdir.

Bu somut gerçekliği içinde Kuveyt'in eski statüsünün meşru görülebilecek hiç bir yanı yoktur. Öte yandan, Saddam'ın Kuveyt'i işgale yönelmesinin yakın yıllarda ve son aylarda emperyalizm tarafından önce beslenip sonra zor duruma sokulma ve bas-kı-şantaj yoluyla provake edilme gibi bir zemini bulunduğu gibi, tarihsel bir kaynağı da vardır. Ki onu da emperyalizm oluşturmuştur. Bütün bunları da dikkate alarak, onun bütün gerici emellerine ve zorba davranışına rağmen, Kuveyt işgalindeki sorumluluğun da büyüğünü, çok daha fazla gerici ve zorba olan, herşeyin ilk kaynağını oluşturan ve gerici savaşları da en çok kıskırtan emperyalistlerde görmek gerekir.

Yine bu gerçeklik içinde Saddam'ın eylemini, bütün uydurukluğu ve temelsizliğine rağmen bir ülkeye zorla girip orayı kendi gerici devlet çıkarı doğrultusunda iç etmesi nedeniyle işgal ve ilhak olarak değerlendirip ilkesel olarak karşı çıkarken, Kuveyt'in eski statüsüne geri döndürülmesini onaylar bir tavır içine de düşmemek gerekir. Biz her şeyden önce emperyalistlerin açık ve gizli işgallerine karşıyız. Kuveyt'in eski statüsü ve benzerlerinin şu anki durumu emperyalizmin yarı-sömürgesidir. Yeni sömürge de denilebilir. Ama bunların daha özel statüsü bir yana, bölgede hangi devlet bağımsız ki? Farklı derecelerde hepside bağımlı, hepsi de yarı-sömürge. Saddam rejiminin faşist niteliği ve "anti-emperyalistlik, Arap ulusçuluğu" pozlarının da gerici-yayılmacı emellerini kamufla etmeye yönelik sahte görüntüler olduğu bilinç üzerinde tutulursa, onu ve eylemini desteklemenin yanlışlığı da açıktır. Ama şu var ki, Irak'ın Ku-

veyt'i işgalini, bizler, çeşitli zamanlarda emperyalistlerin yaptığı işgaller gibi veya bizzat onların yaptırdığı Filistin işgali gibi, yalnız başına ne teşhir ederiz, ne de tek olarak bu işgalin kaldırılması talebini ileri süreriz. Zaten şu durumda bütün bölge emperyalist kuşatmada, bütün Arap yarımadası ve Körfez de fiilen işgal altındadır. Bu durum önce ve esas olarak emperyalist işgale karşı çıkmamızı, onunla mücadele etmemizi gerektiriyor. Bunun da ötesinde Kuveyt işgalinin bölgedeki diğer işgallerden ayrı olarak kaldırılmasını savunmuyoruz. Ayrıca onun eski statüsüne geri döndürülmesine de karşıyız. Emir'in ve emperyalistlerin yeniden üzerine oturacakları bir Kuveyt, bizim istemimiz olamaz. Gerek Kuveyt'in gerek Irak'ın, ister ayrı ister birleşik olsun, halkların iradesiyle (ve Kuveyt sözkonusu olduğunda özellikle yurttaşlık hakkı tanımayan emekçi göçmen halkıyla birlikte) ilerici statülere doğru şekillenmelerini arzu ediyor ve öz olarak bunu savunuyoruz.

Yukarda değindik. Irak'ın kendisi dahil, Arap ülkelerinin hemen hepsi ve dünyanın başka bölgelerindeki daha bir çok ülke, emperyalistlerin keyfine göre şekillenmiş, yani sömürgeci çıkar hesaplarıyla bölünmüş ve cетvelle sınır çizilerek ayrıştırılmıştır. Dolayısıyla bir Suriye de kalkıp Irak'ın tümü veya bir bölümü üzerinde hak iddia edebilir, bir S.Arabistan da bütün Arap yarımadası benim diyebilir, bir Mısır'da bölgedeki en eski uygarlık olarak tutup bütün Arap toprakları üzerinde tarihsel hak iddia edebilir. Bu açıdan tek tek hak iddialarının birbiriyle çatışması kaçınılmaz olup, bunların hangisinin daha doğru ve haklı olduğuna karar verebilmenin kesin bir ölçütü de yoktur. Buradan hareketle —Doğu Perinçek'in söylediği gibi— hangisinin gücü ötekine yetiyorsa onu zorla iç etsin demenin, günümüzde devrimci bir mantığı da yok. Prusya örneği, emperyalizm öncesi çağa, burjuva devrimleri dönemine aittir. O dönem zor yoluyla toprakların birleştirilmesi ve ulusal devlet oluşturulması, sözkonusu ülkelerde toplumsal gelişmeyi hızlandıran, köklü değişikliklere yol açan bir adım olarak devrimci rol oynamıştır. Sözkonusu

ulusal burjuva harekettir. Oysa çağımız ve günümüzün olguları, emperyalist dünya sistemi içindeki durum çok farklı.

Ortadoğu'da ve başka bölgelerde ulusal burjuva güçler, bunlar önderliğinde gelişebilen ulusal-demokratik devrimci hareketler görülmesine rağmen, devlet olarak ulusal burjuva olan ya da uzun süre o niteliğini koruyarak ayakta durabilen yoktur. Bazıları zaman zaman görece bağımsız bir pozisyona sahip olabilseler de, genel olarak ve öz itibarıyla bağımlıdırlar. Bir çoğu açıkça bir emperyalistin uşağı durumundadır. Böyle olmayanlar da bir çok emperyalistle işbirliği içinde, ülkesinin ve halkının sömürülmesine aracılık eder durumdadır. Görünürde en "ulusal" geçinenin bile bu niteliği fazlasıyla zedelenmiştir. Bugün bariz şekilde uşak olmayan, yarın olmaya açıktır. Bu gerçeklik içinde "keşke şu şunu, bu bunu veya herhangi biri ötekini yutsa" demenin devrimci bir mantığı yoktur.

Hatta Irak-Kuveyt olayındaki gibi, yutulan devlet, kurulduğu günden itibaren emperyalistlerin kuklası ve tam bir arpalığı, yutan da o gün için emperyalizmlerle ihtilafı ve görünüş itibarıyla "Arapların ulusal çıkarları"nın savunucusu durumunda olsa bile, başlangıçta çıkarlarına zarar verdiği emperyalist güçlerle çatışmaya giren bu yutucunun bir süre sonra uzlaşmaya yönelip, yuttuğu parçayla birlikte onun eski statüsüne benzer bir yapıya bürünmesi ya da oradan kendine bir pay sağlayıp geri çekilmesi ve elde ettiği kısmi çıkar karşılığında kendi ülkesini de emperyalist sömürüye eskisinden daha açık duruma getirmesi olanaksız değildir. Zaten barışçıl bir çözüm olursa, başka türlü olmaz. Saddam gibi 8 yıl boyunca savaş içinde emperyalizmin mali-askeri-siyasi desteğini almış, doğrudan onun kredileriyle palazlanmış ve halen ekonomisinin bütün çarkları da ona bağımlı şekilde dönen, ambargo uygulanınca durma noktasına gelen veya ciddi ölçüde aksayan bir liderin böyle bir sıkı kuşatma karşısında uzlaşma aramadığını düşünmek yanlış olur.

Öyleyse neden karşılıklı dikleşme ve savaş olasılığı artıyor? Çünkü ABD bu işi prestij sorunu ve aynı za-

manda bölgeye kapsamlı bir müdahale vesilesi yapmıştır. Saddam gibi "haddini bilmezlik" yapabilecek herkese büyük bir "ibret" oluşturmaya da ilk günden itibaren kafasına koymuştur. Herkes şunu anlasın istemiştir; "Koskoca dünyanın efendisine karşı gleip ondan sonra da pazarlık yapmaz olmaz. Asiliğe taviz verilmeyecektir"!.. Peki hiç şans tanımıyor mu Saddam gibi birine? Tanıyor, bir şartla. önce pazarlıksız çekilecek, Kuveyt'i eski yönetimine geri teslim edecek. Ondan sonra, "efendice" hizaya gelmesinin mükafatı olarak örneğin tartışmalı tampon bölge ve bir iki ufak ada gibi bazı makul talepleri karşılanabilecek. Bu ise Saddam için hem çok gurur kırıcı, hem de içinde bulunduğu ağır bunalım ve sıkıntıları gidermeye yetmeyecek bir çözüm. Dolayısıyla o da kendi şansını deneme bağlamında, tüm etkili kozlarını sırasıyla ve akılcı şekilde kullanarak, rest çekmeye devam ediyor. Kötü bir uzlaşma yerine yeni-yenilgi üzerine kumar oynamayı tercih ediyor. Ama emperyalistlerin de oynadığı bir kumar değil mi aslında?

Şu başlık altına sonuç olarak ekleyelim ki, emperyalizmin, özellikle bugünkü dünya konjonktüründe, iç dalaşmasını da asgari ölçülerle indirilmiş olarak, çoğu durumda tek bir vücut gibi hareket edip istediği küçük devletin başına çöreklenmesi, kuvvetle teşhir edilmesi gereken bir durumdur. Fakat bunu yaparken sorunu "emperyalizm ile üçüncü dünya ülkeleri" veya "kuzey ile güney" arasındaki çelişki şeklinde üç dünyacı formülasyonlarla açıklamaya çalışmak yanlış. Üç dünya teorisinin kendisi başlı başına revizyonizmdir. Perinçek'in bütün açıklamalarına damgasını vuran da budur. Böyle olunca emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişkiyi ne kadar baş çelişki saysa da özünde karartıyor. Irak'ı devlet olarak desteklemesi de, "Türkiye'nin yeri Irak'ın yanındır" gibi görüşler ortaya atması da buna hizmet ediyor. Nedir Türkiye? Bir ülke. Devlet olarak da algılanıyor. Bu devlet kendi sınıf karakteri ve siyasal niteliğiyle yerini emperyalizmin yanında görüyor. Irak'ın yanında (onun destekçisi) olmanın yanlışlığını da bir kenara bira-

bölgeyi sahiplenmeleri hangi mesnete sahip? Tabii ki "biz meşru Kuveyt yönetiminin hakkını savunuyoruz, S.Arabistan'ı ve diğer tehdit edilenleri koruyoruz" diyecekler. Bütün dünya avanak mı? Bu ülkeler kendilerinin birer eyaleti ve krallar-emirler de bu eyaletlerin valileri durumunda olmasa, eski açık sömürge yapılarından sonra gizli sömürgeçler olarak ellerinin altında tam ve kesin kontrollerinde bulunmasa, eski statülerini geri getirmek veya korumak için dünyanın masrafını ne diye yapsınlar? Üstelik ABD'nin gayreti Kuveyt'in ve Körfez'in eski statüsünden de öte, bölgenin bütününü üzerinde kendi denetim ve payını artırmaya yönelik kapsamlı bir yeniden yapılandırmayı amaçlıyor.

Zorbalık açısından bakacak olursak, emperyalistlerin hem geçmişte buralara el atmaları, hem yüz yıldır elde tutmaları, hem de şimdi geri almak ve korumak için müdahale etmeleri en büyük zorbalık ve haydutluktur. "Uluslararası hukuk" dedikleri de nedir? Kendi keyiflerince yazıp çizdikleri, istedikleri gibi yorumladıkları, işlerine gelince uygulayıp gelmeyince uygulamadıkları ve yine en çok da kendilerinin çiğnedikleri bir dalavere aracı. Dünyada ulusların egemenlik haklarına en çok tecavüz eden, en sık işgal ve müdahale yapan ABD'nin hak-hukuk laflarını ağzına alması tek kelimeyle iğrençtir. RSE'yi dize getirip kendine mahkum etmesinden beri Birleşmiş Milletler denilen teşkilat ve onun Güvenlik Konseyi de adeta kendi senatosu durumuna gelmiştir. Kendi gibi ekonomik bakımdan güçlü olan Batılı müttefikleriyle birlikte neredeyse bütün dünyayı satın almış durumdadır. BM Genel Sekreteri, güya o "uluslararası hukuk"un temsilcisi olacak adam, Bush'un sözcüsü gibi konuşmakta, Filistin ve diğer işgal sorunlarını gündeme getirenlere "bir hata başka hatayı haklı kılmaz" şeklinde aşağılık cevaplar vermektedir. Peki, o da hataysa, neden İsrail'e de yaptırım kararı almazlar? Alamazlar, çünkü patronları ABD, İsrail gibilerin babasıdır. Onun kudurganlıkları da, haşarı bir çocuğun zararsız yaramazlıkları gibi görülür. Son durum tek kelimeyle ABD'nin bütün dünyada kendi borusunu öttürdüğü bir tablo ortaya

koymuştur? Ortadoğu'da öten ise onun savaş borularıdır. Böyle akıl almaz boyutlara uzanmış bir dünya hükümlerliği ve haydutluğu karşısında isyan etmeyip de Saddam'a veryansın eden, en hafif deyimle emperyalizmin dümen suyunda sayılır.

Kuveyt-Körfez ve Arap Dünyasının Gerçeklerini Doğru Kavrayalım. Oylara Tavır Takınırken Çağımızın Özelliklerini de Gözardı Etmeyelim. ML-MZD'nin Şaşmaz İlkeleri Işığında Yürüyelim.

Kuveyt ve diğer Körfez emirliklerinin hiç sözü edilemeyecek "bağımsızlığı" bir yana, "devlet olarak egemenlik hakları" da savunulamayacak kadar temelsizdir. Çünkü bunlar, diğer Arap ülkelerinden daha farklı olarak, sırf petrol yataklarının yoğun olduğu alanlar dikkate alınarak, ekonomik zenginlik kaynağı yüzölçüm ve nüfusuna oranla muazzam olan küçük parseller halinde ayrıştırılıp "ülke" yapılmışlardır. Buraların işbirlikçi emir ve şeyhleri de o zenginliklerin üzerine birer komisyoncu olarak oturulup tam anlamıyla kukla yönetimlere sahip uyduruk devletler oluşturulmuştur. Geniş ülkeler içinde yer almaları halinde daha büyük Arap topluluklarının gene emperyalizme bağımlı tarzda da olsa ulusal kalkınmaları bakımından yararlanabilecekleri o büyük petrol rezervleri, emperyalistlerin çıkarına daha uygun olduğu için böyle küçük küçük topluluklara emanet edilmiştir. Buraların petrol gelirinde aslan payını emperyalist tekeller alırken, kendilerine düşen pay da işbirlikçilerini dünyanın en zengin aileleri haline getirmeye yetmiş, tabii bu kadar zenginlikten o ülkelerin yurttaşlarına da tatminkâr sus payları sağlanmış, çok büyük bölümü aristokratlaşmış kaymak tabaka içinde yer alırken, alt tabakayı da yurttaşlık hakkı verilmeyen fakat nüfusun yarısından fazlasını oluşturan göçmen emekçiler kaplamıştır.

Kısaca bu ülkeler ve yerleşik toplumları emperyalistlerin himmetiyle büyük bir zenginliği tıkanmakta,

başka Arap toplumları ise o ulusal zenginlikten yoksun kalmakta ve halkları sefalet içinde yüzmektedir. O kadar zenginleşmeye ve ekonomik kalkınmaya rağmen Körfez emirliklerinin ve S.Arabistan krallığının sosyal-kültürel-siyasal yapısı ise Arap dünyasındaki en geri örnekleri oluşturuyor. Alt yapıda bölgenin en gelişmiş komprador kapitalistleri, üst yapıda en koyu feodalleri gene bunlardır. Tek kelimeyle en rezil devletlerdir.

Bu somut gerçekliği içinde Kuveyt'in eski statüsünün meşru görülebilecek hiç bir yanı yoktur. Öte yandan, Saddam'ın Kuveyt'i işgale yönelmesinin yakın yıllarda ve son aylarda emperyalizm tarafından önce beslenip sonra zor duruma sokulma ve baskı-şantaj yoluyla provake edilme gibi bir zemini bulunduğu gibi, tarihsel bir kaynağı da vardır. Ki onu da emperyalizm oluşturmuştur. Bütün bunları da dikkate alarak, onun bütün gerici emellerine ve zorba davranışına rağmen, Kuveyt işgalindeki sorumluluğun da büyüğünü, çok daha fazla gerici ve zorba olan, herşeyin ilk kaynağını oluşturan ve gerici savaşları da en çok kıskırtan emperyalistlerde görmek gerekir.

Yine bu gerçeklik içinde Saddam'ın eylemini, bütün uydurukluğu ve temelsizliğine rağmen bir ülkeye zorla girip orayı kendi gerici devlet çıkarı doğrultusunda iç etmesi nedeniyle işgal ve ilhak olarak değerlendirip ilkesel olarak karşı çıkarken, Kuveyt'in eski statüsüne geri döndürülmesini onaylar bir tavır içinde de düşmemek gerekir. Biz her şeyden önce emperyalistlerin açık ve gizli işgallerine karşıyız. Kuveyt'in eski statüsü ve benzerlerinin şu anki durumu emperyalizmin yarı-sömürgesidir. Yeni sömürge de denilebilir. Ama bunların daha özel statüsü bir yana, bölgede hangi devlet bağımsız ki? Farklı derecelerde hepside bağımlı, hepsi de yarı-sömürgeci. Saddam rejiminin faşist niteliği ve "anti-emperyalistlik, Arap ulusçuluğu" pozlarının da gerici-yayılmacı emellerini kamufla etmeye yönelik sahte görüntüler olduğu bilinç üzerinde tutulursa, onu ve eylemini desteklemenin yanlışlığı da açıktır. Ama şu var ki, Irak'ın Ku-

veyt'i işgalini, bizler, çeşitli zamanlarda emperyalistlerin yaptığı işgaller gibi veya bizzat onların yaptırdığı Filistin işgali gibi, yalnız başına ne teşhir ederiz, ne de tek olarak bu işgalin kaldırılması talebini ileri süreriz. Zaten şu durumda bütün bölge emperyalist kuşatmada, bütün Arap yarımadası ve Körfez de fiilen işgal altındadır. Bu durum önce ve esas olarak emperyalist işgale karşı çıkmamızı, onunla mücadele etmemizi gerektiriyor. Bunun da ötesinde Kuveyt işgalinin bölgedeki diğer işgallerden ayrı olarak kaldırılmasını savunmuyoruz. Ayrıca onun eski statüsüne geri döndürülmesine de karşıyız. Emir'in ve emperyalistlerin yeniden üzerine oturacakları bir Kuveyt, bizim istemimiz olamaz. Gerek Kuveyt'in gerek Irak'ın, ister ayrı ister birleşik olsun, halkların iradesiyle (ve Kuveyt sözkonusu olduğunda özellikle yurttaşlık hakkı tanımayan emekçi göçmen halkıyla birlikte) ilerici statülere doğru şekillenmelerini arzu ediyor ve öz olarak bunu savunuyoruz.

Yukarda değindik. Irak'ın kendisi dahil, Arap ülkelerinin hemen hepsi ve dünyanın başka bölgelerindeki daha bir çok ülke, emperyalistlerin keyfine göre şekillenmiş, yani sömürgeci çıkar hesaplarıyla bölünmüş ve cenvelle sınır çizilerek ayrıştırılmıştır. Dolayısıyla bir Suriye de kalkıp Irak'ın tümü veya bir bölümü üzerinde hak iddia edebilir, bir S.Arabistan da bütün Arap yarımadası benim diyebilir, bir Mısır'da bölgedeki en eski uygarlık olarak tutup bütün Arap toprakları üzerinde tarihsel hak iddia edebilir. Bu açıdan tek tek hak iddialarının birbirleriyle çatışması kaçınılmaz olup, bunların hangisinin daha doğru ve haklı olduğuna karar verebilmenin kesin bir ölçütü de yoktur. Buradan hareketle —Doğu Perinçek'in söylediği gibi— hangisinin gücü ötekine yetiyorsa onu zorla iç etsin demenin, günümüzde devrimci bir mantığı da yok. Prusya örneği, emperyalizm öncesi çağa, burjuva devrimleri dönemine aittir. O dönem zor yoluyla toprakların birleştirilmesi ve ulusal devlet oluşturulması, sözkonusu ülkelerde toplumsal gelişmeyi hızlandıran, köklü değişikliklere yol açan bir adım olarak devrimci rol oynamıştır. Sözkonusu

nusu olan ulusal burjuva harekettir. Oysa çağımız ve günümüzün olguları, emperyalist dünya sistemi içindeki durum çok farklı.

Ortadoğu'da ve başka bölgelerde ulusal burjuva güçler, bunlar önderliğinde geliştirebilen ulusal-demokratik devrimci hareketler görülmesine rağmen, devlet olarak ulusal burjuva olan ya da uzun süre o niteliğini koruyarak ayakta durabilen yoktur. Bazıları zaman zaman görece bağımsız bir pozisyona sahip olabilse de, genel olarak ve öz itibarıyla bağımlıydılar. Bir çoğu açıkça bir emperyalistin uşağı durumundadır. Böyle olmayanlar da bir çok emperyalistle işbirliği içinde, ülkesinin ve halkının sömürülmesine aracılık eder durumdadır. Görünürde en "ulusal" geçinenin bile bu niteliği fazlasıyla zedelenmiştir. Bugün bariz şekilde uşak olmayan, yarı olmaya açıktır. Bu gerçeklik içinde "keşke şu şunu, bu bunu veya herhangi biri ötekini yutsa" demenin devrimci bir mantığı yoktur.

Hatta Irak-Kuweyt olayındaki gibi, yutulan devlet, kurulduğu günden itibaren emperyalistlerin kuklası ve tam bir arpalığı, yutan da o gün için emperyalizmlerle ihtilafı ve görünüş itibarıyla "Arapların ulusal çıkarları"nın savunucusu durumunda olsa bile, başlangıçta çıkarlarına zarar verdiği emperyalist güçlerle çatışmaya giren bu yutucunun bir süre sonra uzlaşmaya yönelip, yuttuğu parçayla birlikte onun eski statüsüne benzer bir yapıya bürünmesi ya da oradan kendine bir pay sağlayıp geri çekilmesi ve elde ettiği kısmi çıkar karşılığında kendi ülkesini de emperyalist sömürüye eskisinden daha açık duruma getirmesi olanaksız değildir. Zaten barışçıl bir çözüm olursa, başka türlü olmaz. Saddam gibi 8 yıl boyunca savaş içinde emperyalizmin mali-askeri-siyasi desteğini almış, doğrudan onun kredileriyle palazlanmış ve halen ekonomisinin bütün çarkları da ona bağımlı şekilde dönen, ambargo uygulanınca durma noktasına gelen veya ciddi ölçüde aksayan bir liderin böyle bir sıkı kuşatma karşısında uzlaşma aramadığını düşünmek yanlış olur.

Öyleyse neden karşılıklı dikleşme ve savaş olasılığı artıyor? Çünkü ABD bu işi prestij sorunu ve aynı za-

manda bölgeye kapsamlı bir müdahale vesilesi yapmıştır. Saddam gibi "haddini bilmezlik" yapabilecek herkese büyük bir "ibret" oluşturmayı da ilk günden itibaren kafasına koymuştur. Herkes şunu anlasın istemiştir; "Koskoca dünyanın efendisine karşı gleip ondan sonra da pazarlık yapmaz olmaz. Asiliğe taviz verilmeyecektir"!.. Peki hiç şans tanımıyor mu Saddam gibi birine? Tanıyor, bir şartla. Önce pazarlıksız çekilecek, Kuveyt'i eski yönetimine geri teslim edecek. Ondan sonra, "efendice" hizaya gelmesinin mükafatı olarak örneğin tartışmalı tampon bölge ve bir iki ufak ada gibi bazı makul talepleri karşılanabilecek. Bu ise Saddam için hem çok gurur kırıcı, hem de içinde bulunduğu ağır bunalım ve sıkıntıları gidermeye yetmeyecek bir çözüm. Dolayısıyla o da kendi şansını deneme bağlamında, tüm etkili kozlarını sırasıyla ve akılcı şekilde kullanarak, rest çekmeye devam ediyor. Kötü bir uzlaşma yerine yenilgi üzerine kumar oynamayı tercih ediyor. Ama emperyalistlerin de oynadığı bir kumar değil mi aslında?

Şu başlık altına sonuç olarak ekleyelim ki, emperyalizmin, özellikle bugünkü dünya konjonktüründe, iç dalaşmasını da asgari ölçülere indirmiş olarak, çoğu durumda tek bir vücut gibi hareket edip istediği küçük devletin başına çöreklenmesi, kuvvetle teşhir edilmesi gereken bir durumdur. Fakat bunu yaparken sorunu "emperyalizm ile üçüncü dünya ülkeleri" veya "kuzey ile güney" arasındaki çelişki şeklinde üç dünyacı formülasyonlarla açıklamaya çalışmak yanlıştır. Üç dünya teorisinin kendisi başlı başına revizyonizmdir. Perinçek'in bütün açıklamalarına damgasını vuran da budur. Böyle olunca emperyalizm ile dünya halkları arasındaki çelişkiyi ne kadar baş çelişki saysa da özünde karartıyor. Irak'ı devlet olarak desteklemesi de, "Türkiye'nin yeri Irak'ın yanındır" gibi görüşler ortaya atması da buna hizmet ediyor. Nedir Türkiye? Bir ülke. Devlet olarak da algılanıyor. Bu devlet kendi sınıf karakteri ve siyasal niteliğiyle yerini emperyalizmin yanında görüyor. Irak'ın yanında (onun destekçisi) olmanın yanlışlığını da bir kenara bira-

kalm, bu devletle halkını bir sepete koyup "Türkiye'nin yeri veya tavır"ndan söz edemezsiniz. Çelişki emperyalizmle T.C. devleti veya ülkesi arasında değil, halkları arasındadır. Tıpkı bunun gibi, genelde "güney ülkeleri"nin Kuzey'e karşı birleşmeleri çağrısı da yanlış ve anlamsızdır. Kuzey demenin bir anlamı var. Yani daha önce ve halen bugün de Batı denildiğinde ne anlaşılıyor, Kuzey'den de o anlaşılabilir. Batı'sı Doğu'suyla işbirliğine girmiş, hepsi dünyanın kuzey yarım küresindeki emperyalistler. Bu durumda Güney de bağımlı ülkeleri ifade edebiliyor. Ama çelişki Kuzey-Güney ülkeleri arasında değil, emperyalizmle dünya halkları arasındadır. Bu tabir bağımlı ezilen ulusları da kapsar veya ek olarak belirtilebilir. Ama ülkeler, devletler şeklinde koymak Marksist-Leninist olmadığı gibi, Mao Zedung'a mal edilmek istenen Üç Dünya Teorisinin ona ait olmadığı, onun düşüncesine aykırı olduğu da, çarpıtılamaz bir gerçektir.

Ayyuka Çıkan Bölge Gerçekleri ve Halkların Tepkisi

Batu emperyalizmi, teslim aldığı RSE ve yandaşlarıyla birlikte, "tüm dünyada barış, demokrasi ve insan halklarını geliştirme" demagojilerine hız vermiş, kendini daha önceleri de "hür dünya lideri" şeklinde lanse eden ABD, bu ortamda tam bir "özgürlükler şampiyonu" kesilmişti. Doğu blokunda esen liberal dalgaya ayak direyen, Batı'ya açılmayan ya da arzu ettikleri ölçüde saçılmayan kim varsa "anti-demokratik rejim", "köhnemiş diktatörlük" ve hatta "terörist devlet" suçlamasıyla baskı altına alınıyor, bunlara karşı kampanyalar örgütleniyor, iç muhalefet körükleniyor, askeri darbeler, seçim tuzakları, elçilik oyunları tezgahlanıyordu. Romanya, Nikaragua, Arnavutluk, Küba, K.Ko-re... Daha kim vardı sırada?..

Yeraltı-yerüstü ekonomik kaynakları, emek gücü, pazarı, her tür maddi potansiyeli Batı sermayesinin sömürüsüne yeterince açık olmayan daha kim varsa, o da "demokrasi derisi"ni almalydı mutlaka. Şu "çok par-

tili serbest seçim sistemi" ne güzeldi. Parayı konuşur, kamuoyu oluştur. İşine geleni yükselt, gelmeyen düşür. Bazen düdük çaldır, sandığı rafa kaldır, sonra yeniden kur, topla oyları, üstüne otur!.. Böylesi bir "demokrasi", Türkiye'den Filipinler'e, Arjantin'den Pakistan'a yerleştirildiği gibi, "demir perde"si yırtılan ülkeler de öğretilecek ve alıştıracaktı.

Peki, böylesi bir "demokrasi"ye de sahip olmayan Ortadoğu'daki petrol krallıkları ne oluyordu? Ne olacak, onlar zaten "hür dünya"nın bir parçasıydılar. Onları tartışma konusu yapmanın alemi yoktu. O toplumlar için en iyisi gene şeriat düzenleriydi Batı'nın gözünde. Zorlanmadıkları sürece bunların sessiz sedasız sürdürülmeleri, işbirlikçi petrol şeyhlerinin siyasi iktidarı doğrudan doğruya kendi ellerinde tutmaları en iyiydi. Zorlanmaları halinde, bunları temsil edecek partiler ve seçim sistemleri de geliştirilebilirdi, ama şimdiden buna ne gerek vardı?..

İşte Saddam'ın eylemi ve buna karşı geliştirilen önlemlerle bir anda bütün dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerine çeken Körfez, böylesi gerçekleri gözler önüne serdi. Gündem dışı tutulmak istenen şeyler, ister istemez gündeme girdi. Aylardır Doğu Bloku üzerine konuşan burjuva politikacıardan bazıları "Ortadoğu'daki çağdışı yönetimlerin de değişmesi gerekir" demeye başladılar. Yine de, örneğin Çavuşesku'lar hakkında yürütülen teşhir kampanyaları, Körfez emirliklerine karşı yürütülmek istenmedi. Kuveyt'in bütün yönetimi El-Sabah sülalesinin elindeyken, bunların servetleri de Çavuşesku gibileriyle hiç kıyaslanmayacak kadar göz kamaştırırken, bunlara öyle kötü laflar edilmediği gibi, tüm emperyalistler ve uşakları bunların "hakkını" savunmak için seferber oldu. Yine hepsi "Kuveyt'in meşru yönetimi" diyerek El-Sabah'ları geri getirme çabası içine girdi. Çünkü söz konusu olan kendi hazineleriydi.

Yine bunun gibi ve bununla bağıntılı başka çarpıcı gerçekler ayyuka çıktı. Bir bölge devletinin küçük bir Körfez ülkesini işgal etmesi, görünmez biçimlerde sürdürülen bölge çapındaki emperyalist işgali gözler

önüne getirdi. En büyük yağmacılar derhal öne atılıp kenideleri ele verdiler. Gizli işgal, bütün Körfez'de açık işgale dönüştü. Hem eski sömürgeci tarihin sayfaları ortaya döküldü, hem de yeni tip sömürgecelik olgusu bütün canlılığıyla açığa vuruldu.

Biz devrimciler tarafından çok iyi bilinen, her zaman teşhir edilen, fakat dünya ölçüsünde emperyalist propaganda ağı ve yerel uzantıları tarafından sürekli üzerleri küllenen bu ve benzeri gerçekler, adeta kendiliklerinden ayağa kalkıp konuşmaya, haykırmaya başladılar. Olağan koşullarda dikkat çekmeyen bölgedeki Amerikan askeri varlığı, üsleri, filoları, böyle olağanüstü bir durumda bütün saklı-gizli yönleriyle, gözlere tutulmuş birer ayna gibi dikkat çekici oldu. Uyuyan halklar gözlerini açtı aniden. Gözünü açan, Arap topraklarında cirit atmaya başlamış Çevik Kuvvet'i gördü. Saddam'ın bölgede kendine destek sağlamak için kah islami değerlere, kah Arap ulusal değerlerine vurgu yaparak "cihad" çağrısında bulunması halkların Amerikan aleyhtarı eylemlerine ivme kazandırdı. Filistin, Ürdün, Libya, Yemen, Cezayir, Tunus, Sudan.. derken birçok Arap ülkesi onbinlerin gösterilerine sahne oldu. Bölgeye sığmayan dalga, Hindistan, Pakistan, Bangladeş gibi uzak diyarlardaki müslüman halklara doğru yayıldı.

Halkların emperyalizme karşı büyüyen öfke ve tepkilerinin, bu koşullarda, Saddam gibi bir gericiliği bayraklaştırması doğaldır. Çünkü emperyalizmle bölge halkları arasındaki çelişkiyi kızıştıran, onun eylemi olmuştur. Tüm emperyalist güçlerin onu ezme için seferber olmaları ve bunu yaparken bütün bölgeyi ayakları altına almaları, bölge halklarının ulusal ve islami değerler etrafında Saddam'la dayanışmalarını gündeme getirmiştir. Bu şekilde de olsa kısa vadede Saddam gericiliğine de yarasa, emperyalizmin ağır ezgisine karşı bölgede yıllar sonra geniş bir taban hareketinin oluşması sevindirici bir gelişmedir. Askeri abluka ve yığınağı sürdüren emperyalist güçler işi sıcak savaşa döküp bölgeye ton-

larca bomba yağdırdıkları taktirde, bu taban hareketi yer yer ulusal devrimci savaflara dönüşebilecek. Yine ilk etapta Saddam'la birlikte saf tutmaları beklenen çeşitli güçlerin, sıcak ve karmaşık bir seyir içinde bağımsız hareketler geliştirmeleri çok muhtemeldir.

Bu olasılıklara ayrıca değinmek üzere, bölgede yaşanan durumu değerlendirmeye devam edelim.

Emperyalist Cephede Durum: ABD-İngiltere ve Diğerleri

Emperyalist haydutlar, ortak çıkarlarını zedeleyen Saddam'ın işgal hareketi karşısında, BM kararları olarak yansıyan ortak tavırları geliştirirken, daha özel çıkar hesaplarıyla bazı noktalarda ayrılıyolar. Krizin başından itibaren büyük insiyatif ortaya koyan ve askeri müdahalenin de liderliğini yaparak emperyalist cephe içindeki etkinliğini artıran ABD, zaten ağırlıklı nüfuzla sahip olduğu bölgede tartışmasız bir üstünlük kurmayı, böylece yeni rekabet sürecine daha avantajlı girmeyi hedefliyor. Uzun zamandan beri bütün dış politika konularında onunla tam bir uyum içinde hareket eden İngiltere, burada da aynı yapışık siyasetini sürdürüyor. B.Almanya, Japonya, İtalya gibi diğerleri ve hatta bir ölçüde Fransa, ABD'nin kendi lehine kullandığı insiyatifi sınırlamak istiyor ve askeri müdahalede kendi başına buyruk hareketine muhalefet ediyorlar. Ekonomik ambargoya ilişkin BM Güvenlik Konseyi kararını onaylamakla Batı'nın genel tutumuna katılan SSCB ve Çin, askeri müdahaleye cılız bir ses tonuyla karşı çıkıyorlar. Batı'yla birlikte bütün dünyaya "artık her anlaşmazlığın diyalog ve uzlaşma yoluyla giderileceği, çatışmaların sona ereceği" havasını pompalayıp duran Gorbaçov yönetimi, bu son ateşli gelişmeler üzerine biraz da mahcup vaziyette, Saddam'ı "ihane"le suçlayarak zevahiri kurtarmaya çalışırken, ondan çok daha büyük bir işgal yapan Batılı dostlarının dağ gibi suçlarını eleştirmekten kaçınıyor. Eleştiremez çünkü kendi de benzeri yöntem-

leri uygulamaya ihtiyaç duyuyor ve onlarla işbirliğini sürdürmekten başka çıkar yol göremiyor. Çin'e gelince; ekonomik alanda Batı emperyalizmiyle on yıldır işbirliği içinde olan ve siyasi bir çatışması da bulunmayan bu devletin, iç politik hesaplarla "sosyalizmi savunma ve yaşatma" sahtekarlığı daha ne kadar devam ederse etsin, dış ilişkilerini bozmak istemeyeceği açıktır. (1)

ABD son krizden süper devlet konumunu pekiştirerek çıkmak için, liderliğ kimseyle paylaşmak istemiyor. İngiltere'nin yapışık siyaseti dahi, onunla liderliği paylaşma değil, kader birliği yapma şeklinde bir durum yansıtıyor. Teatcher adisi, Bush'un metresi gibi her yerde onun yanında gözükmekle dünyanın "ikinci etkili gücü" havasını vermek istiyor ama, ondan güçlü Japonya, Almanya var. Bunlar ve diğer büyükler ise ABD'yle bazı konularda anlaşabilmeleri ve sorumluluğu paylaşabilmeleri için, liderliği de paylaşmaları gerektiğini söylüyorlar. BM Güvenlik Konseyi kararına aykırı olarak, yani o çok sözünü ettikleri uluslararası hukuku ihlal ederek ABD-İngiltere-Avustralya savaş gemilerinin Irak'a uyguladıkları askeri ablukaya, değindiğimiz nedenlerle katılmıyorlar. Bu, emperyalist cephenin daha şimdiden çatlama başladığını gösteriyor. Süreç içinde daha büyük çatlaklar oluşacaktır. Fakat Irak'a karşı savaşında ABD'nin yalnız kalacağını düşünmek yanlış olur. Sıcak savaş halinde, ortak çıkarları gereği, azami birlikteliği göstereceklerdir. (2)

Genel olarak Batı, özelde ABD emperyalizmi, Saddam'ın eylemini, bölgenin yeniden yapılandırılması yolunda kapsamlı bir müdahale için iyi bir fırsat olarak değerlendiren durumundadır. Hatta ABD'nin, Kuveyt işgalini önceden sezdiği halde önleyici bir çaba içine girmeyip bu ilk adıma göz yumduğu söylentileri dolaşüyor. Bu doğru mu-

(1) RSE Helsinki zirvesiyle ABD'ye üstü kapalı da olsasavaş onayını verdi. Çin'de dümen suyunda.

(2) Son olarak ABD NATO müttefiklerini açışça savaşa çağırıldı.

dur, yanlış mı, bilemeyiz. ama ABD'nin son aylarda bölgedeki gerginlikleri yatıştırmaktan çok turman-dırma gayreti içinde olduğu dikkate alınır ve özellikle de Irak'ı tahrik eden tavırlar geliştirdiği düşünülürse; bu aşamada böyle bir krizi arzu ettiği sonucuna varılabilir. Kiminde, daha geniş bir ittifakla, kiminde en yakın bir iki müttefikleriyle ortak paydalarda anlaşarak geliştireceği siyasi-askeri ter-tipler içinde kendine büyük avantajlar sağlama olanağını, inceden inceye kriz öncesinde hesap etmiş değilse bile, krizle birlikte çok kapsamlı ve uzun vadeli hesaplar yapmaya başlamıştır. Bu yalnız ABD'ye özgü bir şey de değil. Her bir emperyalist devlet, kendi çapında büyük planlar yapıyor. Dahası bölge devletlerinin kendilerine özgü hesapları var. Tabi onlarınki de kendi boylarına göre. Bir çoğu ise arkadan kumandalıdır.

Gelecek açısından büyük belirsizlik doğrudan ve çok çeşitli olasılıkları akla getiren bu olağanüstü karmaşık süreçte, Ortadoğu haritasının yeniden çizilmesine varan emperyalist planlar sözkonusu. Bölgenin şu andaki durumu, bir satranç tahtasından daha karışık. Orada hiç olmazsa iki rakip blok vardır. Burada, küçük bir düşmana karşı cephe oluşturmuş, çok sayıda piyona sahip ve arada kalanları da kazanma çabasındaki büyük güçlerin, birleşik ve ayrı ayrı hesaplarla oynadıkları bir oyun söz konusu. Doğu Bloku'nun dağılmasıyla hepsi aynı piyasa mekanizması içinde buluşup yüzyılın başındaki rekabet ortamına benzer bir sürece girmiş olan emperyalist sistemin büyük güçleri, Ortadoğu'nun yeni dengelerini, Irak gibi küçük bir devlete geniş bir cephe halinde yürütecekleri savaştan ve bu arada kızışacak olan iç dalaşmalarından kendi lehlerine sonuçlar çıkartarak belirlemeye çalışacaklar.

Arap Dünyasında Durum, Dalğanın İlişkileri, Bölgede Yeni Denklemler:

Körfez'deki olayın Araplar arasında yaşanması, olaya müda-

kalım, bu devletle halkını bir sepete koyup "Türkiye'nin yeri veya tavır"ndan söz edemezsiniz. Çelişki emperyalizmle T.C. devleti veya ülkesi arasında değil, halkları arasındadır. Tıpkı bunun gibi, genelde "güney ülkeleri"nin Kuzey'e karşı birleşmeleri çağrısı da yanlış ve anlamsızdır. Kuzey demenin bir anlamı var. Yani daha önce ve halen bugün de Batı denildiğinde ne anlaşılıyor, Kuzey'den de o anlaşılabilir. Batı'sı Doğu'suyla işbirliğine girmiş, hepsi dünyanın kuzey yarım küresindeki emperyalistler. Bu durumda Güney de bağımlı ülkeleri ifade edebilir. Ama çelişki Kuzey-Güney ülkeleri arasında değil, emperyalizmle dünya halkları arasındadır. Bu tabir bağımlı ezilen ulusları da kapsar veya ek olarak belirtilebilir. Ama ülkeler, devletler şeklinde koymak Marksist-Leninist olmadığı gibi, Mao Zedung'a mal edilmek istenen Üç Dünya Teorisinin ona ait olmadığı, onun düşüncesine aykırı olduğu da çarpıtılamaz bir gerçektir.

Ayyuka Çıkan Bölge Gerçekleri ve Halkların Tepkisi

Batu emperyalizmi, teslim aldığı RSE ve yandaşlarıyla birlikte, "tüm dünyada barış, demokrasi ve insan haklarını geliştirme" demagogilerine hız vermiş, kendini daha önceleri de "hür dünya lideri" şeklinde lanse eden ABD, bu ortamda tam bir "özgürlükler şampiyonu" kesilmişti. Doğu blokunda esen liberal dalgaya ayak direyen, Batı'ya açılmayan ya da arzu ettikleri ölçüde saçılmayan kim varsa "anti-demokratik rejim", "köhnemiş diktatörlük" ve hatta "terörist devlet" suçlamasıyla baskı altına alınıyor, bunlara karşı kampanyalar örgütleniyor, iç muhalefet körükleniyor, askeri darbeler, seçim tuzakları, elçilik oyunları tezgahlanıyordu. Romanya, Nikaragua, Arnavutluk, Küba, K.Kore... Daha kim vardı sırada?..

Yeraltı-yerüstü ekonomik kaynakları, emek gücü, pazarı, her tür maddi potansiyeli Batı sermayesinin sömürüsüne yeterince açık olmayan daha kim varsa, o da "demokrasi derisi"ni almalydı mutlaka. Şu "çok par-

tili serbest seçim sistemi" ne güzeldi. Parayı konuşur, kamuoyu oluştur. İşine geleni yükselt, gelmeyi düşür. Bazen düdük çaldır, sandığı rafa kaldır, sonra yeniden kur, topla oyları, üstüne otur!.. Böylesi bir "demokrasi", Türkiye'den Filipinler'e, Arjantin'den Pakistan'a yerleştirildiği gibi, "demir perde"si yırtılan ülkeler de öğretilecek ve alıştıracaktı.

Peki, böylesi bir "demokrasi"ye de sahip olmayan Ortadoğu'daki petrol krallıkları ne oluyordu? Ne olacak, onlar zaten "hür dünya"nın bir parçasıydılar. Onları tartışma konusu yapmanın alemi yoktu. O toplumlar için en iyisi gene şeriat düzenleriydi Batı'nın gözünde. Zorlanmadıkları sürece bunların sessiz sedasız sürdürülmeleri, işbirlikçi petrol şeyhlerinin siyasi iktidarı doğrudan doğruya kendi ellerinde tutmaları en iyiydi. Zorlanmaları halinde, bunları temsil edecek partiler ve seçim sistemleri geliştirilebilirdi, ama şimdiden buna ne gerek vardı?..

İşte Saddam'ın eylemi ve buna karşı geliştirilen önlemlerle bir anda bütün dünya kamuoyunun dikkatlerini üzerine çeken Körfez, böylesi gerçekleri gözler önüne serdi. Gündem dışı tutulmak istenen şeyler, ister istemez gündeme girdi. Aylardır Doğu Bloku üzerine konuşan burjuva politikacılardan bazıları "Ortadoğu'daki çağdışı yönetimlerin de değişmesi gerekir" demeye başladılar. Yine de, örneğin Çavuşesku'lar hakkında yürütülen teşhir kampanyaları, Körfez emirliklerine karşı yürütülmek istenmedi. Kuveyt'in bütün yönetimi El-Sabah sülalesinin elindeyken, bunların servetleri de Çavuşesku gibileriyle hiç kıyaslanmayacak kadar göz kamaştırırken, bunlara öyle kötü laflar edilmediği gibi, tüm emperyalistler ve uşakları bunların "hakkını" savunmak için seferber oldu. Yine hepsi "Kuveyt'in meşru yönetimi" diyerek El-Sabah'ları geri getirme çabası içine girdi. Çünkü söz konusu olan kendi hazineleriydi.

Yine bunun gibi ve bununla bağlantılı başka çarpıcı gerçekler ayyuka çıktı. Bir bölge devletinin küçük bir Körfez ülkesini işgal etmesi, görünmez biçimlerde sürdürülen bölge çapındaki emperyalist işgali gözler

önüne getirdi. En büyük yağmacılar derhal öne atılıp kenideleri ele verdiler. Gizli işgal, bütün Körfez'de açık işgale dönüştü. Hem eski sömürgeci tarihin sayfa ortaya döküldü, hem de yeni tip sömürgecelik olgusu bütün canlılığıyla açığa vuruldu.

Biz devrimciler tarafından çok iyi bilinen, her zaman teşhir edilen, fakat dünya ölçüsünde emperyalist propaganda ağı ve yerel uzantıları tarafından sürekli üzerleri küllenen bu ve benzeri gerçekler, adeta kendiliklerinden ayağa kalkıp konuşmaya, haykırmaya başladılar. Olağan koşullarda dikkat çekmeyen bölgedeki Amerikan askeri varlığı, üsleri, filoları, böyle olağanüstü bir durumda bütün saklı-gizli yönleriyle, gözlere tutulmuş birer ayna gibi dikkat çekici oldu. Uyuyan halklar gözlerini açtı aniden. Gözünü açan, Arap topraklarında cirit atmaya başlamış Çevik Kuvvet'i gördü. Saddam'ın bölgede kendine destek sağlamak için kah islami değerlere, kah Arap ulusal değerlerine vurgu yaparak "cihad" çağrısında bulunması halkların Amerikan aleyhtarı eylemlerine ivme kazandırdı. Filistin, Ürdün, Libya, Yemen, Cezayir, Tunus, Sudan.. derken birçok Arap ülkesi onbinlerin gösterilerine sahne oldu. Bölgeye sığmayan dalga, Hindistan, Pakistan, Bengladeş gibi uzak diyarlardaki müslüman halklara doğru yayıldı.

Halkların emperyalizme karşı büyüyen öfke ve tepkilerinin, bu koşullarda, Saddam gibi bir gericiliği bayraklaştırması doğaldır. Çünkü emperyalizmle bölge halkları arasındaki çelişkiyi kızıştıran, onun eylemi olmuştur. Tüm emperyalist güçlerin onu ezmek için seferber olmaları ve bunu yaparken bütün bölgeyi ayakları altına almaları, bölge halklarının ulusal ve islami değerler etrafında Saddam'la dayanışmalarını gündeme getirmiştir. Bu şekilde de olsa kısa vadede Saddam gericiliğine de yarasa, emperyalizmin ağır ezgisine karşı bölgede yıllar sonra geniş bir taban hareketinin oluşması sevindirici bir gelişmedir. Askeri abluka ve yığınağı sürdüren emperyalist güçler işi sıcak savaşa döküp bölgeye ton-

larca bomba yağdırdıkları taktirde, bu taban hareketi yer yer ulusal devrimci savaflara dönüşebilecek. Yine ilk etapta Saddam'la birlikte saf tutmaları beklenen çeşitli güçlerin, sıcak ve karmaşık bir seyir içinde bağımsız hareketler geliştirmeleri çok muhtemeldir.

Bu olasılıklara ayrıca değinmek üzere, bölgede yaşanan durumu değerlendirmeye devam edelim.

Emperyalist Cephe

Durum:

ABD-İngiltere ve Diğerleri

Emperyalist haydutlar, ortak çıkarlarını zedeleyen Saddam'ın işgal hareketi karşısında, BM kararları olarak yansıyan ortak tavırları geliştirirken, daha özel çıkar hesaplarıyla bazı noktalarda ayrılıyolar. Krizin başından itibaren büyük inisiyatif ortaya koyan ve askeri müdahalenin de liderliğini yaparak emperyalist cephe içindeki etkinliğini artıran ABD, zaten ağırlıklı nüfuzla sahip olduğu bölgede tartışmasız bir üstünlük kurmayı, böylece yeni rekabet sürecine daha avantajlı girmeyi hedefliyor. Uzun zamandan beri bütün dış politika konularında onunla tam bir uyum içinde hareket eden İngiltere, burada da aynı yapışık siyasetini sürdürüyor. B.Almanya, Japonya, İtalya gibi diğerleri ve hatta bir ölçüde Fransa, ABD'nin kendi lehine kullandığı inisiyatifi sınırlamak istiyor ve askeri müdahalede kendi başına buyruk hareketine muhalefet ediyorlar. Ekonomik ambargoya ilişkin BM Güvenlik Konseyi kararını onaylamakla Batı'nın genel tutumuna katılan SSCB ve Çin, askeri müdahaleye cılız bir ses tonuyla karşı çıkıyorlar. Batı'yla birlikte bütün dünyaya "artık her anlaşmazlığın diyalog ve uzlaşma yoluyla giderileceği, çatışmaların sona ereceği" havasını pompalayıp duran Gorbaçov yönetimi, bu son ateşli gelişmeler üzerine biraz da mahcup vaziyette, Saddam'ı "ihanet"le suçlayarak zevahiri kurtarmaya çalışırken, ondan çok daha büyük bir işgal yapan Batılı dostlarının dağ gibi suçlarını eleştirmekten kaçınıyor. Eleştiremez çünkü kendi de benzeri yöntem-

leri uygulamaya ihtiyaç duyuyor ve onlarla işbirliğini sürdürmekten başka çıkar yol göremiyor. Çin'e gelince; ekonomik alanda Batı emperyalizmiyle on yıldır işbirliği içinde olan ve siyasal bir çatışması da bulunmayan bu devletin, iç politik hesaplarla "sosyalizmi savunma ve yaşatma" sahtekarlığı daha ne kadar devam ederse etsin, dış ilişkilerini bozmak istemeyeceği açıktır. (1)

ABD son krizden süper devlet konumunu pekiştirerek çıkmak için, liderliğ kimseyle paylaşmak istemiyor. İngiltere'nin yapışık siyaseti dahi, onunla liderliği paylaşma değil, kader birliği yapma şeklinde bir durum yansıtıyor. Teatcher adisi, Bush'un metresi gibi her yerde onun yanında gözükmekle dünyanın "ikinci etkili gücü" havasını vermek istiyor ama, ondan güçlü Japonya, Almanya var. Bunlar ve diğer büyükler ise ABD'yle bazı konularda anlaşabilmeleri ve sorumluluğu paylaşabilmeleri için, liderliği de paylaşmaları gerektiğini söylüyorlar. BM Güvenlik Konseyi kararına aykırı olarak, yani o çok sözünü ettikleri uluslararası hukuku ihlal ederek ABD-İngiltere-Avustralya savaş gemilerinin Irak'a uyguladıkları askeri ablukaya, değindiğimiz nedenlerle katılmıyorlar. Bu, emperyalist cephenin daha şimdiden çatalmaya başladığını gösteriyor. süreç içinde daha büyük çatlaklar oluşacaktır. Fakat Irak'a karşı savaşında ABD'nin yalnız kalacağını düşünmek yanlış olur. Sıcak savaş halinde, ortak çıkarları gereği, azami birlikteliği göstereceklerdir. (2)

Genel olarak Batı, özelde ABD emperyalizmi, Saddam'ın eylemini, bölgenin yeniden yapılandırılması yolunda kapsamlı bir müdahale için iyi bir fırsat olarak değerlendirme durumundadır. Hatta ABD'nin, Kuveyt işgalini önceden sezdiği halde önleyici bir çaba içine girmeyip bu ilk adıma göz yumduğu söylentileri dolaşüyor. Bu doğru mu-

(1) RSE Helsinki zirvesiyle ABD'ye üstü kapalı da olsasavaş onayını verdi. Çin'de dümen suyunda.

(2) Son olarak ABD NATO müttefiklerini açıkça savaşa çağırdı.

dur, yanlış mı, bilemeyiz. ama ABD'nin son aylarda bölgedeki gerginlikleri yatırtmaktan çok tirmandırma gayreti içinde olduğu dikkate alınır ve özellikle de Irak'ı tahrik eden tavırlar geliştirdiği düşünülürse; bu aşamada böyle bir krizi arzu ettiği sonucuna varılabilir. Kiminde, daha geniş bir ittifakla, kiminde en yakın bir iki müttefikleriyle ortak paydalarda anlaşarak geliştireceği siyasi-askeri ter-tipler içinde kendine büyük avantajlar sağlama olanağını, inceden inceye kriz öncesinde hesap etmiş değilsen bile, krizle birlikte çok kapsamlı ve uzun vadeli hesaplar yapmaya başlamıştır. Bu yalnız ABD'ye özgü bir şey de değil. Her bir emperyalist devlet, kendi çapında büyük planlar yapıyor. Dahası bölge devletlerinin kendilerine özgü hesapları var. Tabi onlarınki de kendi boylarına göre. Bir çoğu ise arkadan kumandalıdır.

Gelecek açısından büyük belirsizlik doğrudan ve çok çeşitli olasılıkları akla getiren bu olağanüstü karmaşık süreçte, Ortadoğu haritasının yeniden çizilmesine varan emperyalist planlar sözkonusu. Bölgenin şu andaki durumu, bir satranç tahtasından daha karışık. Orada hiç olmazsa iki rakip blok vardır. Burada, küçük bir düşmana karşı cephe oluşturmuş, çok sayıda piyona sahip ve arada kalanları da kazanma çabasındaki büyük güçlerin, birleşik ve ayrı ayrı hesaplarla oynadıkları bir oyun söz konusu. Doğu Bloku'nun dağılmasıyla hepsi aynı piyasa mekanizması içinde buluşup yüzyılın başındaki rekabet ortamına benzer bir sürece girmiş olan emperyalist sistemin büyük güçleri, Ortadoğu'nun yeni dengelerini, Irak gibi küçük bir devlete geniş bir cephe halinde yürütecekleri savaştan ve bu arada kızışacak olan iç dalaşmalarından kendi lehlerine sonuçlar çıkartarak belirlemeye çalışacaklar.

Arap Dünyasında Durum, Dalganın İlişkileri, Bölgede Yeni Denklemler:

Korfez'deki olayın Araplar arasında yaşanması, olaya müda-

hale eden emperyalist haydutları Arap dünyasında geniş bir destek bulma çabasına yöneltti. İlk etapta, sözümona "Arapların soruna kendi içlerinde bir çözüm bulmaları" için, adına Arap Birliği denilen, birlikten başka herşeye benzeyen teşkilat hareketine geçirildi. Burada çoğunluğu oluşturan Batı yanlısı güçler aracılığıyla emperyalist cephe lehine kararlar çıkartılmaya başlandı. Aynı zamanda bölgede mekik diplomasisi yürütülerek Irak'la sorunlu olan devletler kazanılmaya çalışıldı.

Körfez'de yaşanan olay bütün Ortadoğu'da devletler arası ilişkileri etkiledi, çok ilginç yeni denklemler oluştu. Irak ve karşısındaki güçlerin taktik adımlarına bağlı olarak, bu denklemler günden güne yeni şekiller de almaya başladı.

En dikkate değer gelişme, Irak'ın T.C. dışındaki sınır komşularının tavırlarında görüldü. Bunlardan Suriye ve İran, son aylarda Batı'ya açılma eğilimlerine rağmen, ABD'yle ilişkileri halen çok soğuk olan devletlerdi. Ayrıca, yine her ikisinin, bölgedeki Amerikancı devletlerle araları genelde bozuktu. Ancak Irak'la da ayrı ayrı özel düşmanlıklarının bulunması ve Irak'ın güçlenmesinden çekinmeleri, bunları emperyalist cepheyle birlikte harekete yöneltti. Her ikisi de Saddam'ı sert dille kınadılar. Ekonomik ambargoya katıldılar. Suriye ayrıca S.Arabistan'daki Amerikan-İngiliz kuvvetlerinin yanına Mısır gibi asker göndereceğini açıkladı. Başlangıçtaki bu tavırları emperyalist cepheye büyük avantaj sağlarken, Saddam'ın taktik girişimleri yine her ikisini de etkiledi, karşıt güçler arasında dalgalanmaya başladılar.

Daha önceleri de Batı'ya açılma yönünde küçük adımlar atan bu devletlerin, son durumda dev adımlarla bu açılmayı sürdüreceklerini ve bölgedeki Amerikancı güçlerle kendisine karşı açık işbirliği geliştirmekten çekinmeyeceklerini anlayan Saddam, tam zamanında ve çok akıllıca geliştirdiği taktiklerle bunların tutumunu bir ölçüde değişikliğe uğrattı, iki yanını biraz olsun rahatlattı. 8 yıllık savaştan sonra bir barış antlaşması için İran'ın şart koşmakta olduğu tezleri aniden kabul edip asker çekme ve esir

takası yoluna girmesi bu ülkenin tavrını yumuşatırken, Arap dünyasına yaptığı çağrılarının tabanda güçlü ses veren yankıları da Suriye'yi etkiledi ve S.Arabistan'a asker göndermekten vazgeçen Esat, ABD'nin de çekilmesini istedi.

Kritik konumda olan bu iki devletin tavırlarında daha çok dalgalanmalar olacağı söylenebilir. (3) Savaş halinde nasıl hareket edecekleri belirsizdir. ABD ve Batı, Irak'ı ezmeye ve parçalamaya yönelirken bunları da kazanmaya, böylece geniş bir alanı düzlemeye çalışacak. Bu noktada uşağı Türk devleti'ni de kullanıyor. Nitekim Saddam'ın İran'a zeytin dalı uzatmasından hemen sonra, Dışişleri Bakanı Bozer, Bush'un elçisi olarak, Rafsancani'yle görüşmeye gitti. Muhtemelen ABD'nin rüşvet önerilerini ilettili.

Irak'ın bir diğer komşusu Ürdün, ilginç durum yansıtan üçüncü ülke. Eskiden beri Amerikancı olan Kral Hüseyin, son udrumda emperyalist cephenin tavrına katılmayıp tarafsız bir pozisyonda durmayı yeğledi. Birkaç ay önce İsrail'in Filistin halkına karşı azıp kudurması ve işgal bölgelerine göçmen Yahudi yerleştirme siyasetine hız vermesi, zaten kendi ülkesinde nüfusun yarıdan fazlası Filistinli olan Kralı rahatsız etmeye başlamıştı. Batı Şeria ve Gazze'deki Filistin halkı sürülmeye başlarsa gene kendi ülkesine doluşacak, bu da başını ağrıttı. İsrail'in bölgede artan askeri tehdidi de ürkütüyordu. Bu yüzden, İsrail'e ayağını denk alıracak güçte gördüğü Saddam'a yaklaşmaya başlamıştı. Aslında ondan da çekiniyordu. Son durumda iki ateş arasına düşen konumu ve ülkesinde canlı olan anti-emperyalist halk tepkisi onu tarafsız bir pozisyonda durmaya zorladı. Ekonomik ambargoya katılmadı. Ebuluculuk için Washington'a gidince soğuk karşılandı ve bir şey elde edemezken Irak'a mal sevkiyatını durdurması konusunda yapılan baskıya boyun eğdi. Böylelikle emperyalistler ekonomik ablukadaki tek gediği kapatmış oldu. Yine de, yukarıda sözettiğimiz devletler gibi Ürdün'ün de tutu-

(3) Nitekim Suriye daha sonra asker de gönderdi.

mu belirsizlik ve dalgalanmalar içinde olacaktır.

Bölgede belirgin şekilde Irak'tan yana tavır alan güçler; FKÖ, Libya ve Yemen. Bunların dışında Irak'a karşı tavır almayan ya da zamanla tarafsız bir görünüm içine giren devletler; Cezayir, Tunus, Sudan, Umman ve bir kaç küçük devletçiktir. Dikkat edilirse, bu iki kategoride yer alanlar, aynı zamanda halkların anti-emperyalist tepkilerinin en güçlü yükseldiği ülkelerdir. Bir çoğunun devlet tutumunda bu etken önemli rol oynamaktadır.

Açıça emperyalist cepheye yer alan Arap devletleri; S.Arabistan, Mısır, Fas ve Körfez Emirlikleri'dir. S.Arabistan ve Körfez zaten ABD işgali altında, diğer ikisi de ona asker veriyor.

ABD'nin bölgedeki asıl mızrak uçları ise, orduları şu an bir kenarda bekleyen İsrail ve T.C.'dir.

Amerikan askeri gücünün, uzun süre kalma niyetiyle bölgeye yerleşmesi İsrail için büyük bir güvence olup, onun Filistin sorununu kan ve ateşle "halletme" yolundaki çüretini artıracaktır. Bizce öyle bir durum, Amerikan "barış" planlarının işletildiği bir durumdan iyidir. Böylelikle FKÖ'nün silahlı mücadele yolunu tutması kaçınılmaz olur. Gene Amerikan askeri varlığı, bölgede emperyalizm ve uşak rejimlerinin istikrarını sağlama, pürüzleri giderme amacı güderken, tam tersi sonuçlarla yüz yüze gelebilecektir. ABD-İrak'ı yenilgiye uğratsa, Saddam'ı devirse, kendisine karşı savaşan başka güçleri de kısa süre içinde ezse, İran-Suriye gibi soğuk çatışma içindeki bazılarını tam teslim olsa bile, bölge halkları arasında beslemeye devam edeceği anti-emperyalist duygular, ona ve uşaklarına huzur yüzü göstermeyecektir. Filistin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşları, komünist-devrimci hareket, Arap milliyetçiliği, İslam radikalizmi, yani ortak paydasında şu veya bu ölçüde anti-emperyalizm bulunan akımlar, ABD ve müttefiklerinin başını bundan böyle daha fazla ağrıttacaktır.

Bu tehlikeleri belki Amerika'dan

daha iyi sezme durumunda olan İsrail, işi uzatmadan, özellikle Arap milliyetçiliğini daha fazla kabartmadan, bir yıldırım hareketiyle Irak'ın ani yenilgiye, tüm Arap dünyasının da tam bir şoka uğratılmasını salık vermektedir Pentagon'a. Ama bu hiç de kolay değil. Körfez Savaşı, Libya, Grenada, Panama operasyonlarına hiç benzemeyecek, dahası ABD için bir Vietnam batağı olabilecektir.

NATO'ya Yeni "Görev" Alanı

Varşova Paktı'nın fiilen dağılması ve kâğıt üzerinde kalmasından sonra NATO'nun işlevi de tartışılır olmaya başlamıştı. Bu saldırgan emperyalist ittifakın artık "savunma" gerçekçesi de tarihe karşılıyordu. Fakat buna itiraz olanlar da vardı. Başta ABD-İngiltere, "Hayır" diyorlardı; "Batı'nın çıkarları artık Doğu'dan tehdit edilmeyorsa, Güney'den gelen yeni bir tehdit oluşuyor"!. Emperyalist jandarmalığa böylece yeni bir "sorumluluk" alanı (Ortadoğu) keşfediliyor ve NATO'ya kendi bölgesi dışında askeri etkinlik gösterme olanağı verecek yeni bir anayasa yazılmaya çalışılıyordu. Bu, geçtiğimiz Haziran ayında tasarlanmaya başlanan bir şeydi. İki ay geçmeden Irak'ın Kuveyt'e saldırısı, bu tasarımı hayata geçirmek için gökte aranırken yerde bulunan bir fırsat oldu.

Bir NATO üyesi olmayan, ayrıca NATO üleklerine sınıri da bulunmayan Kuveyt'e askeri müdahale, nasıl olup da NATO ittifakını tehdit etmiş olabiliyordu? Saddam füzelerini çevirip Avrupa veya Türkiye'ye ateş mi açıyordu da "NATO'ya güneyden saldırı" tespiti yapılıyordu?

Mantık yürütmenin pek anlamı yok aslında. NATO, Batı emperyalizminin dünya hegemonyasını korumak, pekiştirmek ve genişletmekle yükümlü bir savaş örgütüdür. Kuveyt gibi bir ülke de o hegemonyanın küçük fakat çok değerli bir parçası olduğuna göre, isterse yeri Patagonya'da olsun, NATO'nun "görev" alanına girer!.. Eğer yazılı kuralları buna engelse, değiştirilir, olur biter... Bu kadar açıktı sorun.

İşte bunun için ABD Dışişleri Bakanı Baker, Brüksel'de diğer NATO üyesi bakanlarla toplanıp durumu görüştü. Avrupalı müttelikleriyle arasındaki bazı çelişkilerden dolayı belki tam arzu ettiği sonucu alamadı ama, ABD'nin körfez'de bir askeri müdahaleyi, NATO görünümü altında, hiç olmazsa bazı üyelerin katılım ve destekleriyle gerçekleştirmesi olanağını elde etti. Üyeler arasında en ağır yükümlülük ise, hiç kuşkusuz T.C.ye düşecekti.

Amerikancı Türk devletine İleri Uçta Jandarmalık ve Çevik Kuvvet Yataklığı

NATO için olduğu gibi, Türkiye için de geliştirilen, hatta daha özel olarak işlenen "Güneyden tehdit" tezleri, Irak'ın kendi kuzeyine değil, güneyine yönelmiş olması gerçeğine rağmen, Körfez'deki olayla "doğrulanmış" sayıldı. Böylece T.C. için düşünülen Ortadoğu'da aktif jandarmalık rolü de somutlanmış oldu.

Türkiye'nin ABD tarafından cezalandırılmak istenen Irak'a komşu olması, Irak'ın petrol nakil hattının Türkiye'den geçmesi ve çok daha önemli bir unsur olarak ABD'nin bölgedeki en geniş kapasiteli savaş üslerinden biri ile uşak ordularından -İsrail dışında- en güçlüsünün Türkiye'de bulunması, başgösteren krizde Batı için T.C.ni hemen ilk anlarda anahtar konumuna getirdi. Stratejik önem yeniden ortaya çıkmıştı işte!..

ABD, Körfez'de çıkarlarını tehdit eden bir gelişme olduğu taktirde, yetişip müdahale etmek için "Çevik Kuvvet" diye de anılan RDF (Acil Müdahale Birlikleri)'ni kurmuştu. Bu askeri gücün hava ikmali ve lojistik desteği içinse Türkiye'deki İncirlik üssünün yanı sıra Kürdistan bölgesindeki modernize edilmiş hava alanlarını kullanmayı tasarlamıştı. İşte bunların da günü gelmişti şimdi.

ABD, girişeceği savaşta, bu üsleri kullanmaktan tutun, Türkiye Kürdistan'na Çevik Kuvvet askerlerini yığmaya ve Türk ordusunu kendi hizmetinde savaştırmaya kadar pek çok şeye ihtiyaç duyacaktı.

Ekonomik yaptırımlara katılma düzeyinde bir desteğin ABD için pek önemi ve değeri yoktu. Irak boru hatını büyük bir gayretle kapatan Özal, hem bu davranışı hem de telefon mesajları ile askeri müdahaleye de destek ve katılım umudu verdiği için birden bire bütün Batı'nın gözbebeği oldu. ABD'nin istediği NATO desteğini ağırlıklı Türkiye'de bulması, B.Avrupa'yı da ABD kadar sevindirdi. Zaten T.C. "Batı Kulübü'nün bir üyesi" sayılarak NATO'ya neden alınmıştı? Gerektiğinde böyle kiralık katil gibi iş görsün, kendileri hesabına fedailik yapsın ve kendi saldırgan kuvvetlerine yataklık etsin diye...

Uşak Türk Gericiliği Yeniden Kore Günlerini Yaşıyor

Türk hakim sınıfları ABD'nin gözüne girip NATO'ya katılabilmek için, yaklaşık 40 yıl önce Kore'ye asker göndermişlerdi. O zaman da emperyalizme uşaklık ve yaltakçılık çığırından çıkmıştı.

BM kılıfı geçirilmiş emperyalist ittifakın emrinde, daha önce adını bile duymadıkları topraklarda, ne için ve kimler hesabına savaşıklarını bilmeyen binlerce insanı ölüme sürerek gösterdikleri "kahramanlık", o dönem kendilerine NATO kapısını açtı. Bilindiği gibi son zamanlar da AT'a kabul edilme talepleri var. Oraya fedailikle girilmez ama, daha çok itibar görebilmek için başka sermayeye de sahip değiller. AT neyse ne, daha kısa vadeli beklentiler içinde oldukları irili ufaklı bir yığın sorunları mevcut ki, hepsinin çözüm yolunu da, son zamanlar devalüe olan uşaklık değerlerini yükseltmekte görüyorlar. Bölgede oluşan savaş ortamını bu açıdan eşi bulunmaz bir fırsat olarak algılayıp azami ölçüde değerlendirme çabası içine girdiler. En azından ABD ve AT'ın daha çok ekonomik-askeri yardım yapması, dış ilişkilerde Kürt-Ermeni-Kıbrıs-Yunanistan-Ege vb. sorunlarda yoğunlaşan pürüzlerin giderilmesi umutlarını besledi son durum.

hale eden emperyalist haydutları Arap dünyasında geniş bir destek bulma çabasına yöneltti. İlk etapta, sözümona "Arapların soruna kendi içlerinde bir çözüm bulmaları" için, adına Arap Birliği denilen, birlikten başka herşeye benzeyen teşkilat hareketine geçirildi. Burada çoğunluğu oluşturan Batı yanlısı güçler aracılığıyla emperyalist cephe lehine kararlar çıkartılmaya başlandı. Aynı zamanda bölgede mekik diplomasisi yürütülerek Irak'la sorunlu olan devletler kazanılmaya çalışıldı.

Körfez'de yaşanan olay bütün Ortadoğu'da devletler arası ilişkileri etkiledi, çok ilginç yeni denklemler oluştu. Irak ve karşısındaki güçlerin taktik adımlarına bağlı olarak, bu denklemler günden güne yeni şekiller de almaya başladı.

En dikkate değer gelişme, Irak'ın T.C. dışındaki sınır komşularının tavırlarında görüldü. Bunlardan Suriye ve İran, son aylarda Batı'ya açılma eğilimlerine rağmen, ABD'yle ilişkileri halen çok soğuk olan devletlerdi. Ayrıca, yine her ikisinin, bölgedeki Amerikancı devletlerle araları genelde bozuktu. Ancak Irak'la da ayrı ayrı özel düşmanlıklarının bulunması ve Irak'ın güçlenmesinden çekinmeleri, bunları emperyalist cepheyle birlikte harekete yöneltti. Her ikisi de Saddam'ı sert dille kinadılar. Ekonomik ambargoya katıldılar. Suriye ayrıca S.Arabistan'daki Amerikan-İngiliz kuvvetlerinin yanına Mısır gibi asker göndereceğini açıkladı. Başlangıçtaki bu tavırları emperyalist cepheye büyük avantaj sağlarken, Saddam'ın taktik girişimleri yine her ikisini de etkiledi, karşıt güçler arasında dalgalanmaya başladılar.

Daha önceleri de Batı'ya açılma yönünde küçük adımlar atan bu devletlerin, son durumda dev adımlarla bu açılmayı sürdüreceklerini ve bölgedeki Amerikancı güçlerle kendisine karşı açık işbirliği geliştirmekten çekinmeyeceklerini anlayan Saddam, tam zamanında ve çok akıllıca geliştirdiği taktiklerle bunların tutumunu bir ölçüde değişikliğe uğrattı, iki yanını biraz olsun rahatlatı. 8 yıllık savaşın sonra bir barış antlaşması için İran'ın şart koşmakta olduğu tezleri aniden kabul edip asker çekme ve esir

takası yoluna girmesi bu ülkenin tavrını yumuşatırken, Arap dünyasına yaptığı çağrılarının tabanda güçlü ses veren yankıları da Suriye'yi etkiledi ve S.Arabistan'a asker göndermekten vazgeçen Esat, ABD'nin de çekilmesini istedi.

Kritik konumda olan bu iki devletin tavırlarında daha çok dalgalanmalar olacağı söylenebilir. (3) Savaş halinde nasıl hareket edecekleri belirsizdir. ABD ve Batı, Irak'ı ezmeye ve parçalamaya yönelirken bunları da kazanmaya, böylece geniş bir alanı düzlemeye çalışacak. Bu noktada uşağı Türk devleti'ni de kullanıyor. Nitekim Saddam'ın İran'a zeytin dalı uzatmasından hemen sonra, Dışişleri Bakanı Bozer, Bush'un elçisi olarak, Rafsancani'yle görüşmeye gitti. Muhtemelen ABD'nin rüşvet önerilerini ilettili.

Irak'ın bir diğer komşusu Ürdün, ilginç durum yansıtan üçüncü ülke. Eskiden beri Amerikancı olan Kral Hüseyin, son udrumda emperyalist cephenin tavrına katılmayıp tarafsız bir pozisyonda durmayı yeğledi. Birkaç ay önce İsrail'in Filistin halkına karşı azıp kudurması ve işgal bölgelerine göçmen Yahudi yerleştirme siyasetine hız vermesi, zaten kendi ülkesinde nüfusun yarısından fazlası Filistinli olan Kralı rahatsız etmeye başlamıştı. Batı Şeria ve Gazze'deki Filistin halkı sürülmeye başlarsa gene kendi ülkesine dölüşecek, bu da başını ağrıttı. İsrail'in bölgede artan askeri tehdidi de ürkütüyordu. Bu yüzden, İsrail'e ayağını denk alıracak güçte gördüğü Saddam'a yaklaşmaya başlamıştı. Aslında ondan da çekiniyordu. Son durumda iki ateş arasına düşen konumu ve ülkesinde canlı olan anti-emperyalist halk tepkisi onu tarafsız bir pozisyonda durmaya zorladı. Ekonomik ambargoya katılmadı. Arabuluculuk için Washington'a gidince soğuk karşılandı ve bir şey elde edemezken Irak'a mal sevkiyatını durdurması konusunda yapılan baskıya boyun eğdi. Böylelikle emperyalistler ekonomik ablukadaki tek gediği kapatmış oldu. Yine de, yukarıda sözettiğimiz devletler gibi Ürdün'ün de tutu-

(3) Nitekim Suriye daha sonra asker de gönderdi.

mu belirsizlik ve dalgalanmalar için de olacaktır.

Bölgede belirgin şekilde Irak'tan yana tavır alan güçler; FKÖ, Libya ve Yemen. Bunların dışında Irak'a karşı tavır almayan ya da zamanla tarafsız bir görünüm içine giren devletler; Cezayir, Tunus, Sudan, Umman ve bir kaç küçük devletçiktir. Dikkat edilirse, bu iki kategoride yer alanlar, aynı zamanda halkların anti-emperyalist tepkilerinin en güçlü yükseldiği ülkelerdir. Bir çoğunun devlet tutumunda bu etken önemli rol oynamaktadır.

Açıkça emperyalist cepheye yer alan Arap devletleri; S.Arabistan, Mısır, Fas ve Körfez Emirlikleri'dir. S.Arabistan ve Körfez zaten ABD işgali altında, diğer ikisi de ona asker veriyor.

ABD'nin bölgedeki asıl mızrak uçları ise, orduları şu an bir kenarda bekleyen İsrail ve T.C.'dir.

Amerikan askeri gücünün, uzun süre kalma niyetiyle bölgeye yerleşmesi İsrail için büyük bir güvence olup, onun Filistin sorununu kan ve ateşle "halletme" yolundaki çüretini artıracaktır. Bizce öyle bir durum, Amerikan "barış" planlarının işletildiği bir durumdan iyidir. Böylelikle FKÖ'nün silahlı mücadele yolunu tutması kaçınılmaz olur. Gene Amerikan askeri varlığı, bölgede emperyalizm ve uşak rejimlerinin istikrarını sağlama, pürüzleri giderme amacını güderken, tam tersi sonuçlarla yüz yüze gelebilecektir. ABD- Irak'ı yenilgiye uğratsa, Saddam'ı devirse, kendisine karşı savaşan başka güçleri de kısa süre içinde ezse, İran-Suriye gibi soğuk çatışma içindeki bazılarını tam teslim olsa bile, bölge halkları arasında beslemeye devam edeceği anti-emperyalist duygular, ona ve uşaklarına huzur yüzü göstermeyecektir. Filistin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşları, komünist-devrimci hareket, Arap milliyetçiliği, İslam radikalizmi, yani ortak paydasında şu veya bu ölçüde anti-emperyalizm bulunan akımlar, ABD ve müttefiklerinin başını bundan böyle daha fazla ağrıttacaktır.

Bu tehlikeleri belki Amerika'dan

daha iyi sezme durumunda olan İsrail, işi uzatmadan, özellikle Arap milliyetçiliğini daha fazla kabartmadan, bir yıldırım hareketiyle Irak'ın ani yenilgiye, tüm Arap dünyasının da tam bir şoka uğratılmasını salık vermektedir Pentagon'a. Ama bu hiç de kolay değil. Körfez Savaşı, Libya, Grenada, Panama operasyonlarına hiç benzemeyecek, dahası ABD için bir Vietnam batağı olabilecektir.

NATO'ya Yeni "Görev" Alanı

Varşova Paketi'nin fiilen dağılması ve kâğıt üzerinde kalmasından sonra NATO'nun işlevi de tartışılır olmaya başlamıştı. Bu saldırgan emperyalist ittifakın artık "savunma" gerekçesi de tarihe karıştıydı. Fakat buna itirazı olanlar da vardı. Başta ABD-İngiltere, "Hayır" diyorlardı; "Batı'nın çıkarları artık Doğu'dan tehdit edilmiyorsa, Güney'den gelen yeni bir tehdit oluşuyor"!. Emperyalist jandarmalığa böylece yeni bir "sorumluluk" alanı (Ortadoğu) keşfediliyor ve NATO'ya kendi bölgesi dışında askeri etkinlik gösterme olanağı verecek yeni bir anayasa yazılmaya çalışılıyordu. Bu, geçtiğimiz Haziran ayında tasarlanmaya başlanan bir şeydi. İki ay geçmeden Irak'ın Kuveyt'e saldırısı, bu tasarımı hayata geçirmek için gökte aranırken yerde bulunan bir fırsat oldu.

Bir NATO üyesi olmayan, ayrıca NATO ülkelerine sınırı da bulunmayan Kuveyt'e askeri müdahale, nasıl olup da NATO ittifakını tehdit etmiş olabiliyordu? Saddam füzelerini çevirip Avrupa veya Türkiye'ye ateş mi açıyordu da "NATO'ya güneyden saldırın" tespiti yapılıyordu?

Mantık yürütmenin pek anlamı yok aslında. NATO, Batı emperyalizminin dünya hegemonyasını korumak, pekiştirmek ve genişletmekle yükümlü bir savaş örgütüdür. Kuveyt gibi bir ülke de o hegemonyanın küçük fakat çok değerli bir parçası olduğuna göre, isterse yeri Patagonya'da olsun, NATO'nun "görev" alanına girer!.. Eğer yazılı kuralları buna engelse, değiştirilir, olur biter... Bu kadar açıktı sorun.

İşte bunun için ABD Dışişleri Bakanı Baker, Brüksel'de diğer NATO üyesi bakanlarla toplantı durumu görüştü. Avrupalı müttetikleriyle aralarındaki bazı çelişkilere dolaylı belki tam arzu ettiği sonucu alamadı ama, ABD'nin Körfez'de bir askeri müdahaleyi, NATO görünümünde, hiç olmazsa bazı üyelerin katılım ve destekleriyle gerçekleştirmesi olanağını elde etti. Üyeler arasında en ağır yükümlülük ise, hiç kuşkusuz T.C.ye düşecekti.

Amerikancı Türk devletine İleri Uçta Jandarmalık ve Çevik Kuvvet Yataklığı

NATO için olduğu gibi, Türkiye için de geliştirilen, hatta daha özel olarak işlenen "Güneyden tehdit" tezleri, Irak'ın kendi kuzeyine değil, güneyine yönelmiş olması gerçeğine rağmen, Körfez'deki olayla "doğrulanmış" sayıldı. Böylece T.C. için düşünülen Ortadoğu'da aktif jandarmalık rolü de somutlanmış oldu.

Türkiye'nin ABD tarafından cezalandırılmak istenen Irak'a komşu olması, Irak'ın petrol nakil hattının Türkiye'den geçmesi ve çok daha önemli bir unsur olarak ABD'nin bölgedeki en geniş kapasiteli savaş üslerinden biri ile uşak ordularından -İsrail dışında- en güçlüsünün Türkiye'de bulunması, baş gösteren krizde Batı için T.C.ni hemen ilk anlarda anahtar konumuna getirdi. Stratejik önem yeniden ortaya çıkmıştı işte!..

ABD, Körfez'de çıkarlarını tehdit eden bir gelişme olduğu takdirde, yetişip müdahale etmek için "Çevik Kuvvet" diye de anılan RDF (Acil Müdahale Birlikleri)'ni kurmuştu. Bu askeri gücün hava ikmali ve lojistik desteği içinse Türkiye'deki İncirlik üssünün yanı sıra Kürdistan bölgesindeki modernize edilmiş hava alanlarını kullanmayı tasarlamıştı. İşte bunların da günü gelmişti şimdi.

ABD, girişeceği savaşta, bu üsleri kullanmaktan tutun, Türkiye Kürdistan'na Çevik Kuvvet askerlerini yığmaya ve Türk ordusunu kendi hizmetinde savaştırmaya kadar pek çok şeye ihtiyaç duyacaktı.

Ekonomik yaptırımlara katılma düzeyinde bir desteğin ABD için pek önemi ve değeri yoktu. Irak boru hattını büyük bir gayretle kapatan Özal, hem bu davranışı hem de telefon mesajları ile askeri müdahaleye de destek ve katılım umudu verdiği için birden bire bütün Batı'nın gözbebeği oldu. ABD'nin istediği NATO desteğini ağırlıklı Türkiye'de bulması, B. Avrupa'yı da ABD kadar sevindirdi. Zaten T.C. "Batı Kulübü'nün bir üyesi" sayılarak NATO'ya neden alınmıştı? Gerekliğinde böyle kiralık katil gibi iş görsün, kendileri hesabına fedailik yapsın ve kendi saldırgan kuvvetlerine yataklık etsin diye...

Uşak Türk Gericiliği Yeniden Kore Günlerini Yaşıyor

Türk hakim sınıfları ABD'nin gözüne girip NATO'ya katılabilmek için, yaklaşık 40 yıl önce Kore'ye asker göndermişlerdi. O zaman da emperyalizme uşaklık ve yaltakçılık çığırından çıkmıştı.

BM kılıfı geçirilmiş emperyalist ittifakın emrinde, daha önce adını bile duymadıkları topraklarda, ne için ve kimler hesabına savaştıklarını bilmeyen binlerce insanı ölüme sürerek gösterdikleri "kahramanlık", o dönem kendilerine NATO kapısını açtı. Bilindiği gibi son zamanlar da AT'a kabul edilme talepleri var. Oraya fedailikle girilmez ama, daha çok itibar görebilmek için başka sermayeye de sahip değiller. AT neyse ne, daha kısa vadeli beklentiler içinde oldukları irili ufaklı bir yığın sorunları mevcut ki, hepsinin çözüm yolunu da, son zamanlar devalüe olan uşaklık değerlerini yükseltmekte görüyorlar. Bölgede oluşan savaş ortamını bu açıdan eşi bulunmaz bir fırsat olarak algılayıp azami ölçüde değerlendirme çabası içine girdiler. En azından ABD ve AT'ın daha çok ekonomik-askeri yardım yapması, dış ilişkilerde Kürt-Ermeni-Kıbrıs-Yunanistan-Ege vb. sorunlarda yoğunlaşan pürüzlerin giderilmesi umutlarını besledi son durum.

Batılı emperyalistler Kuvyet şeyhlerinden fazla Kuvyet'in "bağımsızlık ve egemenliği"ni savunurken, aynı noktada Türk hakim sınıfları onlara da fark atmaya başladılar. Kraldan daha kralcı, emirden daha emirci, Amerika'dan daha Amerikancı kesildiler. Özal'ın Bush'la telefon görüşmeleri, ondan aldığı "övgü"ler ve Batı basınının pohpohlayıcı yayınları TRT borazanından döne döne tekrarlanarak aşağılık bir reklam havası içinde kamuoyuna aktarılırken, uşak basın sayfaları da Amerikan yaltakçılığını had safhaya vardırdı. Bu onur kırıcı durumdan rahatsızlık duyan bazı yazarlar "ayıptır, bu kadar çığırkanlık yapmayın" dedilerse de, aynı gazetelerin haber başlıkları bile fazla etkilendi.

T.C. için yalnızca ekonomik ambargoya katılmanın yıllık faturası 2-3 milyar dolara ulaşıyor. Askeri müdahaleye katılma durumunda ülke ve halkımızın uğrayacağı kayıplar ise parayla ölçülemeyecektir. ABD Başkanı, Türkiye'ye Kuvyet Emiri'nin ödeme yapacağını söylemiş. Bu tam da kiralık katil tutan bir mafya babasının söylemidir. Ama tek varlık koşullarını emperyalizme uşaklıkta gören soytarılar, bu vadeleri sevinçle karşılayıp ellerini avuştarak kendilerine verilen rolün gereğince hareket etmeyi sürdürüyorlar. Bunun adına da "haysiyetli dış politika" diyorlar.

İncirlik, NATO Güvencesi ve Özal'a Savaş Yetkisi:

Bu gelişmeler Özal'ın fiili başkanlığını da tam anlamıyla yerine oturttu. Amerika Başkanı Bush'un "sadık adamım" diyerek sırtını sıvazladığı Özal, Türkiye'yi bu krizde "tek adam" görünümünde yönetirken, aslında ABD Başkanı'nun Türkiye'deki gölgesi türünden bir işleve sahip oldu. Hükümet de gölgenin gölgesi durumuna düştü. Meclis bütünü işlevsiz kaldı. Bu, hakim sınıfların kendi sorunu. Halkımızı ilgilendiren yönü ise, bu şekilde nasıl kararlar alındığı, ülkemizin nerelere sürüklendiği, Özal ve asker-sivil çetesinin halk muhalefetine ve özellikle de Kürt ulusal

hareketine karşı ne tür planlar yapıldığıydı...

Muhalefetteki düzen partileri, Özal'ın izlediği siyaseti eleştiriyormuş havası içine girdiler. Ama, adet yerini bulsun diye yapılan meclis görüşmesinde "Boru hattının kapatılmasında aceleci davranıldığı" türünden eleştirilerin ötesine geçilmedi. Hayati konularda Özal şürekasının üstüne gidilmedi. Hükümet sözcüsü Bozer; "Üslerin kullanımı konusunda Baker'in bir talebi esasen olmamıştır" diyordu. Ne demektir "esasen"? Ya olmuştur, ya olmamıştır. Bunu bile soran eden olmadı. ABD'ye gizli sözler verildiğin bütün gazeteler yazdığı halde, İnönü-Demirel Meclis'te bunları eşelemekten kaçındılar. Özal'ın Meclis'ten istediği yetkiyi "maceraya açık ve tehlikeli bir istem" olarak eleştirirken T.C.'nin bir oldu bittiyle savaşa sokulmasını önleme yönünde ciddi ve kararlı bir tavır da koymadılar.

Özal'ın hükümet adına istediği yetki, nasıl bir yola girildiğini apaçık gösteriyordu. Hiç bir kayıt ve koşula bağlı olmadıkça, hükümete "savaş hali ilanı, Silahlı Kuvvetlerin kullanılması, yabancı ülkelere gönderilmesi veya yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması" konularında peşin olarak yetki istenmesi, ABD'nin vereceği somut görevleri anında yerine getirebilme gayesi dışında bir anlam taşııyordu. Türkiye'ye saldırı olması halinde Meclis tatilde ise Cumhurbaşkanı'nın da yetki kullanabileceği Anayasa'da yazılıydı. Bununla yetinilmeyerek istenen yetki, bir saldırı olmadan da Türkiye'nin savaşa sokulabilmesi içindi. Brüksel Toplantısı'nda NATO Konseyi'nin T.C. ye verdiği "koruma" güvencesi sebepsiz değildi. ABD gerektiğinde İncirlik Üssü'nü kullanma konusunda Özal yönetimini ikna ederken, bundan dolayı Türkiye'nin Irak saldırısına maruz kalma olasılığı gündeme gelmiş ve bu da NATO'nun Türkiye'yi savunma konusunda peşinen açıklama yapmasına ihtiyaç doğurmuştur.

Washington Post gazetesi, bir Amerikan yetkilinin ağzından "*Şayet Türklerin riskli bir işe girmelerini istiyorsanız, o zaman onları desteklediğinizi göstermeniz gerekir*" söz-

lerini aktarmıştır. İşte Baker'in Ankara'ya gelmesi de, NATO güvencesi de, bu riskli işlerin yüklenmesiyle ilgilidir. NATO kurmayları yıllardır "Türkiye'ye güneyden gelecek bir saldırının NATO'yu bağlamayacağını" söylüyorlardı. Şimdi ise güneyde jandarmalık yapacak bir Türkiye'ye peşin garantiler verme ihtiyacını duyuyorlar.

İncirlik'in kullanımına izin verilir verilmeyi tartışması bile abestir. Krizin başından beri İncirlik ABD'nin savaş hazırlıkları doğrultusunda kullanılıyor zaten. Irak'a karşı ABD'nin en etkili hava saldırı silahı olarak TV'de tanıtımı yapılan radarla yakalanmama özelliğine sahip "Uçan Yarasa"lar, F-111'ler İncirlik'e inip inip kalktığı gibi, füzeler ve bazı uçaklara nükleer bombalar da yerleştiriliyor. Gazetecilerin fotoğraf makinelerini parçalayıp tabanca çekerek "Vururum ulan sizi, her haber yazılmaz" diyen yüzbaşı hiç bir soruşturmaya uğramıyor. Amerikan askerlerinin grevci işçiler karşısındaki kudurganlıkları hoş görülüyor. Amerikan çıkarları "milli güvenlik" sayılarak grevler erteleniyor. Savunma Bakanı'nın "Türk Tesisi" dediği İncirlik'te "Türlere yasak bölgeler" bulunduğu gazeteler yazıyor. İncirlik daha nasıl kullanılır?..

Özal'ın hükümet adına istediği sınırsız savaş yetkisi, ANAP içi muhalefetin de karşı çıkması sonucu taslak-taki şekliyle verilmeyi. Ama "saldırı vukuu halinde" kaydı düşülerek, değişikliğe uğratılıp verildi. Bu kayıpla Cumhurbaşkanı'nın yetki kullanabileceği Anayasada zaten yazılıyken, Meclis'ten Hükümet'e (aslında gene Özal'a) verilen bu yeni yetkinin anlamı nedir? Hiç bir işlevi olmasa neden alınmaya çalışılmıştır? Sırf Özal'ın prestijini kurtarmak için mi? Hayır. Özal liderliğinde faşist devlet, dönüşsüz bir yola girmiştir. ABD'ye savaş hizmeti verecektir. Üsler kullanıma açıktır. ABD Türk Ordusu'nu özel olarak savaşa sürmese bile, üslerin kullanımı Türkiye'yi savaşın içine çekecektir. Türkiye'ye bir saldırı olmadan da Türk Ordusu'nun savaşa katılmasına, o yetkideki kayıt engel değildir? İcabında, sınırda patlayan -veya kendileri tarafından

patlatılan- bir bombayı, "Saddam'ın Türkiye'ye saldırısı" diye ilan ederek, faşist Özal yönetimi, bütün savaş yetkilerini kullanabilecektir. (4)

Daha şimdiden gizli bir seferberlik başlatılmıştır. Genelkurmay Başkanlığı bakanlıklara yazı göndererek savaşta gerekli ihtiyaç maddelerini depolamalarını, ordu hizmetine personel ve araç-gereç ayırmalarını istemiştir. Bütün yalanlamalara rağmen ihtiyatların silah altına çağrılmaları gündemdedir. Savunma Bakanlığı daha şimdiden maliyeden 1 trilyon'u aşkın "savaş ödeneği" istemektedir. (14 Eylül Hürriyet) İngiliz Herald Tribune gazetesi, Brüksel toplantısından edindiği izlenimle "Türkiye ile Amerika, Saddam Hüseyin'i deirmek ve Irak'ı istikrarsızlaştırmak için askeri ve istihbari alanda daha sıkı işbirliği yapacak" diye yazmıştır. Bu doğrultuda T.C.'nin Irak sınırından adam ve silah sızdırma olasılığına dikkat çekiliyor. Ayrıca yine ABD'nin istemi doğrultusunda güneydoğu sınırlarına hava komandoları ve önemli miktarda askeri güç kaydırılarak Irak'ın S.Arabistan sınırından bu tarafa asker çekmeye zorlanması söz konusudur. Bunu aktaran gazete "Ankara, Saddam'ın gitmesi için bayrağı ele aldı ve bu mücadelede Amerika'yı dahi şaşırtan bir duyarlılık gösterilecek" diye ekliyor.

Faşizm, Savaş Hali İlanıyla İçerde Halkı Boğmak, Bir On Yıl Daha Kazanmak İstiyor!

Faşist Özal yönetimi ve Komprador Patron-Ağa Devleti bölgede oluşan savaş ortamından çok yönlü yararlanmak, hem dış ilişkileri hem de iç durumu açısından bu ortamı altın bir fırsat olarak değerlendirmek istiyor. Emperyalist dünyayla uşaklık ilişkilerini güçlendirme, verdiği hizmetler karşılığında ekonomik-siyasi-askeri bakımdan yoğun destek görme ve bazı özel ödüller kazanma gayesi, içerdeki halk muhalefetine ezme ve sınıfsal-ulusal tahakkümünü pekiştirme arzu-

su ile her zaman olduğu gibi tam bir bütünlük içindedir. Ülkemizdeki görülen olağanüstü dönemler bu iki yönü hep birarada öne çıkarmış, ne zaman emperyalizme büyük hizmetler verilmişse halka da dehşetli baskı uygulanıp büyük acılar verilmiştir. On yılda bir ipleri germek, halk güçlerini boğazlamak, emperyalizme daha üstün hizmet vermek Türk hakim sınıflarının düsturu, vazgeçilmez yaşam koşulu olmuştur. 12 Eylül'ün on yılı dolarken düzenin sallanan çivilerini bir kere daha berkitmek için SS kararnameyi çıkartıp örtülü bir sıkıyönetim uygulamaya yönelen hakim sınıflar, yeterli görmedikleri bu uygulamayı çok daha ileriye nasıl götüreceklerini düşünürken, bölgede doğan savaş ortamı ayaklarının önüne büyük bir fırsat getirmiştir. Savaşta katılanları halinde gelmiş geçmiş sıkıyönetim ve olağanüstü faşist terör dönemlerinin en amansızını T.C. tarihi sayfalarına ekleyecekleri hiç kuşkusuzdur. Bölgesel savaş patlak verdiğinde doğrudan içine girmeseler bile, ülkeyi etkileyen savaşı bahane ederek içeride yine "Savaş Hali" ilan edecekleri de kesin gibidir. Bu durumda eşî görülmemiş bir faşist terör kasırgasıyla iç siyasal zemini tekrar düzleyip 2000'e kadar bir on yıl daha kazanmak isteyeceklerdir.

50 milyar dolar dış borcun üstüne yeni faturaların da kesildiği bağımlı ekonomiyi her ne kadar emperyalistlerin açacağı yeni kredilerle dar boğazlardan esirgeme durumları olsa da, dünya ekonomisinin içine girmekte olduğu yeni buhranı ve bunun kendilerine getireceği yükleri öne sürerek halkı daha büyük "fedakârlık"lara çağırarak, bundan da öte "savaş içindeyiz" ya da "savaş ortamında bulunuyoruz" diyerek cebren kemer sıkırtmaya yöneleceklerdir. Bu doğrultuda şimdiden örnekleri görülmeye başlanan "milli güvenlik" gerekçesiyle grev "ertelme"lerini aleni ve sistemli bir yasaklamaya dönüştürecek, ayrıca her tür direniş eylemini "savaş hali" yasaları ile topyekün yasak ilan edip bastırmaya çalışacaklardır. Devlet politikasına muhalefeti görülen sendika ve dernekleri savaş ortamında kesinlikle yaşatmak istemeyecek, "vatan

hainliği" vb. suçlamalarla yaygın dernek kapatma ve geniş kitle tutuklamalarına girişeceklerdir. Yürürlükteki kararnamelerle zaten yayını engellenen sol dergileri apar topar kapatıp bugüne kadar çıkan sayıları üzerinden tutuklama ve hapis cezalarıyla geçmişi acısını da çıkarmaya çalışacak, daha genelde legal faaliyet alanından onbinlerce insanı zindanlara doldurmaya bakacaklardır.

"Savaş Hali" ilanı ile ceza ve tukevetlerinin yeniden Esat Oktay'lara teslim edilip belki 12 Eylül askeri faşist cunta döneminden daha dehşetli uygulamalara sahne edileceği ve bu arada rehine gibi tutulan idamlıkların infazına da geçilmek isteneceği açıktır. Emperyalistlerin yoğun destek sundukları bir durumda "acaba Avrupa ne der" kaygısından da sıyrılmış olarak her türlü pervasızlığı gösterebileceklerdir. Bu koşullarda faşizmin kudurgan saldırılarını sınırlayabilecek, bazı aşırılıklarını önleyebilecek yegane etken iç kamuoyu baskısı, yani halkımızın ses yükselmesi ve devrimci güçler etrafında canlı bir direniş göstermesi olacaktır.

Kürt Bölgesine Düşünülenler

Yine değindiğimiz durum, Kürt ulusal sorunu önünde zorlanan ve "askeri çözüm"ün iflası üzerine kültürel-siyasal bazı tavizlerden daha fazla kaçınmayacakları bir açmazın içine giren Türk hakim sınıflarına "tanrının büyük bir lütfü" gibi gözüktü. Kürt bölgesinde "bir daha ot bitmeyecek" askeri hal yolları, yani geçmişte çokça yaptıkları türden imha opekasyonları, soykırım harekâtları için, ortaya çıkan savaş koşullarını aramakla bulunamayacak tarihi bir fırsat olarak algılamaya başladılar.

Bölgede savaş ortamı başgöstermeden önce SHP bir "Kürt Raporu" hazırlamıştı. Hükümet kanadı bir "reform" paketi açmak için henüz erken olduğunu düşünerek bu rapora şiddetle karşı çıkmış, arkadan kumandalı başbakan Akbulut "Bu topraklarda

(4) En sonu tam yetkiyi de aldı zaten.

Batılı emperyalistler Kuveyt şeyhlerinden fazla Kuveyt'in "bağımsızlık ve egemenliği"ni savunurken, aynı noktada Türk hakim sınıfları onlara da fark atmaya başladılar. Kraldan daha kralcı, emirden daha emirci, Amerika'dan daha Amerikancı kesildiler. Özal'ın Bush'la telefon görüşmeleri, ondan aldığı "övgü"ler ve Batı basınının pohpohlayıcı yayınları TRT borazanından döne döne tekrarlanarak aşağılık bir reklam havası içinde kamuoyuna aktarılırken, uşak basın sayfaları da Amerikan yaltakçılığını had safhaya vardırdı. Bu onur kırıcı durumdan rahatsızlık duyan bazı yazarlar "ayıptır, bu kadar çılgıncılık yapmayın" dedilerse de, aynı gazetelerin haber başlıkları bile fazla etkilendi.

T.C. için yalnızca ekonomik ambargoya katılmanın yıllık faturası 2-3 milyar dolara ulaşıyor. Askeri müdahaleye katılma durumunda ülke ve halkımızın uğrayacağı kayıplar ise parayla ölçülemeyecektir. ABD Başkanı, Türkiye'ye Kuveyt Emiri'nin ödeme yapacağını söylemiş. Bu tam da kiralık katil tutan bir mafya babasının söylemidir. Ama tek varlık koşullarını emperyalizme uşaklıkta gören soytarılar, bu vaadleri sevinçle karşılayıp ellerini avuştarak kendilerine verilen rolün gereğince hareket etmeyi sürdürüyorlar. Bunun adına da "haysiyetli dış politika" diyorlar.

İncirlik, NATO Güvencesi ve Özal'a Savaş Yetkisi:

Bu gelişmeler Özal'ın fiili başkanlığını da tam anlamıyla yerine oturttu. Amerika Başkanı Bush'un "sadık adamım" diyerek sırtını sıvazladığı Özal, Türkiye'yi bu krizde "tek adam" görünümünde yönetirken, aslında ABD Başkanı'nın Türkiye'deki gölgesi türünden bir işleve sahip oldu Hükümet de gölgenin gölgesi durumuna düştü. Meclis bütünü işlevsiz kaldı. Bu, hakim sınıfların kendi sorunu. Halkımızı ilgilendiren yönü ise, bu şekilde nasıl kararlar alındığı, ülkemizin nerelere sürüklendiği, Özal ve asker-sivil çetesinin halk muhalefetine ve özellikle de Kürt ulusal

hareketine karşı ne tür planlar yapıldığıydı...

Muhalefetteki düzen partileri, Özal'ın izlediği siyaseti eleştiriyor-muş havası içine girdiler. Ama, adet yerini bulsun diye yapılan meclis görüşmesinde "Boru hattının kapatılmasında aceleci davranıldığı" türünden eleştirilerin ötesine geçilmedi. Hayati konularda Özal şürekasının üstüne gidilmedi. Hükümet sözcüsü Bozer; "Üslerin kullanımı konusunda Baker'in bir talebi esasen olmamıştır" diyordu. Ne demekti "esasen"? Ya olmuştur, ya olmamıştır. Bunu bile soran eden olmadı. ABD'ye gizli sözler verildiğin bütün gazeteler yazdığı halde, İnönü-Demirel Meclis'te bunları eşelemekten kaçındılar. Özal'ın Meclis'ten istediği yetkiyi "maceraya açık ve tehlikeli bir istem" olarak eleştirirken T.C.'nin bir oldu bittiyle savaşa sokulmasını önleme yönünde ciddi ve kararlı bir tavır da koymadılar.

Özal'ın hükümet adına istediği yetki, nasıl bir yola girildiğini apaçık gösteriyordu. Hiç bir kayıt ve koşula bağlı olmaksızın, hükümete "savaş hali ilanı, Silahlı Kuvvetlerin kullanılması, yabancı ülkelere gönderilmesi veya yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması" konularında peşin olarak yetki istenmesi, ABD'nin vereceği somut görevleri anında yerine getirebilme gayesi dışında bir anlam taşımıyordu. Türkiye'ye saldırı olması halinde Meclis tatilde ise Cumhurbaşkanı'nın da yetki kullanabileceği Anayasa'da yazılıydı. Bununla yetinilmeyerek istenen yetki, bir saldırı olmadan da Türkiye'nin savaşa sokulabilmesi içindi. Brüksel Toplantısı'nda NATO Konseyi'nin T.C. ye verdiği "koruma" güvencesi sebepsiz değildi. ABD gerektiğinde İncirlik Üssü'nü kullanma konusunda Özal yönetimini ikna ederken, bundan dolayı Türkiye'nin Irak saldırısına maruz kalma olasılığı gündeme gelmiş ve bu da NATO'nun Türkiye'yi savunma konusunda peşinen açıklama yapmasına ihtiyaç doğurmuştur.

Washington Post gazetesi, bir Amerikan yetkilinin ağzından "*Şayet Türklerin riskli bir işe girmelerini istiyorsanız, o zaman onları desteklediğinizi göstermeniz gerekir*" söz-

lerini aktarmıştır. İşte Baker'in Ankara'ya gelmesi de, NATO güvencesi de, bu riskli işlerin yüklenmesiyle ilgilidir. NATO kurmayları yıllardır "Türkiye'ye güneyden gelecek bir saldırının NATO'yu bağlamayacağını" söylüyorlardı. Şimdi ise güneyde jandarmalık yapacak bir Türkiye'ye peşin garantiler verme ihtiyacını duyuyorlar.

İncirlik'in kullanımına izin verilip verilmediği tartışması bile abestir. **Krizin başından beri İncirlik ABD'nin savaş hazırlıkları doğrultusunda kullanılıyor zaten.** Irak'a karşı ABD'nin en etkili hava saldırı silahı olarak TV'de tanıtımı yapılan radarla yakalanmama özelliğine sahip "Uçan Yarasa"lar, F-111'ler İncirlik'e inip inip kalktığı gibi, füzeler ve bazı uçaklara nükleer bombalar da yerleştiriliyor. Gazetecilerin fotoğraf makinelerini parçalayıp tabanca çekerek "Vururum ulan sizi, her haber yazılmaz" diyen yüzbaşı hiç bir soruşturmaya uğramıyor. Amerikan askerlerinin grevci işçiler karşısındaki kudurganlıkları hoş görülüyor. Amerikan çıkarları "milli güvenlik" sayılarak grevler erteleniyor. Savunma Bakanının "Türk Tesisi" dediği İncirlik'te "Türlere yasak bölgeler" bulunduğunu gazeteler yazıyor. İncirlik daha nasıl kullanılır?..

Özal'ın hükümet adına istediği sınırsız savaş yetkisi, ANAP içi muhalefetin de karşı çıkması sonucu taslak-taki şekliyle verilmedi. Ama "saldırı vukuu halinde" kaydı düşülerek, değişikliğe uğratılıp verildi. Bu kayıpla Cumhurbaşkanı'nın yetki kullanabileceği Anayasada zaten yazılıyken, Meclis'ten Hükümet'e (aslında gene Özal'a) verilen bu yeni yetkinin anlamı nedir? Hiç bir işlevi olmasa neden alınmaya çalışılmıştır? Sırf Özal'ın prestijini kurtarmak için mi? Hayır. Özal liderliğinde faşist devlet, döngüsel bir yola girmiştir. ABD'ye savaş hizmeti verecektir. Üsler kullanıma açıktır. ABD Türk Ordusu'nu özel olarak savaşa sürmese bile, üslerin kullanımı Türkiye'yi savaşın içine çekecektir. Türkiye'ye bir saldırı olmadan da Türk Ordusu'nun savaşa katılmasına, o yetkideki kayıt engel değildir? İcabında, sınırda patlayan -veya kendileri tarafından

patlatılan- bir bombayı, "Saddam'ın Türkiye'ye saldırısı" diye ilan ederek, faşist Özal yönetimi, bütün savaş yetkilerini kullanabilecektir. (4)

Daha şimdiden gizli bir seferberlik başlatılmıştır. Genelkurmay Başkanlığı bakanlıklara yazı göndererek savaşta gerekli ihtiyaç maddelerini depolamalarını, ordu hizmetine personel ve araç-gereç ayırmalarını istemiştir. Bütün yalanlamalara rağmen ihtiyaçların silah altına çağrılmaları gündemdedir. Savunma Bakanlığı daha şimdiden maliyeden 1 trilyon'u aşkın "savaş ödeneği" istemektedir. (14 Eylül Hürriyet) İngiliz Herald Tribune gazetesi, Brüksel toplantısından edindiği izlenimle "*Türkiye ile Amerika, Saddam Hüseyin'i deirmek ve Irak'ı istikrarsızlaştırmak için askeri ve istihbari alanda daha sıkı işbirliği yapacak*" diye yazmıştır. Bu doğrultuda T.C.'nin Irak sınırından adam ve silah sızdırma olasılığına dikkat çekiliyor. Ayrıca yine ABD'nin istemi doğrultusunda güneydoğu sınırlarına hava komandoları ve önemli miktarda askeri güç kaydırılarak Irak'ın S.Arabistan sınırından bu tarafa asker çekmeye zorlanması söz konusudur. Bu nu aktaran gazete "*Ankara, Saddam'ın gitmesi için bayrağı ele aldı ve bu mücadeleden Amerika'yı dahi şaşkırtan bir duyarlılık gösterilecek*" diye ekliyor.

Faşizm, Savaş Hali İlanıyla İçerde Halkı Boğmak, Bir On Yıl Daha Kazanmak İstiyor!

Faşist Özal yönetimi ve Komprador Patron-Ağa Devleti bölgede oluşan savaş ortamından çok yönlü yararlanmak, hem dış ilişkileri hem de iç durumu açısından bu ortamı altın bir fırsat olarak değerlendirmek istiyor. Emperyalist dünyayla uşaklık ilişkilerini güçlendirme, verdiği hizmetler karşılığında ekonomik-siyasi-askeri bakımdan yoğun destek görme ve bazı özel ödüller kazanma gayesi, içerdeki halk muhalefetine ezme ve sınıfsal-ulusal tahakkümünü pekiştirme arzu-

su ile her zaman olduğu gibi tam bir bütünlük içindedir. Ülkemizde görülen olağanüstü dönemler bu iki yönü hep birarada öne çıkarmış, ne zaman emperyalizme büyük hizmetler verilmişse halka da dehşetli baskı uygulanıp büyük acılar verilmiştir. On yılda bir ipleri germek, halk güçlerini boğazlamak, emperyalizme daha üstün hizmet vermek Türk hakim sınıflarının düsturu, vazgeçilmez yaşam koşulu olmuştur. 12 Eylül'ün on yılı dolarken düzenin sallanan çivilerini bir kere daha berkitmek için SS kararnamele çıkartıp örtülü bir sıkıyönetim uygulamaya yönelen hakim sınıflar, yeterli görmedikleri bu uygulamayı çok daha ileriye nasıl götüreceklerini düşünürken, bölgede doğan savaş ortamı ayaklarının önüne büyük bir fırsat getirmiştir Savaşta katılmaları halinde gelmiş geçmiş sıkıyönetim ve olağanüstü faşist terör dönemlerinin en amansızını T.C. tarihi sayfalarına ekleyecekleri hiç kuşkusuzdur. Bölgesel savaş patlak verdiğinde doğrudan içine girmeseler bile, ülkeyi etkileyen savaşı bahane ederek içerde yine "Savaş Hali" ilan edecekleri de kesin gibidir. Bu durumda eşi görülmemiş bir faşist terör kasırgasıyla iç siyasal zemini tekrar düzleyip 2000'e kadar bir on yıl daha kazanmak isteyeceklerdir.

50 milyar dolar dış borcun üstüne yeni faturaların da kesildiği bağımlı ekonomiyi her ne kadar emperyalistlerin açacağı yeni kredilerle dar boğazlardan esirgeme durumları olsa da, dünya ekonomisinin içine girmekte olduğu yeni buhranı ve bunun kendilerine getireceği yükleri öne sürerek halkı daha büyük "fedakârlık"lara çağırarak, bundan da öte "savaş içindeyiz" ya da "savaş ortamında bulunuyoruz" diyerek cebren kemer sıkırtmaya yöneleceklerdir. Bu doğrultuda şimdiden örnekleri görülmeye başlanan "milli güvenlik" gerekçesiyle grev "erteleme"lerini aleni ve sistemli bir yasaklamaya dönüştürecek, ayrıca her tür direniş eylemini "savaş hali" yasaları ile topyekün yasak ilan edip bastırmaya çalışacaklardır. Devlet politikasına muhalefeti görülen sendika ve dernekleri savaş ortamında kesinlikle yaşatmak istemeyecek, "vatan

hainliği" vb. suçlamalarla yaygın dernek kapatma ve geniş kitle tutuklamalarına girişeceklerdir. Yürürlükteki kararnamelerle zaten yayını engellenen sol dergileri apar topar kapatıp bugüne kadar çıkan sayıları üzerinden tutuklama ve hapis cezalarıyla geçmi-şin acısını da çıkarmaya çalışacak, daha genelde legal faaliyet alanından onbinlerce insanı zindanlara doldurmaya bakacaklardır.

"Savaş Hali" ilanıyla ceza ve tutukvetlerinin yeniden Esat Oktay'lara teslim edilip belki 12 Eylül askeri faşist cunta döneminden daha dehşetli uygulamalara sahne edileceği ve bu arada rehine gibi tutulan idamlıkların infazına da geçilmek isteneceği açıktır. Emperyalistlerin yoğun destek sundukları bir durumda "acaba Avrupa ne der" kaygısından da sıyrılmış olarak her türlü pervasızlığı gösterebileceklerdir. Bu koşullarda faşizmin kudurgan saldırılarını sınırlayabilecek, bazı aşırılıklarını önleyebilecek yegane etken iş kamuoyu baskısı, yani halkımızın ses yükseltmesi ve devrimci güçler etrafında canlı bir direniş göstermesi olacaktır.

Kürt Bölgesine Düşünülenler

Yine değindiğimiz durum, Kürt ulusal sorunu önünde zorlanan ve "askeri çözüm"ün iflasi üzerine kültürel-siyasal bazı tavizlerden daha fazla kaçmamayacakları bir açmazın içine giren Türk hakim sınıflarına "tanrının büyük bir lütfu" gibi gözüktü. Kürt bölgesinde "bir daha ot bitmeyecek" askeri hal yolları, yani geçmişte çokça yaptıkları türden imha opekasyonları, soykırım harekâtları için, ortaya çıkan savaş koşullarını aramakla bulunamayacak tarihi bir fırsat olarak algılamaya başladılar.

Bölgede savaş ortamı başgöstermeden önce SHP bir "Kürt Raporu" hazırlamıştı. Hükümet kanadı bir "reform" paketi açmak için henüz erken olduğunu düşünerek bu rapora şiddetle karşı çıkmış, arkadan kumandalı başbakan Akbulut "Bu topraklarda

(4) En sonu tam yetkiyi de aldı zaten.

yaşayan herkesin Türk olmak mecburiyetinde olduğunu" söylemiş ve DGM rapora soruşturma açmıştı. Körfez olayından sonra SHP raporunu SHP'nin kendisi bile konuşmaz oldu. Adeta üzerine almış olduğu bir külfetten kurtuldu. Düzenin bütün güçleri yine el birliğiyle "askeri çözüm"e sarılıp başka "çözüm" taslaklarını rafa kaldırdıkları gibi, dünyada yaşanan kriz sayesinde Kürt sorununu sorun olarak da gündemden düşürme olanağına kavuştular.

Türk Devleti'nin emperyalizm hizmetinde savaşa girmesi ya da bir oldu bittiyle kendini savaşın içinde bulması halinde ülkenin Kürt kesimi bölgedeki en kızgın savaş alanlarından biri olacaktır. Bu durumda da, Türk Ordusu, Irak'ın sahip olduğu kimyasal bombaların aynısını -kendi elinde yoksa bile Amerika'dan alıp- Kürt halkına yağdırabilecek ve bunu Saddam'ın üstüne atabilecektir. I. Dünya Savaşı'nın tozu dumanı arasında, içerdeki Ermeni ulusal hareketini bertaraf etmek için Türk ordularının yaptığı soykırım ve tehcir, çok çarpıcı bir örnektir. Ortadoğu sathında iki dünya savaşını anımsatan boyutlarda savaş dumanı yükseldiği ve T.C.de bu savaşın içinde yer aldığı taktirde, kanlı tarihinin sayfalarına yüzbinler ve milyonlarla sayılan bir Kürt soykırım ve tehcirini de eklemesi işten olmaz. İttihat-Terakki paşaları "Zo'ları hal ettik, sıra Lo'larda" demişlerdi. Ama torunları iyi bilsinler ki, "Lo"ların bir büyük soykırımdan arta kalanı bile bu toprakları kendilerine mezar etmeye yetecektir.

Doğrudan savaşa girmeyip de ülkede "Savaş Hali" ilan etmeleri, Kürt bölgesinde yine son 6 yılda yapıklarından çok ileri boyutlarda barbarlık yapmalarına imkân verir. Direnişin gelişkin olduğu ilçelerle dağ köylerini daha yoğun askeri abluka altına alıp çok geniş tutuklamalar yapmaları, onbinler ve yüzbinleri toplama kamplarına doldurmaları, tehcire uğratmalarını, gerilla bölgelerini havadan yoğun şekilde bombardıman etmeleri hep mümkün ve muhtemeldir.

Somut olarak daha neler yapabilecekleri bir yana, yaşanan savaş ortamından, Kürt bölgesindeki ulusalçı ve komünist devrimci gerilla kuvvetleri-

ni imha etme, Kürt halkını kan içinde boğma, Kürt sorununu bir kez daha "askeri çözüm" yoluyla bertaraf etme yönünde yararlanmayı en büyük kazanç sayacakları, bunun için daha şimdiden çok şeytanca planlar yaptıkları kuşku götürmez bir gerçekliktir. Ama bütün kuşkuların üzerinde olan bir şey daha var ki, savaş hali uygulamaları içinde en esaslı tokatları yine buradaki silahlı halk güçlerinden yiyeceklerdir. Dışa yönelik gerici savaş yürütmeleri durumunda devrimci iç savaş koşulları daha elverişli hale gelecek, bölgeye ne kadar ateş yağdırsalar halkın silaha sarılmasını bir o kadar körüklemiş olacaklardır.

Ülke genelinde ve Kürt bölgesi özgülünde faşizmin savaş hali uygulamalarını, hele de bir gerici bölgesel savaşa T.C.'nin doğrudan katılma durumunu, alışılmış olağanüstü dönemlerden çok daha ciddi düşünmek o derece yüksek bir sorumluluk duygusuyla hareket etmek gerekiyor. Faşizmin karşı-devrimci amaçları doğrultusunda bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışacağı bölgesel savaş koşulları, bizlere de muazzam devrimci fırsatlar sunacaktır. Sorun hangi tarafın kendi fırsatlarını daha iyi değerlendireceği ve daha kazançlı çıkabileceği sorunudur. Bizler açısından sorun, gerici savaşları ya da savaş koşullarını devrimi iç savaşa dönüştürme sorunudur. Bu açıdan tarihsel bir süreçtir önümüzde olan.

Irak'ın Parçalanma Durumu ve Musul-Kerkük Hesapları

Irak'ın Kuveyt'e saldırısından çok değil bir hafta önce Demirel; "Musul-Kerkük Misak-ı Milli sınırları içerisindedir, Irak'a karşı bugüne dek fazlaca hoşgörülü olan tavrımız zamanla değişebilir" diye gevelemişti. Körfez olayı uşak Türk Devleti'nin Irak'a karşı tutumunda "hoşgörü"den eser bırakmadı. Üstelik Amerikan senaryoları yalnız Saddam'ın devrilmesi ve Irak'ın Kuveyt'ten çıkarılması değil, bu ülkenin parçalanmasını da öngörmeye başladı. Acaba babaları nasıl bir paylaşım düşünüyordu?..

Milliyet gazetesinde Derya Sazak

yazdı; Çankaya Köşkü'ne ellerini ovuşturarak giren dalkavukları Özal'a "Sayın Cumhurbaşkanım, acaba Musul ve Kerkük'ü de alabilir miyiz" diye soruyorlarmış. O da "Durum bakalım, gün ola harman ola" diyormuş. Az bir zaman önce bu konuyu gündeme getiren Demirel ise; "Savaş siparişi mi aldınız? ... Eger, aklınızdan Musul ve Kerkük'ü almak geçiyorsa, bunu size kimse yedirmez." demiş.

Kendisi dururken Özal'ın "Musul-Kerkük fatihi" olmasını çekemeyeceğinden mi böyle konuşmuştur? Bu da olsa bile, asıl neden, oraları T.C.ye katmanın, hem çok zor, hem de sonrası için çok sorunlu bir şey olacağıdır. Askeri açıdan zorluklarını irdelemeyi bir kenara bırakalım. Her şeyden önce ağababaları ABD'nin oluru olmadan böyle bir şeye yeltenecekler. Saddam kendi kafasına göre Kuveyt'e de girebilir, başka Körfez ülkelerine de. Ama bunların öyle bir hareket serbestisi yoktur. Koşulları çok elverişli görseler ve yapılıp tutuşsalar da, Washington'u ikna etmeden hiç bir girişimde bulunamazlar. Onun olur verememesi ise bir kaç bakımdan çok zordur.

En önemlisi, Irak'ın Kuveyt üzerindeki "tarihsel hak" iddiasına şiddetle karşı çıkmış olan ABD ve müttefikleri, T.C.'nin Musul-Kerkük üzerindeki "tarihsel hak" iddiasına açık bir destek vermezler. Türk devletinin iddiası Irak'ınki kadar da bir mesnete sahip değildir. Kuveyt nüfusu bütünüyle Araplardan oluşurken, Musul-Kerkük yoğun olarak Kürt ulusunun yaşadığı, azınlık olarak da -Türk Değil- Türkmenlerin bulunduğu bir bölgedir. Tarihsel olarak da Kürdistan'a aittir, canlı nüfus yapısıyla da... Bu gerçekliği nedeniyle emperyalistlerin o bölgede kendilerine bağımlı bir Kürt devleti kurulmasını sağlamaları, orayı T.C.nin ilhak etmesine onay vermelerinden daha kolaydır. Kuveyt'i ayrı devlet yapan da, Musul-Kerkük'ü Irak'a bırakan da İngiltere olmuştur. Şimdi Kuveyt konusunda kıyameti kopartan ABD-İngiltere ve diğerleri, Musul-Kerkük'ün T.C. tarafından iç edilmesine göz yumarlarsa bunu dünyaya anlatamazlar. Ne di-

yecekler? "Kuveyt bizim malımızdı, elden gidince savaş açtık. Musul-Kerkük'te böyle bir durum yok, tam tersine şimdi bizim oldu" diyemeyeceklerine göre, biraz "mantuki" ve "hukuki" bir şeyler icad edip onlara yaslanmaları gerekecek. "Uluslararası hukuk" dedikleri şeyi ellerinde bir oyuncağa çeviren ve istedikleri zaman ırzına geçebilen bu dünya haydutları, isterlerse biraz başlarını ağrıtarak bu işi de halledebilirler, ama kendileri için tek seçenek durumuna gelmedikçe, T.C.'nin özel çıkarları için kendi başlarını ne diye ağrıtsınlar?..

İkinci olarak, Musul-Kerkük'ün T.C.'ne katılması demek, Türkiye'deki Kürt Bölgesinin genişletilmesi Irak Kürtlerinin bu taraftaki Kürtlerle bir araya gelmeleri demektir. Her iki tarafta da gelişkin olan Kürt ulusal hareketinin, yine ayrı örgütsel yapılarını korusa da bir ülke sınırlarında toplanması ve iki ayrı devlet yerine tek bir devletle savaşmaya başlaması demektir. İşte bu da, hem T.C.nin istikrarına büyük önem veren emperyalistlerin, hem de "bölünmez bütünlük" konusunu her şeyin üzerinde tutan uşakların iyi düşünmek zorunda kalacakları bir şeydir. Yani kısa vadede bir miktar toprak kazanan T.C. uzun vadede daha büyük toprakları kaybedebilecektir. Diyelim ki, Musul-Kerkük, zengin petrol kaynakları nedeniyle bu riski göze aldırır. Ama beri yandaki GAP, onlar için daha az kıymetli değildir.

Üçüncü olarak, emperyalistlerin Irak'ı parçalama planları, ancak bu ülkenin toplu bir yenilgiye uğratılmaması ve bu ülkede kendilerine hizmet edecek bir siyasal yapının oluşturulamaması halinde işletilecektir. Yoksa, örneğin Saddam devrili yerine uşak bir rejim geçirilir ya da Saddam dize gelip koşullarını kabul ederse, bu ülkeyi neden parçalasınlar? Şu doğrudur; bugünkü yapısıyla Irak, Körfez ülkeleri kadar kendi sömürülerine açık değil. Ayrıca da bölgede bir "çıban başı"!.. Dolayısıyla Kuveyt'i geri almakla yetinme yerine, Irak'ı da elde etme, olmazsa bazı parçalarını kopartma arzusunu taşırlar. İş bu noktaya gelince, ABD hangi seçeneği

öne çıkartır? T.C.nin Musul-Kerkük istemini mi, yoksa Barzani ve Talabani'nin Kürt devleti istemini mi?

İşte, Musul-Kerkük üzerine düşler kuran, yorum yapan Türk gericiliği, bunu da düşünmeden edemiyor. Dahası ABD'nin bu ikinci seçeneği öne çıkaracağı konusunda yoğun endişeler taşıyor:

"Çankaya'daki 'Kriz Masası' yoğun düşünce jimnastiği içinde. 'Saddam sonrasında, Amerika bölgede bir Kürt devleti kurulmasına ön ayak olur mu?.. olursa, Türkiye, Amerika'nın yanında yer aldığı için, bu politikasından zarara uğrar mı?...' Sorun bu. Çankaya'daki 'Kriz Masası' en çok bu konularda tez geliştirmeye çalışıyor. Ve C.Başkanı Özal, 'Saddam sonrasında, bize Kürt devleti gibi bir tezle geldiklerinde hazırlıklı olmalyız. Bizim aleyhimize bir durum doğmasını önlemeliyiz' diyor." (Yalçın Doğan-Milliyet)

Doğrudur, Türk gericiliği, en az kendisi kadar Amerikan uşağı olmak kaydıyla da olsa bir Kürt devletinin kurulmasını istemez. Bundan büyük rahatsızlık duyar. Çünkü bu durum Türkiye Kürtlerinin kopma eğilimine de nesnel olarak güç verir. Ayrıca bugün Amerikan seçeneği olarak kurulacak bir Kürt devleti, yarın ABD karşıtı bir güç durumuna da gelebilir. Şurada aynı Amerikan-NATO şemsiyesi altında Yunanistan'la nasıl yaşadıkları da düşünülürse, endişe nedenleri çok iyi anlaşılır.

Aslında T.C. için en iyisi, Kürtlerin ayrı ayrı gerici devletler arasındaki paramparça yapılarının devam etmesi, yani statükonun korunmasıdır. Irak'ı dize getirebilirse, ABD için de, bu en iyisi olur. Onun Kürt Devleti senaryoları, esasen Irak'la savaşında Kürtleri kullanma temelinde geliştirdiği aldatıcı bir şeydir. Kendisi için orada küçük bir Kürt devleti tek seçenek haline gelmedikçe, bunu o da istemez. Türk gericiliği bu konuda ABD'den garanti istemekte, o da "bu işin bir taktik olduğunu, endişe etmemelerini, gerekirse Saddam'dan sonra Barzani'lerin de işi ni elbirliğiyle halledebileceklerini" söylemektedir herhalde.

Bölgede Savaş Olasılıkları ve Devrimci Olanaklar:

Tüm dünya güçlerini, adeta bir dünya savaşı öncesindeki gibi yoğun şekilde hareketlendiren Ortadoğu krizi, savaş Irak emperyalist ablukaya boyun eğmezse, savaşı sonuçlandırmayacaktır. Saddam, Avrupa'ya "III. Dünya Savaşı'nı önleyin" diye çağrı yapıyor. Patlak verecek savaşı böyle nitelendirmek şu açıdan gerçeğe uygun düşmez; Emperyalist devletlerin hepsi bir tarafta, kendilerine kafa tutan ve çıkarlarını zedeleyen bir bölge gericiliğiyle savaşıyorlar. Emperyalistler arası bir paylaşım savaşı olmayacak. Onlar arasındaki dalaşma giderek şiddetlenecek olmakla birlikte, bu kriz içinde birbirlerine girmeleri söz konusu değildir. Ama, bunların ittifak halinde Irak'a karşı verecekleri savaş, tüm bölgeyi yangın yerine çevirecektir ki, büyüklüğü ve şiddeti bakımından dünya savaşlarını da çağrıştıran bir olay olacaktır.

Dağılan sosyal-emperyalist blokun üyeleri de dahil olmak üzere tüm emperyalist güçler ve hemen hemen bütün dünya devletlerinin bu derece birlik sergiledikleri, bu ölçüde geniş katımlı ekonomik ambargo ve bu kadar sıkı askeri abluka uyguladıkları bir başka örnek görülmemiştir. Yine ABD'nin Körfez'e yığdığı askeri güç, bugüne kadar hiç bir yere yığmadığı büyüklüktedir. Buna katılan başka devletlerin gücü de eklenirse, ne muazzam bir savaş hazırlığı içinde oldukları daha iyi anlaşılır.

ABD; Çevik Kuvvet askerlerini bölgede biriktirmeye devam ediyor. Hali hazırda 100 bini bulan bu kara gücünü 250 bine kadar çıkartmayı hedeflediği aktarılıyor. Deniz ve hava üstünlüğü ne kadar büyük olursa olsun, Irak güçlerini Kuveyt'ten çıkartmak ve Irak'ı tam bir yenilgiye uğratmak için, bu yetmez. Hava desteğinde kara savaşı vermesi gerekir. Bu da daha çok sayıda asker göndermesini zorunlu kılmaktadır. Amerika'da yedeklerin de silah altına alınmaya başlanması, asker sevkîyatının artarak süreceğini gösteriyor. Pentagon'un hesabı, karada

da üstünlük sağlayacak duruma gelip, savaşı ondan sonra başlatmaktır. Bu arada NATO müttefiklerinin daha çok askeri güç katmalarını istiyor. Ayrıca bir BM gücü oluşturmaya çalışıyor. Geçmişte Kore'de yaptığı gibi, bir çok devletten de bu kılıf altında asker almayı tasarlıyor. Güç yığmaya devam ettiği süre içinde, askeri ablukayla pekiştirdiği ekonomik ambargonun etkisini göstermesini, Irak'ın bu şekilde yıpranmasını ve zayıflık belirtileri göstermesini bekliyor. Fakat, tam bir "Rambo" havası içinde gemilere uyarı ateşi de açarak yürüttüğü abluka, savaşın bir kıvılcımla erkenden başlamasını da gündeme getiriyor.

Saddam, elindeki kozları çok hesaplı ve etkili şekilde kullanarak, emperyalist cephe lideri ABD'yi günden güne zora sokuyor ve prestij kaybına uğrattırıyor. En son olarak, ülkesini açıklıkla tehdit eden ablukaya karşılık, Kuveyt ve Irak'taki Batılı yabancıları rehlin alması, özellikle de Amerikalı ve İngilizleri stratejik tesislere yerleştirmesi, ABD'nin elini kolunu -şimdilik- bağlamış bulunuyor. Çünkü açacağı savaşta üstünlük sağlaması, ilk anda o askeri tesis ve üsleri vurmasına bağlı. Bu ise kendi vatandaşlarını vurması demektir ki, Amerikan ve Batı kamuoyuna bunun hesabını veremeyeceğinden, göze almaz. Aslında bunu da göze alma durumunda olan kesimleri var. Hepsini ölmüş sayıp ailelerine tazminat verelim diyorlar. Ama kolay değil. Şimdi bu durum karşısında "Saddam'ın o insanları rehlin almakla canilik yaptığı" suçlamalarını yöneltiyor. Oysa en büyük canilik kendi yaptığı ablu kadır.

Saddam bu kararlılığını sürdürürse, savaş er geç patlak verecektir. O da gerici ve saldırgan bir güç olarak, yaşanacak trajedilerin sorumluluğunu paylaşacaktır. Ama asıl büyük sorumluluk emperyalist cephenin ve özel olarak da dünya jandarması rolünü tam bir pervasızlık içinde sürdüren ABD emperyalizminin olacaktır.

Dünyanın her tarafında belki yüzlerce savaş senaryosu yazılıyor. Bunlar üzerinde durmanın alemi yok. Ancak bizler gelen savaşın, hem çok şiddetli, hem oldukça yaygın, hem

de uzun süreli olacağını bilincinde olmalıyız. Emperyalist güçler, bölgedeki uşaklarımızda harekete geçerek bir çok cepheden saldırıcağlar Irak'a. Bir taraftan uşak Arap rejimleri, birtaraftan İsrail, bir taraftan T.C. katılacaktır işin içine. ABD, şu durumda İsrail'i özellikle geri planda tutuyor. O da hiç sesini çıkartmadan köşesinde bekliyor. Çünkü erkenden onun aktif pozisyona geçirilmesi, Arap dünyası içinde çok daha büyük tepkiler doğurur. Savaş durumunda ona da iş düşecek. T.C. ve İsrail, savaş koşullarını özellikle Kürdistan ve Filistin'i düzleme yolunda değerlendirmeye çalışacaklar. Ama, halkların elinden en çok da bunların çekeceği var.

Arap ülkelerinden Irak ordusuna on binlerce gönüllü yazılıyor. Emperyalizmin kendi elleriyle büyümüş olduğu "küçük askeri dev", külahların tamamen değiştiği bir durumda, hem nesnel olarak bölge halklarının anti-Amerikancı/anti-emperyalist öfkelerini kabartıyor, hem de doğal olarak bu birikimi kendi potasına akıtıyor. Böyle de olsa, emperyalizmle halkların olağan koşullarda görülmeyen biçimlerde yüz yüze gelmeleri, uşak rejimlerin aynı şekilde kendi kendilerini fazlasıyla teşhir etmeleri, olumlu bir durum yaratıyor. Savaş hali bu çelişkileri çok daha kızıştırarak ve bölgedeki devrimci dinamikleri geliştirecektir. Gerici savaş içinde ve savaş sonrasında yer yer güçlü devrimci hareketler yükselecektir. Arap ulusal uyanışı, Filistin ve Kürt ulusal direnişi, ayrıca en gelişkin olarak ülkemizde görülen sosyal kurtuluş bilinci, bu olağanüstü süreçte sıçramalı gelişmeler göstermeye açıktır. Halklara büyük yıkım getirecek emperyalist-gerici yağma savaşları, büyük devrimci olanaklar da yaratabilir. Esasen bugünden bu olanaklar var, daha büyükleri de beliriyor. Sorun bunları değerlendirmektir. Emperyalizm zincirinin bölgedeki zayıf halkaları, savaşın sıcaklığı içinde koparılmasa bile, savaş sonrası koparılacak duruma getirilebilir pekâlâ..

Irak Kürdistan'ında Durum; Barzani-Talabani'lerin Tutumu, Emperyalist Abluka ve İşgal Koşullarının Irak'ta Halka Yüklediği Sorumluluk

Bu zayıf halkalardan biri olan Kürdistan (ki ayrı ayrı her parçası, bağlı bulunduğu devlet sınırları içinde en istikrarsız bölgeyi oluşturmaktadır) eli kulağında gelen savaşın en sıcak alanlarından biri olacaktır. Irak Kürdistan'ı, emperyalist ve gerici güçlerin, üzerinde ayrı ayrı yoğun planlar da yaptıkları bir odak durumuna gelmiştir. Şüphesiz gerici savaş en şiddetli haliyle Irak-Kuweyt-S.Arabistan ekseninde yaşanacaktır. Ama emperyalist cephe tarafından hedeflenen Irak sınırları içinde olup, T.C.nin de savaşa katılması halinde iki ateş arasına düşecek olan bu Kürdistan parçası, bir o kadar kızgın atmosfere sahip olacak. Bu açıdan özel bir ilgi ve dikkat çekme durumundadır.

Ne yazık ki, Irak Kürdistanı ulusal güçlerinin ağırlıklı kesimi, devrimci açıdan umut verici durumda değil. Tam tersine emperyalist cepheye umut vermektedir. IKDP ile YNK, ABD emperyalizmi tarafından onur kırıcı biçimlerde kullanılmaya son zamanlar çok açık duruma gelmişlerdi. Irak merkez olmak üzere bölgenin savaş ortamına girdiği son durumda bu daha bir belirginlik kazandı. Talabani apar topar Amerika'ya gidip emperyalist haydatı başıyla işbirliği içine girdi. Barzani de, "ABD bize güçlü silahlar versin, bölgede kendisi için tehdit olan Saddam'ın işini bir ayda bitirelim"(!) diyordu. Bunu söylerken daha Kuveyt olayı yaşanmamıştı. Şu durumda bunların liderliğindeki Irak Kürtlerinin büyük cephesi Saddam'la savaşında ABD'nin kuzeydeki vurucu gücü olmaya hazır bir görünümündedir. Böyle bir rol içinde T.C. ve İsrail'le de ortaklık yapabilir. Zaten T.C.nin sınırında olduğundan şartları da çok uygun.

Daha önce de belirttik. Kürtler el-

bette kendi ulusal kurtuluşları için savaşmalıdır. Ama bu savaşta "düşmanının düşmanı dostumdur" mantığıyla herkesle işbirliğine açık olmaları, daha da ötesine maddi yardım ve çeşitli vaatler karşılığında emperyalistlere vurucu güç olarak hizmet etmeye yönelmeleri, bu savaşın ulusal-demokratik özünü zedeleyip kendilerini gerici bir konuma düşürür. Irak Kürdistan'ındaki ulusal hareket için bugün doğru olan, kendi davasını sürdürmesi, fakat emperyalizme güç vermekten özenle kaçınmasıdır. Gerici bir dalaşmada kimse-nin tarafını tutmaması, somut olarak bugün yaşanan durumda Irak'ın Kuveyt işgaline de onay vermemesi, fakat her şeyden önce emperyalist müdahale ve ablukaya tavır alması, okun sivri ucunu emperyalizme yönelterek gündeme getirilen savaş karşı çıkması, Irak'ın emperyalist saldırı ve işgale maruz kalması halinde -hatta saldırı fiilen başlamadan önce- Saddam'ın devlet güçleriyle ateşkes yaparak emperyalist ordulara karşı vaziyet alması ve savaşmasıdır. Bunun tersi, Kürtlerin ulusal çıkarlarına hizmet etmez, kurtuluş da getirmez. Emperyalist cephe güçleriyle doğrudan işbirliği yapılmaya bile, emperyalist güçler Irak'ı ezmeye çalışırken ve de işgal ederken, ayrı bir cepheden Irak güçlerine karşı savaşmak, nesnel olarak ve dolaylı yoldan emperyalizme hizmet etmek olur.

Denilebilir ki, bu gerici bir savaş, neden iç bozgunculuk yapılmaması? Eğer emperyalist güçler arasında olsaydı, bu önerme doğru olurdu. Bölge kapsamında iki gericilik arasındaki bir haksız savaş olsa gene doğru olurdu. Fakat bu olayda, Irak da saldırgan bir gericilik olmasına rağmen, kendisi emperyalist olmadığı gibi tüm emperyalist güçler ittifak halinde ve görülmemiş bir askeri yoğunlaşmayla onu dört koldan sarmış ve mahvetmeye yönelmişlerdir. Mahvetmek istedikleri aynı zamanda bütün bölgedeki halk güçleri ve ulusal hareketleridir. Bir ulusal hareket olarak Irak Kürdistan'ı cephesinin bu durumdaki sorumluluğu ne olur? Normal koşullarda tartışmasız düşmanı olan Saddam yönetimiyle

savaşına ara verip, asıl büyükdüşman ve herşeyin de öncelikli sorumlusu olan emperyalizmle savaşmak, hatta bu savaşında, Saddam'ın kuvvetleriyle analaşabilirse ittifak yapmak olur. Ulusal kurtuluş hareketleri en başta emperyalizmi hedeflemedikçe zafere ulaşamazlar. Umutlarını emperyalizmin tevaccühüne bağlayan hareketler, bazen destek görseler de, hep yüzüstü bırakılmışlardır. Şimdi de, iki yıl yattuktan sonra, emperyalistlerin Irak'a karşı "Haçlı Seferleri" ile umutlanıp onların desteğinde savaşma ve olası bir Irak paylaşımında Kürt devleti kurma hevesine kapılan Barzani- Talabani önderliği, hayal kırıklığına uğramaya mahkumdur.

Ülkemiz ve Kürt Kesiminde Devrimci Sorumluluk, Sürece Dair Somut Görevler

Başından beri işlediğimiz gibi, emperyalizmin bölgeye yaptığı kapsamlı müdahale, muazzam askeri yığınak, Irak'a uyguladığı eşi görülmemiş abluka, yoğun savaş hazırlıkları ve bölge çapında "istikrarsızlık unsuru" sayılan her şeyin ezilmesine yönelik hummalı gayret, bütün halk güçlerinin emperyalizme karşı mücadele yükseltmelerini günün en önde gelen, en vazgeçilmez, en yaşamsal sorunu haline getirmiştir.

Durumu genişçe değerlendirmeye çalıştık. Gelişim seyrine uygun olarak, savaş ortamına yol açan kapışmanın ilk halkasındaki Kuveyt olayına da değindik. Saddam rejiminin niteliği, konumu, eyleminin içeriği, görünüşü ve gerçekliği üzerinde de durduk. Onu da bir bölge gericiliği olarak yargılamamız doğrudur. Fakat, görüldüğü gibi, onun küçük işgal hareketini bahane ederek, bu bölgenin ve özellikle de Körfez'in "kendisinden sorulduğu" havaları içinde her yeri işgal eden, tüm bölgeyi kasıp kavurmaya hazırlanan emperyalizm, tarihsel/güncel suçları ve ağır karşı-devrimci rolüyle öne çıkmıştır. Süper haydut ABD, yığılmış bulunduğu askeri güçle bölgeye oturma ve uzun bir süre bölgenin siyaseti yönetimi komutanlığı gibi bir işlev görme niyetindedir. Saddam'a karşı yürüteceği

savaştan öteye, böyle bir boyutu da vardır hareketinin. Böylesi bir durum, tarihte pek benzeri de olmayan, çok özgün bir yere sahiptir.

Bu durumda, gerici savaşın ağır tarafı olan ve aynı zamanda bölgenin tüm ilerici güçlerini sindirmeye yönelik emperyalist cephe karşısında, Irak gericiliği, bölge halklarının dolaylı müttefiki olmaktadır. Irak'taki halk güçleri, emperyalist saldırı ve işgal karşısında düşmanlığı geri plana düşen Irak devlet güçleriyle ittifak halinde savaşma gibi bir sorumlulukla yüz yüzdiler. Başka ülkelerdeki devrimci güçlerin Saddam'la bir cephe oluşturmaları gerekmez, fakat aynı emperyalist cepheye karşı ayrı ayrı yürütülen savaşlar doğal bir cephe oluşturur ve bu durumda imkanı olanların fiili dayanışma ve yardımlaşma içine girmeleri de yanlış olmaz.

Ülkemiz açısından bakacak olursak; özünde tüm hakim sınıf güçlerini temsil eden faşist Özal yönetimi emperyalist cephenin gözbebeği haline gelecek kadar onların bekçi köpekliğine kuvvet vermiş, ikinci İsrail konumuna gelmiştir. Şu halde halkımıza düşen sorumluluk çok açık: Ülkemizdeki Amerikan-NATO varlığı ve faşizmin güçleri amansız bir savaşın önde gelen hedefleridir. Emperyalistlerin açmaya kararlı olduğu savaş ve bu savaşta T.C.'nin oynamaya yeminli olduğu rolü olabildiği ölçüde önleme, zorlaştırma, savaş içinde ise kuvvetle devrime dönüştürme perspektifiyle tüm halk güçleri kendine düşen sözü söylemelidir.

Bütün halk güçlerinin bugünkü acil görevi ülkemizin savaşta sokulmasını önlemektedir. Bunun için komünistlerce açılmış bulunan "Emperyalist Talan Savaşına Hayır" kampanyasına vargücümüzle katılmamızdır. Ülkede geniş bir cephe halinde yükselteceğimiz sesi, uluslararası dayanışma içinde bütün bölge ve dünya halklarının sesiyle kaynaştırmamızdır. Temel talebimiz, Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın her köşesindeki emperyalist işgallerin, darbe ve müdahalelerin sona erdirilmesi, bütün güçlerin ve en başta

da süper haydut ABD'nin başka ül-
ke topraklarından çekilmesi olmalı-
dır. Dünyaya sesimizi bu temelde du-
yurmalı, ülkemizde de Bush'un tali-
matlarına göre hareket eden faşist
Özal yönetiminin karar merciiindeki
savaş çıkırtkanlığı ve diğer düzen par-
tileri ile genel olarak hakim sınıfları-
nın hayırhah tutumuna karşı kitleleri
harekete geçirmeliyiz. Hedef ülke-
mizdeki faşist komprador patron-ağa-
ları iktidardan kovma, halk iktidarını
kurarak emperyalist tahakkümüne son
vermektir. Hedef, bağımsız yeni de-
mokratik Türkiye'yi yaratmaktır. Ül-
kemiz insanlarını yağma savaşları be-
lasından temelli kurtaracak yegâne
yol budur. Emperyalizm var olduğu
ve emperyalistlere bağımlı bulunduğu
sürece, savaşlara sürüklenmek, bin-
lerce, hatta milyonlarca ölü vererek
açlığa, kıtlığa ve acılara boğulmak ka-
çınılmazdır.

Kampanya süresince tüm komü-
nist-devrimci kadrolar, kendilerine
düşen görevlere büyük özveri ve so-
rumluluk duygusu içinde dört elle sa-
rılmalıdırlar. Bu olağanüstü önemli
süreçte devrimci dinamizm, militan
ruh, yaratıcı inisiyatif, verimli ey-
lemlilik ve çelik disiplin en yüksek
düzeye çıkarılmalıdır.

Türk gericiiliğinin bu bölgesel sa-
vaşta emperyalizme vereceği hizmeti
engelleme, zorlaştırma, sabote etme,
gerici savaşı devrimci iç savaşa dönü-

şütürme ve faşizmin yoğun saldırıları
karşısında yıkılmaz devrimci direniş
mevzileri oluşturma, hep kitlelerle
olacak şeylerdir. Kitleler içindeki
bağlarını geliştirmeyen, güçlen-
dirmeyen bir devrimci hareket, kadro-
larıyla ne denli savaş verse ve direniş
gösterse de ciddi bir varlık göstere-
mez. Bu bakımdan işçi sınıfı, köylü-
lük, öğrenci gençlik ve diğer halk kat-
manları arasında yoğun bir faaliyet
yürütmek, sıkı organik bağlar geliştür-
mek vazgeçilmez görevdir.

Özellikle askeri sanayide çalı-
şan işçiler, stratejik tesislerde çalı-
şan emekçiler, önemli kamu kuru-
luşlarında çalışan işçi ve memurlar,
gerici savaşın içten bozguna uğra-
tılması ve devrimci savaşın güçlen-
dirilmesinde büyük rol oynayabile-
ceklerdir. Buralarda ve daha genel
üretim alanlarında gerici savaşa karşı
grevler, genel grevler, iş bırakma,
yavaşlatma türünden direnişler,
protesto gösterileri örgütlenmeli, iş-
çi sınıfı içinde yoğun devrimci propa-
ganda yapılmalıdır.

Okullarda aynı şekilde anti-em-
peryalist, anti-faşist gösteriler düzen-
lenip protesto, boykot ve işgaller ge-
liştirilmeli, öğrenci gençlik kitlesi en
aktif şekilde harekete geçirilmelidir.

Tarihi öneme sahip böylesi bir sü-
reçte tüm anti-emperyalist güçler yük-
sek bir dayanışma duygusu içinde ha-
reket etmeli, aralarında ittifak kurma-
lı, eylem birlikleri yapmalı ve ayrı ayrı

savaşlarında da mümkün olduğun-
ca yardımlaşmalıdırlar. Emperyalist
ve gerici savaşa karşı cephenin ge-
niş tutulması halkların yararına-
dır. Proletarya kendi bağımsız çizgi-
sini ve örgütsel yapısını koruyarak,
emperyalizme ve gerici savaşa karşı
mücadele eden güçlerle ittifaka gir-
mekten çekinmemelidir, iç savaşı ge-
liştirecek tüm etmenlerden sınıfının
çıkarları doğrultusunda yararlanmalı-
dır.

Emperyalizmin uşakları; ülkemi-
zi emperyalizmin çıkar savaşının or-
tasına atarsa, bu savaşı durdurmak,
engellemenin yerini görev olarak ala-
caktır. Savaşı engellemek için geliştiri-
len kampanya ve direnişler, savaş
halinde devrimci iç savaşın yükseltil-
mesine yönelik hal almalıdır. Savaş
şartlarından yararlanarak devrimi ez-
meyi hedefleyenleri kendi yarattıkları
ortamda yok etmeye çalışmalı-
yız. Gençlerimizi gerici savaştan al-
koymak, savaşa göndertmemek ve
Özal gibi savaş ağalarına karşı yön-
lendirmek gerekiyor. Halkımızın en
geniş kesimlerini "savaşı sona erdir-
mek için savaşa neden olanların salta-
natına sona verme" kampanyası ile
harekete geçirmeliyiz. Gerici-emper-
yalist talan savaşının tek yanıtının
devrimci iç savaş olduğunun bilinciy-
le her devrimci, ilerici, yurtsever kişi
gücünü bu doğrultuda seferber etme-
lidir. Protestomuz güçlü, direnişimiz
yaygın, sesimiz yüksek olmalıdır.

- ✓ KAHROLSUN HAKSIZ VE GERİCİ SAVAŞLAR!
- ✓ EMPERYALİST ÇIKAR VE TALAN SAVAŞLARINA HAYIR!
- ✓ TÜM EMPERYALİST İŞGAL VE MÜDAHALELERE SON VERİLSİN!
- ✓ KAHROLSUN DÜNYA HALKLARININ BAŞ BELASI ABD EMPERYALİZMİ
VE ONUN SADIK UŞAĞI FAŞİST ÖZAL YÖNETİMİ!
- ✓ İŞÇİLER EMEKÇİLER, EMPERYALİST SAVAŞA GENEL GREV VE DİRE-
NİŞLE HAYIR DİYELİM!
- ✓ ÖĞRENCİLER, ÖĞRETMENLER, MEMURLAR BOYKOT, GÖSTERİ VE Dİ-
RENİŞLERLE SAVAŞA VE SÖMÜRÜYE KARŞI BİRLEŞELİM!
- ✓ EMPERYALİZMİN ORDULARINA KATILMAYALIM, FAŞİST ORDULARA
ASKER GÖNDERMEYELİM!
- ✓ KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜR-
DEN GERİCİLİK!
- ✓ YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ, YAŞASIN SOSYALİZM!

12 EYLÜL'ÜN ONUNCU KARA YILDÖNÜMÜNDE

Yeni Emperyalist-Faşist Tertiplere, Gerici Savaşa ve Savaş Hali İlanına Karşı

DEVİRİMCİ HALK DİRENİŞİNİ YÜKSELTELİM

TKP/ML'nin posta kanalıyla dergimize gönderdiği 12 Eylül'le ilgili bir bildiriye sorunun güncelliğinden dolayı aynen yayınıyoruz.

12 Eylül faşizminin on yılını doldurduğu şu günlerde, ülkemiz ve halkımız, 12 Eylül'den daha kanlı, daha karanlık, daha zulüm-zindan bir döneme sokulmak isteniyor. On yılda bir şaşmaz kural gibi depreşen köhne düzenin ekonomik-siyasi krizine her defasında bir öncekinden daha militarist çözüm aramak, emperyalist uşağı Türk komprador patron-ağa devletinin vazgeçilmez yaşam koşulu olmuştur. Aynı şekilde, Amerikan emperyalizminin ülkemiz ve bölgemize kanlı senaryolarla müdahalesi, periyodik bir olay haline gelmiştir.

12 Eylül'den on yıl sonra tanık olduğumuz çok daha kapsamlı yeni emperyalist müdahale, hummalı savaş hazırlıkları ve içerde yine "fırsat budur" diyerek geliştirilen askeri-faşist tertipler, tüm halkımız için bir sağanak yağmur öncesinin gök gürültüsü gibi sarsıcı ve uyarıcı olmalıdır. O kara günü onuncu kez on kat öfkeyle lanetlemek, on yıllık geçmişin dağ gibi birikmiş hesabını sormak, emperyalizm ve uşaklarının kanlı-kirli yeni planlarını bozmak, gelecek on yılları devrimin kazanç hanesine yazmak ve kırk yıldan beri Amerikan senaryolarıyla örülme-

ye çalışılan kaderimizi tersine çevirmek için, tarihin bu kritik anı çoluğumuz çocuğumuzla ayağa dikilmemizi emrediyor bize.

Eylül 1990. 12 Eylül'ün tam on yıl sonrası ... Tarih bir tekerrürden ibaret değil ama, gözümüzü dört açmamızı gerektiren bir çakışma var bu tarihte. Bir on yıl daha çalmak istiyorlar geleceğimize. Kurtlar sofrasına düşmüş Ortadoğu, Irak-Türkiye arasında ateşe verilerek istenen Kürdistan ve Savaş Hali hazırlıkları görülen Türkiye.... "Saddam'a ders verme" bahanesiyle bütün Ortadoğu halkları ezilmek isteniyor. Türk-Kürt-Arap-Fars bütün bölge halkları, süper haydut ABD ve uşaklarına karşı tam bir direniş zinciri oluşturmalı.

Amerikan emperyalizmi 12 Eylül'ü tezgahlarken de, bölgesel bir krize girmiş olup Türkiye üzerinden çözüm aramaktaydı. Ard arda yitirdiği İran ile Afganistan'ın boşluğunu doldurmak ve Ortadoğu'dak güvenlik zincirini berkitmek için, uşak Türk devletini sınırsız askeri yükümlülük altına sokması gerekiyordu. İran'dan sökülüp atılan üsler, Körfez'e Çevik Kuvvet müdahalesi için ek tesisler ve daha başka bir sürü şey, hep ülkemize yığılacaktı. Bu da ancak ülke içinde halk muhalefetinin ezilmesiyle başarılabildi. Şimdi gene diyorlar: "*İstikrarlı bir Türkiye, bölgede Batı'nın vazgeçemeyeceği müttefiktir*". Yani iç muhalefeti dizginleyebildiği ölçüde Batı'ya her türlü hizmeti verecek, onun

hesabına kestaneleri ateşten çekecek vazgeçilmez bir maşa!.. Ülkemizi istedikleri gibi kullanmaları, bölgeyi yakıp yıkarak keyfince düzenlemeleri ve uşaklarıyla birlikte daha uzun süre kanımızı emebilmeleri için arzu ettikleri "istikrar"ı bir kere daha bahşedecek miyiz onlara?..

12 Eylül askeri faşist cunta rejimine karşı halk olarak güçlü bir direniş gösterememiş olmanın acısını halen çekiyoruz. Yüzbinlerle işkence görmeye yine devam ediyoruz. Kürdistan dağları, köyleri ve kentleri, on yıl öncesi-nin on katı askerle işgal altında. Ölüm mangası, özel timler her türlü soruşturmadan muaf kelle avını sürdürüyor. Zindanlar yine özgürlüğe tutkun evlatlarımızla dolu. Kukla mahkemelerin alçakça hükümleri korunup yüzlerce idam dosyası bir şantaj unsuru olarak elde tutuluyor. Devrimci irade ve kararlılıkla delinen duvarlar, yırtılan hükümler, görülen hesaplar bir yana, halk olarak 12 Eylül'ün defterini dürmekten uzağız hâlâ. İşçisi, köylüsü, memuruyla en çok ekmeğimizin derdinde, ama ekme kavgasını özgürlük savaşıyla yeterince birleştiremediğimiz için yine de sefaletin kollarındayız. Amerikan uşağı faşist generaller eilerinin kanıyla köşelerine çekilmiş, Marmaris'te, Bodrum'da kirli bir servetin tadını çıkarıyor. Sivil çömezleri onlara şükran sunarak 12 Eylül uzantısı fütursuz bir saltanat sürüyorlar. On yıl önce gaspedilen demokra-

tik haklarımızı yasal planda dahi henüz geri alabilmiş değiliz. 12 Eylül yasa ve kurumları yerli yerinde duruyor. Bunların bir çoğunu fiilen işlemez duruma getirmiş olsak bile, söküp atmadığımız 82 Anayasası'nın tanıdığı yetkiler fazlasıyla kullanılarak SS Kararnameleri gibi yeni faşist tedbirler dikilebiliyor önümüze. Kısaca, halk olarak, yığınlar halinde, demokrasi kavgasının neresindeyiz? Her işçi, her emekçi, her yurtsever genç ve demokrat aydın, 12 Eylül'ün onuncu yılı dolarken bunu sormalı kendine.

On yılda bir faşist kudurganlıkla halkı sindirme geleneğini geçtiğimiz aylarda karamamelerle sürdürmeye çalışan, fakat yükselen halk hareketleri karşısında fazla hükmü kalmamış 12 Eylül yasaları gibi bunların da pek etkili olmayacağını gören hakim sınıflar, Ortadoğu'da gelişen durumu tarihi bir fırsat sayarak ülke içinde Savaş Hali ve Sıkıyönetim ilanına yöneldiler. Bölgede Amerikan emperyalizminin vurucu gücü olmaya soyunup Irak'ın paylaşımı halinde Musul-Kerkük'ü almaya niyetlenen ve halkımızın kanıyla kiralık katil gibi para kazanmaya yeltenen Bush'un sadık köpeği Özal, meclisten istediği peşin yetkileri aldı. İş ABD'nin yeni direktiflerine kaldı. Üsler zaten kullanıma açıldı. Şimdi S.Arabistan gibi Amerikan Çevik Kuvvet birliklerine yataklık etmeye de hazır. Gene Mısır gibi Körfez'e Türk birlikleri ve savaş gemileri de sevkedilebilecek. Bütün bunlar savaşın patlak verdiği an ülkemizin de ateşe sokulması ve içerde derhal Savaş Hali ilan edilmesi anlamına geliyor. Muhalefet partileri bu duruma sözde karşı çıkıyor. Yaptıkları danışıklı dövüş-

tür. Karamameleri de iş olsun diye anayasa mahkemesine götürmüşlerdi. Amerikan jandarmalığına gerçekten karşı olsalar, hemen üslerin kapatulmasını isteyip bu doğrultuda fiili direnişe geçmeleri ve halkı da her yerde eyleme çağırmaları gerekirdi. Oysa böyle şeyler ne hadlerine? Onlar da birer tescilli uşak. Şu anki görevleri ise lafla halkı oyalamak.

Ülkemizin emperyalizm hizmetinde savaşa sokulması yalnızca güçlü bir halk direnişiyle önlenebilir. Son on yılda yüz yıllık acı çekmiş, yüzyıllardır "vatanmillet" adına kardeş halklarla birbirine kırdırılmış, Yemen çöllerinden, Kore dağlarına kadar "memleketin âli menfaatleri" yalanıyla ateşe sürülmüş, Kürdü-Ermenisi her fırsatta toplu kıyımından geçirilmiş, on yılda bir demokrasi haykırışı kanla boğulmuş bir ülkenin halkı olarak, böylesine sarsıcı ta-

rihsel bir anda Hakkari'den Edirne'ye kadar ayağa kalkmalıyız.

Kalkın ey tarih yapıcılar! Ey Ortadoğu-Anadolu zengin halk tarihi mirasçıları, Demirci Kawa'nın torunları, Bedrettin'in, Pir Sultan'ın, Karayılan'ın oğulları-kızları... Kalkın, isyan edin, hesap sorun. Değiştirin kaderinizi!..

Kürdistan dağlarından İstanbul varoşlarına devrimin siperlerini kazmaya devam eden TKP/ML-TİKKO Savaşçıları, emperyalist-faşist savaş senaryolarının bozulmaması halinde, bölge kundakçılarını cephe gerisinde bozguna uğratmak üzere devrimci iç savaşı yükseltme kararlılığındadır. Yağma savaşını önlemek, olmazsa iç savaşa çevirmek için devrimci mücadelemize omuz verin, destek olun, katılın. Faşist orduya asker vermeyin, Halk Ordusu TİKKO saflarında savaşın.

- ✓ İşçiler, emekçiler, anti-emperyalist, anti-faşist Genel Grev ve Direnişlere!
- ✓ Yurtsever gençler, demokrat aydınlar, Boykot, Yürüyüş ve Gösterilere!
- ✓ Kürdistan köylüsü, esnafı, kadını, İntifada'yı daha da yükseltmeye!
- ✓ Zindanları sarsan özgürlük mahkumları, daha görkemli meşaleler yakmaya!
- ✓ Faşist ordu içindeki halk çocukları, silahlarınızla birlikte firar ve isyana!
- ✓ Devrimciler, yoldaşlar, Halk Savaşı'nın alevlerini kırdan kente büyütmeye!
- ✓ ABD EMPERYALİZMİ ve UŞAKLARINA TARİHİ BİR DERS VERMEK İÇİN İLERİ!...

8 Eylül 1990
TKP/ML
Türkiye Komünist Partisi
Marksist-Leninist

Başkan Mao'yu Anıyoruz.